

Cây Sa Kê Ra Đi

Contents

Cây Sa Kê Ra Đi	1
1. Chương 1-1: Quốc Đảo Xa Xôi(1)	1
2. Chương 1-2: Quốc Đảo Xa Xôi(2)	4
3. Chương 1-3: Quốc Đảo Xa Xôi(3)	8
4. Chương 1-4: Quốc Đảo Xa Xôi(4)	10
5. Chương 1-5: Quốc Đảo Xa Xôi(5)	14
6. Chương 1-6: Quốc Đảo Xa Xôi(6)	16
7. Chương 1-7: Quốc Đảo Xa Xôi(7)	20
8. Chương 2-1: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(1)	24
9. Chương 2-2: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(2)	27
10. Chương 2-3: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(3)	29
11. Chương 2-4: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(4)	32
12. Chương 2-5: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(5)	35
13. Chương 2-6: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(6)	40
14. Chương 2-7: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(7)	43
15. Chương 2-8: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(8)	45
16. Chương 3-1: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(1)	48
17. Chương 3-2: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(2)	51
18. Chương 3-3: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(3)	53
19. Chương 3-4: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(4)	57
20. Chương 3-5: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(5)	61
21. Chương 4-1: Một Vùng Trời Xanh Nhất(1)	63
22. Chương 4-2: Một Vùng Trời Xanh Nhất(2)	67
23. Chương 4-3: Một Vùng Trời Xanh Nhất(3)	70
24. Chương 4-4: Một Vùng Trời Xanh Nhất(4)	73
25. Chương 4-5: Một Vùng Trời Xanh Nhất(5)	76

Cây Sa Kê Ra Đi

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, tình cảm, SETrình Vận và Lâm Phương Văn lại quay về bên nhau. Nhưng Phương Văn vẫn không th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-sa-ke-ra-di>

1. Chương 1-1: Quốc Đảo Xa Xôi(1)

1.

Hãy kể cho em nghe, bầu trời xanh nhất trong nhất là như thế nào?
Khi vết chân chúng ta đều biến mất, chim cánh cụt Nam cực sẽ nói,
Là mảnh trời xanh vắt nơi phủ đầy tuyết trắng.
Bầu trời xanh thăm thẳm hòa tan với sóng gió biển Bắc cực.
Cá đuối nói thế, cá voi cũng nói vậy,
Bầu trời nhuộm xanh mặt nước, tằm màu xanh rộng lớn.
Ánh mắt hướng về đâu đều là trời xanh.
Nơi thảo nguyên rộng lớn, mỗi gốc cây nguyệt quế, mỗi một ngọn cỏ.
Cây bánh mì, ở khoảng cách không bao giờ thấy lại,
Mỗi một gốc cây đều hoa rơi quả đậu.
Nỗi nhớ da diết nhất bắt chuyện với bầu trời xanh nhất trong nhất.
Tôi hỏi bạn, bầu trời xanh lam là bầu trời của chim cánh cụt?
Bầu trời của cá voi, hay bầu trời của cây bánh mì?
Nhưng bạn lại trả lời: Nơi nào cách cánh chim ưng gần nhất, cách lo lắng xa nhất,
Là bầu trời khi bạn bé thơ, là bầu trời bao la ụp lên thảo nguyên Tây Tạng.
Thời gian đã qua, những năm tháng tuổi trẻ đều nghĩ rằng:
Mọi sự chia tay đều vì gặp lại,
Khi anh đến gần em, lần sau cùng gần bên em,
Em trong vòng tay anh, anh nói anh cũng từng có một mảnh trời xanh trong nhất,
Đó là em, năm ấy, trời rất cao rất xanh, cây cũng rất xanh rất tươi.

2.

Giao thừa năm 1992, tôi và Lâm Phương Văn lại sánh bước bên nhau. Nhưng tôi không biết đến khi nào anh lại rời xa tôi một lần nữa.

Đó là một đêm mưa tầm tã vào mùa hè năm 1993. Anh đưa tôi trở lại căn hộ trên đường Hoàng Nê Dũng ở khu Bào Mã. Mưa rất lớn. Chúng tôi đứng dưới một tán cây đa cổ thụ trú mưa. Tôi chỉ lên ngực mình và nói với anh:

“Em đang mặc áo ngực dây thép.”

Anh đưa tay lướt nhanh xuống tấm lưng ướt đẫm của tôi, hỏi:

“Thế thì sao?”

“Lỡ như em bị thiên lôi đánh trúng, em sẽ chết. Mà em lại đang nắm tay anh, anh cũng sẽ chết chung với em.”

“Vậy có phải chúng ta sẽ trở thành anh hùng sấm sét không?” Anh cười nói.

“Ngày 30 tháng 6 năm 97, trước ngày Hồng Kông trở về tổ quốc[1], chúng ta vẫn còn bên nhau chứ?”

[1] Ngày 30 tháng 6 năm 1997, Hồng Kông – thuộc địa cũ của Anh được trao trả lại cho Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và khu hành chính đặc biệt Hồng Kông được thành lập.

“Nếu như lát nữa chúng ta không bị thiên lôi đánh trúng...” Anh ngược nhìn bầu trời.

Lúc đó, tôi thật không ngờ cái đêm trước khi Hồng Kông trở về tổ quốc, lại là một đêm mưa lớn như tối hôm nay.

“VẬY, NGÀY 31 THÁNG 12 NĂM 1999, CHÚNG TA VẪN Ở BÊN NHAU CHỨ?” TÔI HỎI ANH.

Anh cười đùa: “Nếu bây giờ em bằng lòng cởi áo ngực trên người em ra, chúng ta không phải chết, thì cũng không hẳn không có khả năng.”

Mỗi lần nhắc tới chuyện này, anh luôn trả lời không nghiêm túc.

“Em có thể không cần anh, nhưng em muốn có bài hát đêm giao thừa mừng thiên niên kỷ mới. Anh đã hứa rồi.”

“Em muốn bài hát, không cần người?”

“Bài hát ở lại lâu hơn người.” Tôi đáp.

Vào giây phút đó, Thiên niên kỷ mới vẫn là một chuyện rất xa xôi. Có đôi khi, tôi không biết chúng tôi sinh ra ở thời đại này là hạnh phúc hay bất hạnh. Một nghìn năm, chúng tôi còn chưa đến thế giới này, cái ngày ba ngàn năm đó, chúng tôi chưa hẳn vẫn còn sống. Những người trẻ tuổi như chúng tôi có thể chứng kiến cảnh tượng hai nghìn năm trôi qua. Nhưng mà vì có một ngày như thế sẽ đến, chúng tôi rất sợ đến lúc đó sẽ trở lại một mình.

“Trình Vận, em đúng là một cô gái phiền phức.” Lâm Phương Văn nói.

“Đúng vậy, em là tìm anh để gây phiền phức đây.” Tôi đồng ý.

“Anh đã nhìn thấy cây bánh mì bao giờ chưa?” Tôi hỏi anh.

Anh lắc đầu.

“Em đã nhìn thấy một lần, ở Thái Lan.” Tôi kể: “Lúc cây bánh mì nở hoa, nó có hình dạng giống bánh mì, có cả hoa đực và hoa cái.”

“Hoa đực và hoa cái?”

“Đúng vậy. Có hoa đực là có hoa cái. Có nam thì phải có nữ.”

Bỗng nhiên, sét đánh ầm ầm.

“Đi thôi!” Anh kéo tay tôi.

“Trời vẫn còn mưa mà.” Tôi nói.

“Em muốn chết hay sao mà trời mưa sấm sét lại đứng dưới gốc cây? Anh không muốn bản tin ngày mai đưa tin người viết lời nổi tiếng Lâm Phóng chết bởi sợi dây áo ngực của bạn gái đâu.”

“Chỉ cần anh không nắm tay em thì sẽ không sao rồi.”

“Em sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Nếu em chết, anh có khóc không?” Tôi hỏi.

Anh không trả lời tôi. Nếu tôi thật sự chết, không biết anh có vì tôi mà rơi lệ không? Sự chia xa, giữa chúng tôi thật khó mà tưởng tượng.

“Em bỏ tay ra đi.” Rốt cuộc anh cũng lên tiếng.

“Không bỏ.” Tôi nói.

Nếu yêu anh là một loại đắm chìm, có lẽ tôi nguyện đắm chìm trong đó cả đời.

3.

Sau cái đêm mưa đó không bao lâu, Lâm Phương Văn đã khai quật được một nữ ca sĩ trẻ, tên cô ấy là Cát Mễ Nhi. Vào thời gian đó, studio của Lâm Phương Văn đã giải tán rồi, anh chỉ làm công việc viết lời ca khúc, hơn nữa rất có tiếng tăm. Cát Mễ Nhi là tự mình tiến cử. Công ty thu âm mỗi ngày đều nhận được rất nhiều băng thu giọng của các chàng trai cô gái ôm mộng làm ngôi sao gửi đến, thật sự không có ai rảnh ngồi nghe hết. Vào một ngày, Lâm Phương Văn vô tình thấy băng ghi âm mà Cát Mễ Nhi gửi đến trong lúc

anh đang ở trong văn phòng của nhà sản xuất âm nhạc Diệp Hòa Điền. Băng ghi âm của cô ấy không giống với những người khác. Nó được đặt trong một vỏ dừa. Lâm Phương Văn là kiểu người rất thích sự quái lạ.

“Cậu muốn nghe nó thì cứ cầm đi đi!” Diệp Hòa Điền đưa cuốn băng trong vỏ dừa đưa cho Lâm Phương Văn.

Tối hôm đó, Lâm Phương Văn đã đưa vỏ dừa cho tôi.

“Em dùng để uống nước cũng được.” Anh nói.

Anh bỏ băng thu âm vào máy hát, một giọng nữ trầm thấp bỗng nhiên phát ra. Bài hát vang lên chính là bài hát đầu tiên Lâm Phương Văn tặng cho tôi – “Ngày mai”.

“Nói với anh, anh và em liệu có tương lai hay không?”

Đoạn cuối của thời gian, phải chăng cất giấu suy nghĩ của em?

Trước tiếng thở than sau cùng bất lực nhất em dành cho anh,

Có thể nhìn anh bằng ánh mắt ấy, trong trẻo nhất cũng mê loạn nhất?

Thâm tình là gánh nặng mà anh không thể đảm đương, câu nói yêu thương chỉ là lời nói dối ngẫu nhiên thành hiện thực...”

Giọng của cô ấy là thanh âm dễ nghe nhưng khó quên. Cho dù chỉ nghe qua một lần, thì ba mươi năm sau bạn vẫn sẽ nhớ mãi. Tôi là một người không phân biệt được âm sắc, thế nhưng tôi vẫn nhận ra đó là âm thanh tự nhiên, tựa như không thuộc về thế giới này.

Tôi thấy nét mặt của Lâm Phương Văn xuất hiện thay đổi diệu kỳ. Đôi mắt anh dường như phát sáng long lanh.

“Cô gái này nhất định sẽ được yêu thích.” Anh tuyên bố.

Trên cuốn băng đó chỉ có một cái tên – Cát Mễ Nhi.

“Vỏ dừa kia đâu? Có lẽ địa chỉ có trên vỏ dừa.” Anh vội nói.

Tôi vào phòng bếp lục tìm cái vỏ dừa kia. Địa chỉ của Cát Mễ Nhi quả nhiên được dán bên dưới vỏ dừa. Tuy nhiên, đó là một địa chỉ ở quần đảo Fiji[2]. Cô ấy đang ở trên một hòn đảo nhỏ tại nam Thái Bình Dương xa xôi, chẳng trách cô ấy dùng vỏ dừa đưa ca khúc đến. Phải chăng cô ấy còn biết múa bụng.

[2] Fiji: là một đảo quốc tại châu Đại Dương, thuộc phía nam Thái Bình Dương, phía tây Vanuatu, phía đông Tonga và phía nam Tuvalu. Đảo quốc này bao gồm 322 đảo. Có 2 đảo chính là Viti Levu và Vanua Levu, chiếm khoảng 87% dân số. (Theo wiki)

“Cô gái này được sinh ra để ca hát.” Lâm Phương Văn nói.

Tôi hiếu kỳ với hình dáng của cô ấy hơn, một cô gái có giọng hát hay như thế thì sẽ có khuôn mặt thế nào nhỉ? Tại sao bài hát cô ấy chọn lại là bài hát đêm giao thừa mà Lâm Phương Văn lần đầu tặng cho tôi? Sau này, tôi mới biết được nguyên do.

2. Chương 1-2: Quốc Đảo Xa Xôi(2)

4.

Khi cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy Cát Mễ Nhi, đó là chuyện sau khi cô ấy quay về thu âm album đầu tiên.

Lâm Phương Văn đề cử cô ấy với nhà sản xuất Diệp Hòa Điền. Cô ấy nhận được thông báo của công ty thu âm, lập tức từ đảo Fiji bay về đây. Sau khi máy bay hạ cánh, cô ấy trực tiếp từ sân bay Khải Đức[3] đến công ty thu âm. Mặc dù giọng hát của cô ấy rất cao và dày, nhưng bộ dạng của cô nàng lại có chút kỳ quái, chẳng hề giống các chị em ngọt ngào chính thống. Công ty thu âm không dám mạo hiểm, chỉ đồng ý cho cô ấy phát hành mini-album. Năm bài hát trong album đều do Lâm Phương Văn viết lời.

[3] Sân bay Khải Đức tọa lạc tại phía Bắc của vịnh Cửu Long, với nhiều nhà chọc trời và núi nằm ở phía Bắc và đường băng duy nhất của nó chuỗi ra Cảng Victoria. Nó đã từng là sân bay Quốc tế của Hồng Kông từ năm 1925 đến năm 1998. Sân bay này được thay thế bằng sân bay mới là Sân bay Quốc tế Hong Kong tại đảo Xích Lạp Giác.

Để giúp tuyên truyền cho album đó, cũng là để chứng minh mắt nhìn người của Lâm Phương Văn, tôi đã hẹn phỏng vấn Cát Mễ Nhi. Trước buổi gặp mặt, tôi hỏi Lâm Phương Văn:

“Cô ấy thật sự không đẹp chút nào sao?”

“Em đã thấy khi bao giờ chưa?” Anh hỏi tôi.

Tôi đang định trả lời thì anh đã nói: “Như một con khỉ miệng rộng.”

Chúng tôi hẹn nhau ở một quán nước bên bờ biển Nam Loan. Tôi muốn chụp vài bức cô ấy đứng dưới ánh mặt trời cùng biển bao la.

Cô ấy tới, miệng của cô quả thực rất rộng. Giống như mấy đứa trẻ thích khóc lóc cả ngày trong phim hoạt hình, mỗi khi cao giọng khóc lớn, thì khuôn mặt chỉ còn thấy cái miệng và hai hàm răng, mắt mũi gì đều mất hết. Cát Mễ Nhi có cái miệng như thế, thảo nào âm vực của cô ấy rộng như vậy.

Đúng vậy, cô ấy giống một con khỉ. Cô ấy cao, lại còn gầy, cằm dài ra, hai má hóp vào. Song, các bạn cũng biết mà, những chú khỉ thông thường đều có một đôi mắt điềm đạm đáng yêu rất lôi cuốn.

Có ấy có làn da màu đồng rắn chắc, đó là màu ánh mặt trời ở đảo Fiji. Tóc của cô ấy lại xoắn tít như mỳ Ý.

Hôm nay, cô ấy mặc áo thun cộc tay cùng quần đùi. Tôi thấy trên mắt cá chân trái của cô ấy có một hình xăm nho nhỏ. Cái hình xăm là Linus. Linus hay là Charlie nhỉ? Một nhân vật trong truyện tranh “Peanuts” của Schulz[4]. Cậu bé đó thiếu an toàn, luôn giữ một chiếc khăn được gọi là “khăn an toàn”, nhưng mỗi lời nói ra lại đầy triết lý.

[4] Truyện tranh thiếu nhi Peanuts của tác giả Charles M. Schulz. Nhân vật chính trong truyện là cậu bé 6 tuổi thông minh, ngoan ngoãn, nhưng thiếu tự tin Charlie Brown. Cùng những người bạn của mình trong đó có chú chó săn nhỏ Snoopy.

Tại sao không phải là Snoopy đáng yêu mà lại là Linus? Tôi đã quên không hỏi cô ấy.

Cát Mễ Nhi đến còn mang theo một người, nhìn qua dường như là một chàng trai người Fiji. Chàng trai đó da ngăm đen, có một mái tóc xoắn như lò xo. Cậu ta khá đẹp trai, cơ thể cường tráng. Cậu ta cũng giống Cát Mễ Nhi, mặc áo thun cùng quần đùi.

“Tên anh ấy là Uy Uy.” Cát Mễ Nhi giới thiệu chúng tôi với nhau.

Vì sao Cát Mễ Nhi dẫn theo một người dân bản xứ đẹp trai đến đây? Chẳng nhẽ Uy Uy là vệ sĩ của cô ấy?

“Chào chị.” Uy Uy mỉm cười, để lộ hàm răng trắng nõn.

Hóa ra cậu ta nói tiếng Trung trôi chảy.

“Uy Uy là con lai người Hoa và người Fiji. Ba anh ấy có mở một nhà hàng Trung Quốc ở Fiji.” Cát Mễ Nhi giải thích.

Trong khi chúng tôi làm phỏng vấn thì Uy Uy đi bơi.

“Uy Uy là bạn trai của em, đại khái anh ấy sẽ ở đây cùng em, sẽ không về Fiji nữa.” Cát Mễ Nhi nói.

“Rất hiếm thấy!” Tôi cảm thán.

Cát Mễ Nhi ôm đầu gối ngồi trước mặt tôi. Cô ấy còn rất trẻ, chỉ mới mười chín tuổi.

“Khi nhận được thông báo của công ty thu âm, lúc đó em mới từ bãi biển về nhà, trên người vẫn còn mặc áo tắm.” Cô ấy kể lại.

“Em luôn muốn được làm ca sĩ sao?”

“Ba em nói, em không đi hát chính là lãng phí giọng ca trời ban cho em.” Cô nàng tràn ngập tự tin.

Vào năm chín tuổi, Cát Mễ Nhi đã theo gia đình rời Hồng Kông di dân đến Fiji. Cha mẹ cô ấy mở một quán bar ở đó. Cô ấy và chị của cô ấy mỗi tối đều hát ở quán bar đó.

“Việc kinh doanh quán rượu vô cùng tốt, vì tất cả mọi người đến để nghe chúng em hát.” Cô gái nói.

“Chị đã đến Fiji chưa ạ?” Cô bé quay sang hỏi tôi.

“Chưa.”

“Chị nhất định phải đến đó nha! Đó là một nơi rất đẹp. Chị đến đảo Fiji rồi thì đừng quên ghé quán bar nhà em nha. Cả nhà chúng em sống ở tầng trên của quán, cuộc sống mặc dù không mấy giàu có, nhưng chúng em rất hài lòng.”

Sau đó, cô ấy còn cho tôi biết: “Cuốn băng ghi âm gửi đến công ty băng đĩa đã một năm rồi, em còn nghĩ nó đã chìm xuống đáy biển.”

“Đúng vậy, xem tí nữa đã thành thế rồi.”

“Nếu vậy em sẽ ca hát cả đời trong quán bar ở đảo Fiji, còn ngẫu hứng múa bụng. Là điều gì đã đưa em trở về từ hòn đảo nhỏ đó?”

Đó có lẽ là duyên phận? Sau này, tôi biết rằng sự trở về của cô ấy là số phận không thể đảo ngược.

“Sao em lại chọn bài hát ‘Ngày mai’?” Tôi hỏi cô.

“Em thích lời bài hát đó.” Cát Mễ Nhi nói: “Lần đầu tiên em nghe bài hát này là trong một nhà hàng Trung Quốc, em vừa mới chia tay với bạn trai. Sau khi nghe hai câu cuối cùng của bài hát, em đã bật khóc.”

“Người bạn trai kia làm em tổn thương sao?”

Cô lắc đầu: “Là em muốn chia tay. ‘Thâm tình là gánh nặng mà anh không thể đảm đương.’ Em sợ người khác quá yêu em.”

“Vậy Uy Uy thì sao?”

“Anh ấy khác. Em thương anh ấy nhiều hơn. Chị đừng thấy anh ấy cường tráng như thế, thực ra anh ấy rất trẻ con.”

Chúng tôi trò chuyện thật lâu, vẫn không thấy Uy Uy trở lại. Trên bãi biển, cũng không thấy bóng dáng cậu ta.

“Hay là đi tìm cậu ta?” Tôi hỏi Cát Mễ Nhi.

“Không cần lo lắng, anh ấy không sao đâu.” Cát Mễ Nhi ung dung nói.

Đúng thế, tôi không có lý do gì để đi nghi ngờ kỹ thuật bơi lội của một người dân bản xứ đảo Fiji. Cho dù cậu ta không may bị nước cuốn đến đảo hoang, cậu ta vẫn có thể sống vui vẻ ở đó cả đời.

Lúc gần hoàn thành cuộc phỏng vấn, cuối cùng Uy Uy cũng trở về. Dưới ánh nắng chiều, làn da đen bóng vừa mới phơi nắng phát sáng ánh vàng lấp lánh. Hóa ra, cậu ta đã bơi đến bãi cát không người rồi đánh một giấc.

Kết thúc cuộc phỏng vấn, Cát Mễ Nhi tay trong tay cùng Uy Uy rời khỏi. Trước khi đi, cô ấy còn nói:

“Chị thật hạnh phúc! Có một người đàn ông vì chị viết ra lời ca đẹp như thế. Sau này em sẽ vì hai người mà hát những ca khúc đó.”

Cô gái vừa thăng thấn vừa tự tin. Nhìn cô và Uy Uy lững thững bước đi dưới nắng chiều, có khoảnh khắc tôi tự hỏi không biết gọi họ từ đảo quốc xa xôi kia đến đây là đúng hay sai? Hai người đó có thể thích ứng với tình yêu và hận thù, hạnh phúc và thất vọng của thành phố nhộn nhịp này chứ?

Cát Mễ Nhi cũng thật may mắn, có một người đàn ông cô yêu bằng lòng theo cô đến chân trời góc bể theo đuổi ước mơ. Ước mơ của tôi là gì? Làm phóng viên của một tờ nhật báo là công việc tôi thích, thế nhưng,

nó cũng là ước mơ của tôi ư? Lâm Phương Văn sẽ bằng lòng bỏ mọi thứ của anh để theo tôi đi khắp nơi theo đuổi ước mơ sao?

Tình yêu là gì? Là thành toàn cho ước mơ của đối phương, thậm chí không ngại che giấu bản thân?

Ước mơ có lẽ quá xa xỉ, đại bộ phận nam nữ không cần ước mơ vẫn có thể bên nhau suốt đời.

Cát Mễ Nhi và Uy Uy sẽ không hối hận khi quay về đây chứ?

Hai người họ nên ở lại trên hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương kia.

5.

Album của Cát Mễ Nhi được phát hành, thành tích không tệ. Mặc dù không được tính là nổi tiếng nhanh chóng, nhưng đối với một người mới mà nói cũng xem như thành công khi thu hút được sự chú ý của công chúng. Cô gái với mái tóc như mì spaghetti và hình dạng kỳ lạ, đã nhận được nhiều bình luận. Đường như Cát Mễ Nhi không quan tâm đến những điều đó. Cô có lòng tự tin, mới không chú ý người khác nhìn cô ra sao, cũng không định thay đổi bản thân.

Có một hôm, Cát Mễ Nhi đột nhiên xuất hiện ở tòa soạn nơi tôi làm việc.

“Sao em lại đến đây?” Tôi thắc mắc.

“Em đến để đặc biệt cảm ơn chị đã viết bài phỏng vấn ngày hôm đó.” Cô nói.

“Không cần khách sáo.” Tôi nói rất thật lòng. Tôi thực hiện bài phỏng vấn đó có nửa phần là vì Lâm Phương Văn.

“Em và Uy Uy ở một căn nhà thuê ở khu Tây Cống vịnh Tương Tư. Ở đó có bãi biển, tiện cho Uy Uy đi bơi mỗi ngày.” Cô nàng khoái trá thông báo.

Hai người đến từ đảo Fiji này cuối cùng cũng thu xếp sống ở Hồng Kông ổn thỏa. Uy Uy đến đây với visa du lịch nên không thể làm việc ở Hồng Kông. Cậu ta chỉ có thể đi khắp nơi với Cát Mễ Nhi, hoặc là ở nhà đợi. Nhà trọ sát bãi biển để họ có thể bớt nhớ nhà hơn.

“Khi nào chị và anh Lâm Phương Văn rảnh, đến nhà em ăn được không? Em thật sự rất muốn cảm ơn hai người. Anh chị là bạn bè duy nhất của em và Uy Uy ở Hồng Kông.” Cát Mễ Nhi nói.

“Để chị hỏi Lâm Phương Văn xem sao.”

“Anh ấy không đến, thì chị cũng phải đến nha! Uy Uy nấu ăn rất ngon.” Cát Mễ Nhi nhiệt tình rủ rê.

“Anh ấy luôn luôn kỳ quái như thế sao?” Cô ấy bỗng nhiên hỏi tôi.

“Em nói Lâm Phương Văn à?”

“Dạ, anh ấy thường hay cô độc một mình, hình như không cần bạn bè.”

“Anh ấy đã thay đổi rất nhiều rồi. Em chưa thấy anh ấy thời đại học đâu, khi đó còn quái dị hơn nhiều.”

“Anh chị là bạn thời đại học sao?”

“Ừ. Đã từng chia tay, bây giờ lại bên nhau.”

“Người dân Fiji có lưu truyền một loại pháp thuật, nghe đâu phụ nữ có thể dùng loại pháp thuật này để nắm lấy trái tim của người đàn ông.” Cát Mễ Nhi nói.

“Vậy sao? Là pháp thuật gì thế?” Tôi hiểu kỳ.

Cát Mễ Nhi thần bí nói: “Không nên tham lam! Nghe nói, người không thật sự cần nó thì không nên biết loại pháp thuật đó. Hi vọng chị sẽ mãi mãi không cần phải biết.”

Tôi quả thật như cô ấy nói, là quá tham lam rồi sao? Nếu như trên đời có một loại pháp thuật có thể giữ người mình yêu mãi mãi ở bên cạnh, có ai mà không muốn biết cơ chứ?

3. Chương 1-3: Quốc Đảo Xa Xôi(3)

6.

“Đi ăn đồ ăn Uy Uy nấu, được không anh?” Tôi hỏi Lâm Phương Văn.

“Món Fiji, sẽ ăn ngon được sao?” Anh nói.

“Họ đâu có nói là sẽ nấu món Fiji. Gia đình Uy Uy có mở nhà hàng Trung Quốc, có lẽ là nấu món Trung.”

“Món Trung của anh chàng bản xứ kia nhất định là rất dở.”

“Thật ra mà nói, cậu ta không được tính là dân bản xứ.” Tôi cãi lại.

“Anh nghĩ cậu ta sẽ nấu món Ý.” Anh lại nói.

“Sao anh biết?”

“Nếu không thích ăn món Ý, sao cậu ta có thể thích để cái đầu mỳ Ý kia?” Anh quả quyết.

“Cát Mễ Nhi rất muốn cảm ơn anh, dù sao cũng là do anh phát hiện ra em ấy.”

“Là chính cô ta có khả năng trời ban, không cần phải cảm ơn anh. Anh viết lời cũng không phải miễn phí.” Anh nhàn nhạt trả lời.

“Chúng ta đến xem nhà cửa của họ được không?”

“Em nói muốn đi, anh đi cùng em.”

Tôi mỉm cười.

“Em cười cái gì?” Anh hỏi.

“Không có gì.” Tôi vừa cười vừa chối.

Lâm Phương Văn thật sự đã thay đổi. Anh của ngày xưa, cái tôi, cô độc mà còn kỳ lạ. Anh của hiện tại, mặc dù cái tôi vẫn như vậy, nhưng đã ổn định hơn rất nhiều, cũng học cố gắng vì người khác rồi. Chỗ tôi muốn đi đến, cho dù anh không muốn đi thì anh cũng đi với tôi. Chuyện này nếu là trước đây thì sẽ thế nào? Anh trở nên trưởng thành hơn, cũng trở nên đáng yêu hơn. Nhưng mà sự thay đổi của anh là càng thích ứng với thế giới này hơn? Hay là càng bị hiện thực làm tổn thương?

7.

Cát Mễ Nhi và Uy Uy sống trong một căn nhà thôn quê hai tầng. Phía ngoài căn nhà có hồ bơi nho nhỏ, đi bộ năm phút sẽ đến bãi biển. Lúc chúng tôi đến hôm đó vừa đúng hoàng hôn. Uy Uy mặc tạp dề, đi ra từ phòng bếp, hứng khởi nói:

“Anh chị nhất định không đoán được đâu, hôm nay em nấu món Ý.”

Lâm Phương Văn quả thực lợi hại.

“Em không nấu, em chỉ ăn thôi.” Cát Mễ Nhi tuyên bố.

Một con vật lông xù bỗng nhiên đi qua bên cạnh mắt cá chân của tôi, làm tôi giật cả mình. Tôi cúi đầu nhìn một cái, đó là một con ngỗng màu nâu. Nó nghênh ngang đi lại trong nhà.

“Là để ăn thịt sao? Hình như còn quá nhỏ rồi.” Lâm Phương Văn nhìn con ngỗng kia rồi phán một câu.

“‘Mozart’ là thú cưng chúng em vừa mới nuôi, không phải để ăn thịt.” Cát Mễ Nhi vội vã giải thích.

“Cái con ngỗng này tên là Mozart?” Lâm Phương Văn kinh ngạc hỏi.

“Uy Uy thích nghe Mozart.” Cát Mễ Nhi đáp.

Bọn họ lại có thể nuôi một con ngỗng làm thú cưng.

Uy Uy ôm Mozart lên, nói với giọng trìu mến:

“Ngỗng giữ nhà rất lợi hại, gặp phải người lạ nó còn có thể cắn đối phương.” Cậu ta ngắm nhìn Mozart, sau đó lại nói: “Đương nhiên, phải đợi nó lớn đã.”

“Nó là ngỗng cái, sau này còn có thể đẻ trứng.” Cát Mễ Nhi vui vẻ nói.

“Thế trứng ngỗng, hai em có định ăn không?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Nếu như không có thụ tinh thì có thể ăn. Nếu như được thụ tinh, thì đó chính là cốt nhục ruột của Mozart, đương nhiên không thể ăn được.” Cát Mễ Nhi hùng hồn nói.

Nhà của họ giống như chỗ vui chơi cho thiếu nhi. Đây là hai người sẽ không lớn lên. Mà mãi mãi không lớn có lẽ cũng là một hạnh phúc.

Món Ý mà Uy Uy nấu không giống món Ý, không giống món Pháp, cũng không giống món Trung. Đó có lẽ là món Ý được cậu ta thay đổi theo phong cách người Fiji. Để đạt đến mức độ ăn ngon thì còn cách rất xa rất xa.

“Em có nhớ nhà không?” Tôi hỏi Cát Mễ Nhi.

“Cuộc sống ở đây đa màu đa dạng hơn ở đảo Fiji. Chỉ là, lâu rồi không lặn, thật sự rất muốn đi lặn.” Cô ấy thốt thốt.

“Cát Mễ Nhi là huấn luyện viên lặn.” Uy Uy bổ sung.

“Anh chị có biết lặn không?” Cát Mễ Nhi hỏi tôi và Lâm Phương Văn.

Tôi lắc đầu thay cho trả lời.

“Có cơ hội em sẽ dạy hai người lặn.”

Vào thời điểm đó, tôi không định học lặn. Mà Lâm Phương Văn cũng không tỏ ra có hứng thú với chuyện đó.

“Anh chị không biết đáy biển Fiji đẹp thế nào đâu.” Về mặt Cát Mễ Nhi có sự mê mẩn vô hạn.

“Em không sợ nguy hiểm à?” Tôi tò mò.

“Ở nơi đó, chị sẽ quên đi nguy hiểm, quên tất cả ưu phiền. Chị là một con cá trong đại dương, bơi lội vui vẻ. Vào lúc đó, chị thậm chí quên thế giới này, cũng quên cả bản thân mình.” Cát Mễ Nhi dùng giọng nói cuốn hút miêu tả cảm giác lặn xuống đáy biển.

“Quên bản thân? Cũng hay.” Lâm Phương Văn hình như có chút hứng thú.

Khi đó, có ai ngờ rằng một đảo quốc ở nam Thái Bình Dương kia lại là nơi cất mắt hồn tôi?

8.

Đêm đã khuya, Mozart đã ngủ. Nó nằm trong chuồng chó, bởi vì các cửa hàng vật nuôi không có làm ổ riêng cho ngỗng.

Vào lúc này, Cát Mễ Nhi nghiêm túc nói với Lâm Phương Văn: “Cảm ơn anh đã viết lời bài hát cho em.”

“Không có gì đâu.” Lâm Phương Văn hồ hững trả lời.

Rời khỏi nhà của Cát Mễ Nhi và Uy Uy, tôi nói với Lâm Phương Văn: “Chúng ta đến bãi biển nha? Không phải gần đây có bãi biển sao?”

Chúng tôi nằm trên bãi cát đen kịt cùng tĩnh mịch kia. Tôi lên tiếng: “Sống trong một ngôi nhà ở gần biển, cũng không tồi anh nhỉ?”

Lâm Phương Văn bỗng nhiên bật cười, tôi hỏi một đằng anh trả lời một nẻo: “Bọn họ gọi con ngỗng đó là Mozart!”

Đúng vậy, vừa rồi ở trước mặt Cát Mễ Nhi và Uy Uy, chúng tôi đều ngại, không nở cười được.

“Gọi Mozart cũng không phải điều hay, Mozart chỉ sống đến ba mươi lăm tuổi.” Tôi nói.

“Ba mươi lăm tuổi, đối với một con ngỗng mà nói là không thể nào. Ngỗng thông thường sống đến ba tháng rưỡi đã bị làm thịt rồi.” Anh vừa nói vừa cười.

“Cát Mễ Nhi thật lòng cảm ơn anh, sao anh lại giống như không quá cảm kích?” Tôi hỏi.

“Mấy lời ca đó, thật sự không là gì cả. Anh không nghĩ là anh đã viết hay.” Lâm Phương Văn nói.

“Em thấy rất hay mà! Em thích phần điệp khúc.”

Tôi lẩm nhẩm:

“Nụ cười hững hờ, lại lặng lẽ ra đi,

Cũng biết không hẹn mà gặp nhau,

Hẹn mà lại không gặp được,

Nghìn năm, vạn năm, nhân gian, bầu trời,

Rồi sẽ gặp nhau lần nữa.”

“Bài này so với trước đây, hoàn toàn không bằng. Là do cô ấy hát hay, không phải vì anh viết hay.” Anh nói.

“Yêu cầu của anh đối với bản thân quá cao rồi.” Tôi khuyên bảo anh.

“Viết thêm một ngày, thì thêm một ngày khô cạn.” Anh thở dài thốn thứt.

“Sáng tác luôn có triều cường và triều kém.”

Anh ngắm nhìn tôi thật lâu, mới nói: “Cảm ơn em.”

“Giữa chúng ta còn cần hai chữ này sao?”

Anh mỉm cười.

Lúc đi dạo trên bãi biển, tôi hỏi anh:

“Anh có ước mơ gì không?”

“Có lẽ vẫn là viết bài hát giao thừa cho em.” Anh trả lời.

Tôi tưởng ước mơ của anh hẳn là rất nhiều rất lớn. Tôi không ngờ, ước mơ của anh lại nhỏ bé như vậy.

“Ước mơ này tuyệt đối không nhỏ chút nào nha! Là một thử thách rất lớn.” Anh cười nói.

“Còn em, có ước mơ gì?” Anh hỏi ngược lại tôi.

“Vẫn là nghe bài hát giao thừa của anh.” Tôi trịnh trọng nói, đôi mắt đã ươn ướt nước mắt. Không biết là bị anh làm cho cảm động, hay là bị chính mình làm cảm động nữa?

Đó là một buổi tối kỳ quái biết bao? Chúng tôi cười, lại khóc, sau đó lại cười. Năm tháng trôi qua, ước mơ không đổi, đó là có thể ôm người mình yêu, cũng ôm nụ cười và nước mắt của người đó.

4. Chương 1-4: Quốc Đảo Xa Xôi(4)

9.

Có một ngày, khi tôi đã già, có người đã hỏi tôi rằng trong cuộc đời tôi khi nào hạnh phúc nhất. Có lẽ tôi sẽ trả lời là khi hơn mười tuổi không chút do dự. Khi đó, tình yêu còn chưa đến, ngày ngày không sầu không lo, đau khổ nhất chẳng qua chỉ có kiểm tra và thi cử. Lúc đó cảm thấy rất áp lực, sau này nhìn lại thì thấy nó nhỏ bé cỡ nào.

Khi tình yêu đã đến, tất nhiên cũng có hạnh phúc. Thế nhưng, loại hạnh phúc này là phải nỗ lực, cũng phải tập làm quen với thất vọng, đau lòng và chia ly. Từ đó, cuộc sống không còn thuần túy nữa. Nó giống như

một người phụ nữ có đôi khi sẽ nhớ nhưng sự trong trắng của cô ấy, nhưng điều đó không có nghĩa cô ấy sẽ không hưởng thụ và đầu ấp tay gối với người đàn ông cô ấy yêu.

Trong những năm tháng trong trắng đó, cho dù bạn yêu một người thì tình yêu đó cũng rất nhẹ nhàng. Sau này, khi chúng ta đã trở thành phụ nữ, tất cả tình yêu đều nặng nề hơn, phiền toái hơn. Lúc đó, chúng ta không chỉ dùng trái tim, mà dùng cả thân thể để yêu một người. Bạn và người đàn ông đó có chút quan hệ máu thịt.

Chu Dịch Chi đã ngủ với người yêu đầu tiên Đặng Sơ Phát từ rất sớm. Vào lúc đó, tôi và Thẩm Quang Huệ quả thực có hơi đổ kỵ. Tôi còn chưa gặp được người đàn ông tôi yêu, còn chưa ngủ với anh ta, tôi sợ tôi sẽ biến thành gái trinh già. Suy nghĩ khi đó buồn cười biết bao?

Sau này, chúng tôi đều ngủ với người mình thích. Chu Dịch Chi thường nói, bạn ấy chẳng qua “sớm lên cực lạc” so với chúng tôi mà thôi.

Người con gái đã từng không thể sống nổi nếu thiếu đàn ông này, cũng đã có ước muốn của chính mình. Bạn ấy đang làm thư ký cho luật sư, song song đó cô ấy cũng đăng ký học khóa Luật Đại học từ xa, đã là năm hai rồi. Nếu mọi chuyện đều thuận lợi, thì còn ba năm nữa cô ấy sẽ thành luật sư. Cô ấy từ nhỏ đã muốn làm luật sư, thành tích học tập của cô ấy lúc đó cũng tốt. Nhưng sau này vì chìm đắm trong yêu đương, nên cô ấy mới không thi đậu đại học.

“Phải tìm lại thời gian đã mất.” Cô ấy nói thế để cổ vũ chính mình.

Thời gian đã mất còn có thể tìm về sao? Tôi nghĩ, tình yêu trong quá khứ bất luận là dài hay ngắn, là ngọt ngào hay cay đắng, cuối cùng đều khiến chúng ta trở nên kiên cường hơn. Thời gian qua đi, cũng có tác dụng của nó.

10.

Một hôm, Chu Dịch Chi vừa mới thi xong, bạn ấy hẹn tôi và Thẩm Quang Huệ đến nhà cô ấy ăn cơm. Phòng cô ấy mới thuê năm ngoái. Một người ở, có thể chuyên tâm đọc sách. Cô nàng rất bận bịu, thời gian chúng tôi gặp nhau ít hơn rất nhiều so với trước đây. Cho nên, mỗi lần gặp nhau đều vô vùng quý trọng. Công việc của Thẩm Quang Huệ cũng khá bận rộn. Năm ngoái, cô ấy đã chia tay với người đàn ông có vợ kia.

Có phải đàn ông trên đời đều như vậy? Khi cuộc hôn nhân đã trở nên nhàm chán, họ sẽ đi tìm mối tình khác, yêu đến chết đi sống lại. Đến một ngày khi bị vợ phát hiện ra, bọn họ lại cúi đầu, cụp đuôi về nhà. Trên cán cân lựa chọn chưa bao giờ cân bằng. Bọn họ sẽ không bỏ nhà trốn đi cùng người thứ ba.

Lúc Thẩm Quang Huệ đến, vui vẻ hỏi chúng tôi:

“Các cậu đoán xem tớ vừa chạm mặt ai?”

“Ai thế?” Tôi hỏi.

“Cô Vương Yến.” Cô ấy trả lời.

Cô Vương Yến là hiệu trưởng trường trung học mà chúng tôi từng theo học. Cô là một gái trinh già trên mặt có hàng rìa mép dài. Trình tiết của bản thân cô chính là trình tiết của học sinh nữ, là thứ cô bảo vệ gìn giữ suốt đời.

“Cô ấy đi cùng một người đàn ông, bộ dạng vô cùng thân mật nha!” Thẩm Quang Huệ nói.

“Thật sao?” Tôi và Chu Dịch Chi không hẹn mà cùng hét lên.

“Người đàn ông kia trông thật sự không tồi à!” Thẩm Quang Huệ hận đến nghiến răng ken két.

“Biết đâu là trai bao?” Chu Dịch Chi ở bên cạnh tôi, vừa làm salad táo vừa hỏi.

“Người đàn ông đó nhìn qua cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, trai bao không già như vậy chứ?” Thẩm Quang Huệ nói.

“Cậu không biết có trai bao già sao?” Chu Dịch Chi hỏi ngược lại.

“Nhưng mà...” Quang Huệ ngập ngừng, “Nếu đã tìm trai bao, sao không tìm một người trẻ một chút?”

“Trai bao già có sở trường của trai bao già à.” Chu Dịch Chi nói như thật: “Núi lửa không hoạt động đã lâu như cô Vương Yến, mấy anh chàng trẻ tuổi e rằng không có biện pháp khiến cô ấy bùng cháy.”

Đối với phương diện nóng bỏng của tình dục, Chu Dịch Chi làm thế nào cũng không thay đổi được.

“Người đàn ông kia nhìn qua không giống trai bao đâu!” Thầm Quang Huệ cãi lại, “Không ngờ cô Vương Yến cũng có thể nói chuyện yêu đương. Tại sao phụ nữ xấu xí luôn tìm được một người bạn trai tốt vậy hả?”

Chu Dịch Chi vừa ăn salad vừa nói: “Vì các cô ấy có một tinh thần kiên trì. Điều kiện của chúng ta quá tốt, nên chúng ta không chịu theo đuổi và lấy lòng đàn ông. Những phụ nữ đó sẽ tự nói với chính mình: ‘Dù sao cũng phải kết hôn một lần!’ Các cô ấy có một ý chí vô địch.”

“Đúng vậy, dù sao cũng phải kết hôn một lần.” Quang Huệ cảm thán.

“Cậu muốn kết hôn sao?” Tôi hỏi.

“Tớ bây giờ đến bạn trai còn không có, sao mà kết hôn? Kết hôn cũng tốt, trở thành vợ của một người đàn ông. Thế thì cho dù anh ta đã từng yêu người phụ nữ khác, thì cuối cùng, anh ta cũng sẽ quay về nhà.”

“Trong ba người chúng ta, ai sẽ là người kết hôn đầu tiên đây?” Chu Dịch Chi lên tiếng hỏi.

“Là cậu hả?” Tôi cười hỏi.

“Mặc dù Trần Kỳ Chính sẽ là một người chồng rất tốt, nhưng tớ còn muốn đi học nha! Trước khi trở thành luật sư, tớ tuyệt đối sẽ không lấy chồng.” Cô nàng tuyên bố hùng hồn.

Trần Kỳ Chính là bạn học hiện nay của Chu Dịch Chi, họ quen nhau đã hơn một năm. Anh ta là giáo viên trung học. So với tất cả người yêu cũ của Chu Dịch Chi, anh ta là tốt nhất. Chu Dịch Chi yêu đương với một thầy giáo, phải chăng là điều mà trước nay không thể nào tưởng tượng được?

“Cậu và Lâm Phương Văn chẳng?” Thầm Quang Huệ hỏi tôi.

Lâm Phương Văn không muốn kết hôn, đúng không? Anh là một người đàn ông thà ôm sự tự do và cô độc chứ không chịu ôm gia đình ấm áp. Anh chưa từng cầu hôn tôi. Có đôi khi, tôi sẽ ghét anh vì anh không cầu hôn tôi. Cũng không phải là tôi muốn anh thật sự kết hôn với tôi, tôi chỉ khát khao anh đã từng có giây phút nào đó muốn vì tôi mà buông bỏ tự do. Tôi muốn nghe thử xem sao, anh sẽ cầu hôn tôi thế nào. Lời cầu hôn ngọt ngào đó dùng để giữ làm kỷ niệm cũng tốt mà.

Đàn ông giống như Lâm Phương Văn, khi cầu hôn nhất định sẽ không nói: “Lấy anh đi!” hoặc là “Để anh được chăm sóc em cả đời!” Những lời đó sao? Đối với anh mà nói, cái đó quá tầm thường.

Chu Dịch Chi mang vẻ mặt đầy thăng trầm, mỉm cười nói:

“Trần Kỳ Chính cũng cầu hôn tớ rồi, đó là những lời khi chúng tớ thân mật. Có người đàn ông nào chưa từng ôm người phụ nữ của mình trên giường rồi nói những lời cầu hôn ngọt ngào nhất chứ? Ai lại cho là thật chứ? Cái đó chẳng qua là âu yếm mơn trớn thôi, để ái tình càng thêm tuyệt vời.”

Nhưng mà, Lâm Phương Văn chưa từng âu yếm tôi như vậy. Thật sự hận anh ấy quá! Nhưng lại hiểu rõ anh ấy chính là một người như thế. Nơi tình cảm sâu nhất, thì hận cũng cạn nhất.

11.

Thầm Quang Huệ không phải không có ai theo đuổi. Có một đồng nghiệp nam rất thích cô ấy. Đáng tiếc, anh ta nhỏ hơn cô ba tuổi, hơn nữa chưa từng yêu đương.

“Đó là trai tơ đó nha! Có gì không được chứ?” Chu Dịch Chi thắc mắc.

Thầm Quang Huệ lắc đầu: “Tớ không muốn yêu phi công trẻ đâu!”

“Cậu thích cậu ta không?” Tôi hỏi.

Quang Huệ trả lời: “Cậu ta không tệ, thông minh lại đáng yêu, hơn nữa nhìn qua cũng là một người rất chung thủy.”

“Đương nhiên rồi. Bằng không sao hai mươi mấy tuổi rồi còn chưa thất thân chứ.” Chu Dịch Chi thường sẽ dùng tuổi mất trinh để đánh giá thái độ của một người đối với chuyện tình cảm. Cô ấy nói, phần trăm đoán sai của phương pháp suy luận này cô cũng thấp. Ví dụ như, một cô gái đến ba mươi tuổi mới thất thân, tuyệt đối sẽ không bận tâm đến điều đó. Một người đàn ông mười sáu tuổi đã không còn, mọi người ngược lại phải cẩn thận hơn.

“Khi tớ ba mươi tuổi, cậu ta chỉ mới hai mươi bảy tuổi. Không phải điều đó quá đáng sợ sao?” Thẩm Quang Huệ nói.

“Đúng thế. Có lẽ phải tốn nhiều tiền mua mỹ phẩm cao cấp trét lên mặt rồi mới dám ra ngoài cùng cậu ta à!” Tôi cảm thán.

“Khi cậu tới thời kỳ mãn kinh, anh ta vẫn còn trung niên!” Chu Dịch Chi bồi thêm.

“Nói không chừng tớ chết sớm hơn cậu ta nữa.” Thẩm Quang Huệ bổ sung.

“Thế lại hay.” Tôi nói, “Kiếp sau luân hồi, có thể làm con gái anh ta.”

“Vậy thì phải chết lúc còn rất trẻ may ra mới được!” Chu Dịch Chi nói.

Tôi bỗng nghĩ đến Vi Lệ Lệ. Cô ấy là bạn học của chúng tôi. Cô ấy ở đại hội thể dục thể thao trường bị một chiếc đĩa sắt được ném quá mạnh của một sinh viên cùng trường đập trúng đầu mà chết. Chuyện ngoài ý muốn đó đã đoạt đi sinh mạng còn trẻ của cô ấy. Cái chết, đã từng rất xa xôi, cũng đã gần kề bên chúng tôi. Cô ấy đã luân hồi rồi sao?

Nếu tôi chết sớm hơn Lâm Phương Văn, tôi muốn luân hồi sống lại, làm con gái của anh. Tôi rất muốn biết, người đàn ông như Lâm Phương Văn sẽ là một người cha như thế nào đây? Tôi không muốn kiếp sau lại yêu anh, vì vẫn có khả năng rời xa. Tôi muốn làm con gái anh, trong người chảy dòng máu của anh. Tôi muốn có được toàn bộ tình yêu không cần báo đáp và không bao giờ mất đi của cha đối với con gái. Hơn nữa, anh mãi mãi sẽ không rời khỏi tôi, cho đến khi cái chết lại một lần nữa chia cắt chúng tôi.

Chu Dịch Chi nói, “Nếu như Trần Kỳ Chính chết trước tớ, tớ hi vọng kiếp sau anh sẽ làm con trai tớ. Vậy thì , anh có thể tiếp tục bú vú tớ. Tớ thích nhìn bộ dạng rất thỏa mãn khi bú sữa của anh.”

“Tớ có nên thử qua lại với cậu ta không?” Quang Huệ nói khẽ.

“Ai cơ?” Tôi và Dịch Chi lại cùng mở miệng hỏi.

“Trai trẻ kia.” Thẩm Quang Huệ tức giận hét lên.

Tôi và Chu Dịch Chi bận vẽ vời cậu chuyện luân hồi chuyển kiếp kia, nên đã quên mất cô ấy.

Chu Dịch Chi lấy đĩa nhạc trên máy hát ra, thay bằng đĩa nhạc mới của Cát Mễ Nhi. Giọng hát trầm lắng của cô ấy dường như cũng đang kể một câu chuyện luân hồi.

“Nếu có vĩnh hằng, sao con người hữu hạn còn trời đất lại vô hạn?”

Nếu có bất hủ, sao ngọn lửa trong lòng không chống nổi gió lớn?

Nếu có tồn tại, sao không thể lựa chọn đàn áp cái chết?

Nếu có tôn nghiêm, sao lại có vĩnh hằng, tồn tại cùng bất hủ?”

Bài hát “Hỏi trời” này do Lâm Phương Văn viết.

“Cô ấy hát thật hay!” Chu Dịch Chi nói.

Đương nhiên. Cô ấy là do Lâm Phương Văn phát hiện mà.

5. Chương 1-5: Quốc Đảo Xa Xôi(5)

12.

“Sao anh không cầu hôn em?” Trong hiệu sách, tôi lên tiếng hỏi Lâm Phương Văn.

Anh một mặt vẫn vùi đầu đọc sách, mặt khác hỏi tôi: “Em muốn sao?”

“Cũng không phải thật sự muốn anh lấy em, chỉ là tò mò anh sẽ cầu hôn em ra sao thôi.”

“Lấy anh đi! Là bộ dạng cầu hôn này à?” Dáng vẻ của anh không biết là ngả ngớn cỡ nào.

“Thế thì bình thường quá, không giống kiểu anh nói.”

“Em thật sự muốn kết hôn?”

“Đương nhiên không phải!” Tôi khép quyển sách trên tay lại.

Sao tôi lại nói không? Bản thân tôi không dám thừa nhận, tôi biết anh sẽ từ chối.

“Anh cầm trên tay quyển sách gì thế?” Tôi lấy quyển sách của anh xem.

Đó là một quyển kinh Phật.

Anh gần đây mua rất nhiều sách về Phật học. Tháng trước, anh mua rất nhiều sách về đạo Cơ Đốc giáo. Tháng trước nữa, anh mua rất nhiều sách dạy nấu ăn. Mặc dù mua nhiều sách nấu ăn như vậy, nhưng anh chưa một lần nấu cho tôi ăn một món nào.

Anh đang loay hoay tìm cảm hứng. Album mới của Cát Mễ Nhi, anh cũng chỉ viết có hai bài. Anh không muốn lặp lại chính mình. Mấy năm vừa qua, anh đã viết rất nhiều, đã có chút mệt mỏi. Tôi có thể làm gì đây? Nhưng tôi không giúp được gì.

“Trong kinh Phật có linh cảm sao?”

“Không biết nữa.” Anh trả lời.

Sau đó có một hôm, anh nghiêm túc báo cho tôi biết:

“Anh muốn làm hòa thượng.”

“Hòa thượng?” Tôi gần như muốn khóc.

“Là hòa thượng trong bảy ngày.” Anh trả lời đều đều.

“Chỉ trong bảy ngày?” Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, bảy ngày.” Anh nói với vẻ mặt chờ mong.

Đó là hoạt động từ thiện do một ngôi chùa tổ chức. Người tham gia phải sống bảy ngày trong chùa như một người đã xuất gia. Ngoài việc phải mặc áo thầy tu và ăn chay ra, người tham gia cũng phải tụng kinh niệm Phật, không khác gì một hòa thượng bình thường chỉ là không cần cắt tóc đi tu. Sau bảy ngày, những người đó có thể trở về phàm trần thế tục. Kiểu hoạt động này hằng năm tổ chức một lần, mỗi lần cũng có vài trăm người tham gia.

“Anh sẽ không làm hòa thượng thật chứ?” Tôi hỏi anh.

“Rất khó nói nha!” Anh cố ý trêu tôi.

“Em muốn anh biết rằng, trần duyên của anh chưa dứt.” Tôi ôm hai bên đầu anh nói.

“Vậy đi thế này, không phải có thể cắt đứt trần duyên rồi sao?”

“Nếu anh thật sự chạy đi làm hòa thượng, em sẽ biến thành một đám nữ, ai cũng yêu!” Tôi cảnh báo anh.

“Anh chạy đi làm hòa thượng, thì em phải đi làm ni cô mới đúng chứ? Sao lại làm đám nữ?”

“Làm ni cô thì quá lợi cho anh rồi. Thành đám nữ mỗi ngày đều sex với người khác, mới là sự trả thù lớn nhất đối với anh. Ít nhất, mỗi ngày anh sẽ luôn áy náy, mỗi ngày đều tụng kinh cho em để giảm bớt tội

ngiệp của anh và em. Như thế, mặc dù anh đang ở trong chùa, nhưng không có ngày nào là em không ở trong lòng anh. Đúng không?”

“Em độc ác thế này, người nên xuất gia phải là em mới đúng! Được rồi, để bảo vệ trinh tiết của em, anh sẽ không chạy đi làm hòa thượng.”

Mặc dù anh đã khẳng định như thế, nhưng, tôi thật sự sợ anh sẽ vứt bỏ tôi để đi làm hòa thượng. Anh là dạng người chuyện kỳ lạ gì cũng có thể làm ra được. Nếu Lâm Phương Văn thật sự làm hòa thượng, chấm dứt trần duyên không phải anh mà là tôi.

13.

Mặc dù hòa thượng bảy ngày không cần cạo đầu, Lâm Phương Văn vẫn đi cạo ngắn đầu tóc dài của mình. Anh nói như vậy có thể nhập tâm vào cuộc sống của người xuất gia.

Mấy ngày anh rời khỏi tôi, cuộc sống của tôi cũng vô vị như nước. Cuộc sống nhạt nhẽo giống như rau xanh đậu hũ, mỗi giây mỗi phút tôi đều nhớ đến anh. Anh quen được sao? Anh sẽ thích cuộc sống như thế ư? Anh có thể bị một đại sư làm phép, từ nay về sau sẽ rời xa tôi hay không? Nếu như anh đi, sao tôi có thể thành dâm nữ chứ? Tôi lừa anh mà thôi. Thế nhưng tôi cũng không thể thành ni cô. Làm sao có thể từ đó về sau chạm mặt anh mà làm như không nhận ra cơ chứ? Tôi không làm được.

Lúc gặp Dịch Chi, cô ấy hỏi tôi:

“Có ni cô bảy ngày không?”

“Hình như cũng có.” Tôi ngập ngừng.

“Vậy sao cậu không cho tớ biết sớm?”

“Cậu cũng muốn xuất gia ngắn ngày sao?”

“Có thể nhân cơ hội giảm béo nha!” Cô ấy nói.

Tôi từng nghe kể một câu chuyện. Một người phụ nữ muốn bỏ mối duyên trần này, nên từ Đài Loan chạy đến Ấn Độ xa xôi, đi xuất gia ở một ngôi chùa. Nhưng chính ở đó lại chạm mặt một vị tăng nhân. Hai người đó hóa ra là người yêu của nhau ở kiếp trước, nghiệt duyên chưa dứt, vì thế cả hai cùng hoàn tục, làm vợ chồng. Đáng thương nhất trong chuyện này là người đàn ông đã vì ước muốn của người phụ nữ đó mà để cô ta xuất gia.

“Hai người bên nhau rốt cuộc là trần duyên hay là nghiệt duyên?” Tôi hỏi.

“Một phần là trần duyên, một phần là nghiệt duyên, đó chính là cuộc sống!” Chu Dịch Chi nói.

Ngồi tám một lúc, Trần Kỳ Chính đến đón chúng tôi đi ăn.

“Em thích ăn gì?” Trần Kỳ Chính hỏi tôi.

“Ăn chay được không?” Tôi nói.

Hai người họ cùng trợn tròn mắt nhìn tôi, biểu lộ bộ dạng đáng thương.

“Giỡn thôi! Chúng ta đi ăn thịt, em ăn luôn phần của Lâm Phương Văn.” Tôi nói lại.

Lâm Phương Văn chỉ nên đi bảy ngày thôi.

14.

Hôm kết thúc kỳ xuất gia ngắn hạn, Lâm Phương Văn về nhà từ ngôi chùa kia. Anh gầy đi một chút, cũng nhợt nhạt hơn. Tôi nhảy lên người anh, hỏi anh:

“Có phải thất tình lục dục đều không còn không?”

“Ai nói thế?” Anh ôm tôi thật chặt, dùng đầu lưỡi mềm mại liếm mũi và bờ môi của tôi.

Tôi nhìn anh. Bảy ngày qua, tôi đã nhớ anh xiết bao. Anh biết hay không?

“Sao anh không đi hần bảy bảy bốn chín ngày luôn?” Tôi thắc mắc hỏi anh.

“Em cho rằng anh không muốn thế sao?”

Anh thoải mái hơn, có nghĩa là đã tìm được cảm hứng rồi sao?

Anh nói, lúc ở chùa, sư thầy đã kể một câu chuyện về Phật giáo: Có một người phụ nữ vì yêu người đàn ông khác, cho nên muốn bỏ chồng. Vì vậy, cô ta trù tính giả chết. Cô ta thông đồng với người khác, mua một xác chết của một người phụ nữ khác, để chồng cô ta tin rằng cô ta đã chết.

Chồng của cô ta đau lòng muốn chết, đành phải hỏa táng thi thể. Song, do ông ta quá yêu cô ta nên ông ta suốt ngày mang hũ tro cốt của cô ta theo bên mình. Tình cảm nồng nàn như vậy đã làm cảm động vợ của ông ta. Cô ta rời bỏ tình nhân, muốn trở lại bên cạnh ông ta.

Ngày đó, cô ta lén lút đi theo sau chồng mình, kêu to tên của ông ta, mong chờ được thấy khuôn mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng của ông. Song, khi chồng cô ta quay lại nhìn thấy cô ta, ông ta chỉ lạnh nhạt hỏi cô: “Cô là ai?”

“Em là vợ của anh đây!” Cô ta nói.

“Không! Vợ của tôi đã chết rồi! Hơn nữa, đích thân tôi đã hỏa táng cô ấy.” Chồng của cô ta nói quả quyết.

“Người đó không phải em, em căn bản không có chết!” Người phụ nữ đó gần như sắp sụp đổ. Anh ấy yêu mình như vậy, sao lại quên mất dáng vẻ của mình chứ?

Tuy nhiên, bất kể cô ta giải thích thế nào, chồng của cô ta vẫn không tin người đang đứng trước mặt là vợ của ông ta.

Tình yêu không thể bị dò xét và thử thách. Người vợ phản bội chồng cho rằng cô ta có thể ngang nhiên sắp đặt tình cảm của chồng. Thế nhưng, đối với người chồng thương tâm mà nói, tình yêu có thể biến mất cùng lời nói dối.

Tình yêu sẽ biến mất cùng lời nói dối sao? Sau này, tôi biết đúng là vậy.

6. Chương 1-6: Quốc Đảo Xa Xôi(6)

15.

Sau khi từ chùa về, Lâm Phương Văn có viết vài ca khúc, nhưng công ty thu âm cho rằng mấy ca khúc này có phần cao siêu quá sẽ ít người hiểu được, muốn anh sửa lại đôi chút. Anh một chữ cũng không chịu sửa. Bọn họ nói: “Sao anh không tiếp tục viết mấy bài như trước đây? Tốt nhất không nên thay đổi.”

Lâm Phương Văn cố gắng đột phá bản thân, nhưng họ lại sợ anh quá đột phá.

Tối hôm đó, anh đã cãi nhau ầm ĩ với Diệp Hòa Điền trong phòng thu. Tôi đứng ở ngoài, cách lớp kính thủy tinh, không nghe họ đã nói những gì. Lâm Phương Văn lao ra ngoài, chạy đi không quay đầu lại, tôi đành phải vội vàng đuổi theo anh.

Anh lững thững đi trên đường, tôi ngóng nhìn theo bóng lưng suy sụp tinh thần biết bao kia. Anh đã từng viết ra vô số bài hát cảm động. Ngay lúc này, từng bài từng bài hiện lên trong lòng tôi. Tôi im lặng đi sau anh một quãng. Tôi không biết mình có thể làm được gì cho anh. Tôi vô dụng quá.

Không biết đi như vậy bao lâu, anh bỗng nhiên quay người lại, mỉm cười hỏi tôi:

“Sao em đi chậm vậy? Ở sau lưng anh làm gì?”

“Em không biết giúp anh thế nào.” Tôi nói.

Tôi thật mong muốn tôi là một người phụ nữ dịu dàng. Vào giây phút này, tôi có thể nói những lời an ủi anh. Đáng tiếc, tôi chưa bao giờ được như thế.

“Em ổn chứ?” Ngược lại, anh còn an ủi tôi.

“Anh tốt nhất.” Tôi nói với anh.

Anh nở nụ cười: “Mỗi người phụ nữ đều cho rằng người đàn ông họ yêu là tốt nhất.”

“Em không phải người mù quáng.” Tôi hùng hồn nói.

“Mù quáng có gì không tốt chứ? Chỉ cần là người mình yêu, mọi thứ của người đó đều tốt. Kiểu mù quáng này hạnh phúc bao nhiêu? Nếu con người có thể mù quáng cả đời, cũng chính là mãi mãi không thay đổi.”

“Nhưng thật sự anh là tốt nhất. Ở phương diện này, em không mù quáng.”

“Nhưng anh lại hi vọng mình có thể mù quáng một chút. Mù quáng tin rằng chính mình mãi mãi là tốt nhất. Như vậy, anh mới có thể vẫn viết tiếp, vẫn cứ lặp lại, sẽ không nghĩ nhiều.”

“Anh muốn như vậy sao?” Tôi hỏi.

“Vẫn là không muốn.” Anh đút hai tay vào túi quần, cúi đầu thấp xuống, nói với giọng đau thương: “Có lẽ anh không hợp viết ca từ.”

“Ai nói thế?”

“Không viết bài hát, cuộc sống còn rất nhiều chuyện có thể làm.” Anh ngẩng đầu lên, cười khổ nói.

Tôi cũng cười khổ: “Vì sao không phải em an ủi anh, mà là anh lại an ủi em chứ?”

“Bởi vì, em tương đối vô dụng.” Anh dùng tay vỗ vỗ đầu tôi.

Lâm Phương Văn thực sự trưởng thành. Nếu là trước đây, tối hôm nay anh sẽ một mình chạy thẳng về nhà, mà quên mất tôi ở phía sau. Anh lại càng không bao giờ bày khuôn mặt vui vẻ để an ủi tôi. Anh trưởng thành từ khi nào? Là khi mẹ anh mất sao? Đúng vậy, tôi bây giờ là người thân duy nhất của anh. Một Lâm Phương Văn trưởng thành, có nên vui hơn không?

Tôi biết anh không nỡ bỏ chuyện viết lời bài hát. Ở đó anh mới tìm được bản thân mình. Đó là điều đáng tự hào nhất của anh. Muốn anh bỏ nó, anh sẽ không cam tâm.

“Em đừng thế nữa. Em nhìn xem, ánh trăng đêm nay đẹp xiết bao.” Anh dùng ngón tay hất cầm tôi lên, muốn tôi nhìn vầng trăng treo lơ lửng trên trời cao.

Vầng trăng tròn vành vạnh, vào giây phút này, không khỏi có phần hồ hững.

“Tại sao từ cổ chí kim, hầu như tất cả những đôi tình nhân đều phải ngắm trăng, tất cả nhà văn nhà thơ đều ca tụng ánh trăng, dùng ánh trăng để nói về tình yêu?” Tôi có chút phản đối chuyện đó “Trên trời còn có mặt trời, sao và mây mà!”

“Bởi vì chỉ có mặt trăng mới có chu kỳ tròn khuyết.”

“Sao cũng có lúc sáng lúc tắt.”

“Nhưng mà sự biến hóa của chúng không nhiều bằng ánh trăng.”

“Cầu vồng còn hiếm thấy hơn!”

“Em có quyền không thích ánh trăng.” Anh hết cách với tôi.

“Anh có thích không?” Tôi hỏi anh.

“Thích.”

“Vậy em cũng thích.” Tôi nói.

Anh lắc đầu:

“Quả nhiên là mù quáng.”

“Không phải anh nói, mù quáng cả đời cũng là một loại hạnh phúc sao?”

“Không ngờ em mù quáng đến tình trạng này.”

“Không phải mù quáng hoàn toàn, nào có hạnh phúc hoàn toàn chứ?”

“Ồ, phải vậy không?”

“A, em biết vì sao tình yêu không tách rời khỏi ánh trăng rồi.” Tôi reo lên.

“Vì sao?”

“Vì tất cả mọi người đều thích màu vàng nha!”

“Anh nói không phải.”

“Vậy tại sao?”

“Vì ánh trăng là ngọn đèn mà mọi người không thể tắt đi. Nó là ngọn đèn mãi mãi.”

“Nghe nói, chẳng bao lâu nữa nhân loại có thể đem tro cốt của người chết dùng tên lửa phóng ra ngoài vũ trụ, rơi trên vỏ mặt trăng, sẽ chu du trong vũ trụ rộng lớn và quay quanh trái đất không ngừng nghỉ.”

“Đến lúc chết mới đặt chân lên mặt trăng? Có phải quá muộn rồi không?”

“Dù sao cũng được đến mặt trăng!”

“Nếu anh chết trước, em muốn bắn anh lên mặt trăng sao?” Anh bày ra bộ dạng sợ hãi, nói đùa với tôi.

“Bắn anh lên đó khá hay mà. Bắn anh lên đó rồi, như vậy sau đó ánh trăng cũng có thể hát. Chứ bắn em lên đó, không làm được gì cả, vẫn giống ánh trăng trước đó thôi.”

“Không giống đâu.” Anh nói.

“Sao lại không giống?”

“Bắn em lên đó, vậy thì ánh trăng mỗi đêm chính là ngọn đèn của một mình anh.”

“Anh có tắt nó không?”

“Là tắt không nổi.”

Từ tối hôm đó, tôi cũng giống như đa số mọi người, thích nhìn lên trời cao ngắm trăng. Ánh trăng mỗi người nhìn thấy được, phải chăng đều không giống nhau? Một mình ngắm nhìn, với ngắm nhìn cùng người yêu, cũng đã không giống nhau rồi. Ánh trăng của Lâm Phương Văn, ánh trăng của tôi có bao giờ chồng lên nhau không? Nếu có, vậy là toàn bộ ánh trăng trải dài hay chỉ là một chút ánh sáng nho nhỏ chồng lên nhau?

16.

Hơn nửa năm sau, Lâm Phương Văn không viết lời bài hát nữa. Không có anh, những bài hát vẫn được tiếp tục hát lên, chỉ là không hay như thế.

Có một dạo, mỗi ngày anh đều trốn ở nhà vẽ truyện tranh. Tôi còn tưởng rằng anh sẽ chuyển sang làm tác giả truyện tranh, thế nhưng anh không có làm. Mà nếu anh có làm thì những truyện đó cũng không thể xuất bản, bởi vì tất cả chúng đều không có hội thoại. Anh ghét viết chữ.

Rồi thêm một dạo nữa, anh thường hay một mình chạy đến nhà thờ vào buổi chiều. Tôi tưởng anh muốn làm linh mục, hóa ra anh chỉ thích nằm dài trên ghế dài, ngửa đầu ngắm những hoa văn bằng thủy tinh nhiều màu sắc trong giáo đường. Anh có thể ở đó ngắm cả buổi chiều.

Một quãng thời gian sau, anh lại thích xem phim. Thế nhưng, anh chỉ xem phim hoạt hình.

Vào một đêm trăng sáng, chúng tôi đi ra từ rạp chiếu phim. Anh nói với tôi:

“Lúc còn nhỏ, thần tượng của anh là Popeye[5].”

[5] Popeye hay Thủy thủ Popeye là một nhân vật hoạt hình hư cấu được tạo ra bởi Elzie Segar. Popyey lần đầu xuất hiện trong bộ truyện tranh Thimble Theatre do nghiệp đoàn King Features phát hành vào ngày 17 tháng 1, 1929, các năm sau đó bộ truyện tranh đã lấy tên là Popeye. Bất cứ khi nào cần thêm sức mạnh, chàng thủy thủ Popeye lại chén sạch một hộp rau chân vịt và lập tức cơ bắp nổi cuộn cuộn.

“Em còn tưởng anh thích nhân vật phản diện Brutus trong đó chứ.” Tôi nói.

“Tại sao?”

“Anh cũng kỳ lạ như thế.”

“Anh không thích anh ta, bởi vì anh ta không có hộp rau chân vịt. Popeye chỉ cần ăn một hộp rau chân vịt, thì sẽ trở nên rất lợi hại. Anh vốn không thích ăn rau chân vịt, nhưng khi thấy Popeye ăn, anh đã ăn rất nhiều rau chân vịt.”

“Khi ấy, sao chúng ta lại thích Popeye nhỉ? Anh ta không đẹp chút nào, gần như không có tóc, tỉ lệ cơ thể cũng rất khó coi, cánh tay quá thô.” Tôi nói.

“Có lẽ vì hộp rau chân vịt kia. Có mấy ai không muốn bất cứ lúc nào bên cạnh mình cũng có một hộp rau chân vịt thần kỳ chứ, ăn vào liền đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không gì làm không được.”

Có đứa trẻ nào chưa từng tin rằng trên đời này thật sự có pháp thuật kì diệu đó, nó sẽ cứu vớt chúng ta khi chúng ta mềm yếu bất lực? Song, khi chúng ta trưởng thành, chúng ta mới đau lòng nhận ra, trên đời này không có pháp thuật thần bí.

Có ma pháp nào có thể khiến Lâm Phương Văn viết bài hát lại được sao?

Lúc chúng tôi đang đi dạo, pháp thuật của anh đã xuất hiện.

Một chiếc xe đột nhiên dừng trước mặt chúng tôi. Hai người trên xe nhảy xuống, là một nhà ba người Cát Mễ Nhi, Uy Uy và Mozart. Mozart đã lớn hơn nhiều, nó không còn là một con vật nhỏ lông lá xồm xoàm nữa. Nó bây giờ đã nặng hơn ba kg rưỡi. Tối nay, trên chiếc cổ dài ngoằng của nó có cột sợi ruy băng màu vàng. Nó nằm trong lòng Uy Uy, hiểu kỳ hết nhìn đông sang nhìn tây.

“Đã lâu không gặp!” Cát Mễ Nhi hứng khởi lôi kéo tôi và Lâm Phương Văn.

Cô ấy bây giờ đã nổi tiếng hơn rất nhiều. Người nổi tiếng, ngay cả mái tóc xù như mì Spaghetti đã từng nhận vô số lời chỉ trích dè bỉu của mọi người cũng nổi tiếng theo, bây giờ có rất nhiều cô gái bắt chước theo kiểu tóc của cô ấy.

“Hai em đi đâu? Sao lại mang theo Mozart?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Bây giờ em đi quay một video âm nhạc, Mozart cũng tham gia.” Cô ấy dịu dàng vuốt ve lông của Mozart.

“Thế thì, chẳng phải nó thành ‘ngôi sao ngỗng’ sao?” Tôi trêu đùa.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Nó còn có thể hát đó!” Uy Uy hưng phấn nói.

“Không phải nói ‘giọng ngỗng đực’ sao? Ngỗng cũng hát được sao?” Tôi nói

“Nó không phải ngỗng đực, nó là ngỗng cái.” Uy Uy nói với Mozart: “Nào, chúng ta hát cho anh anh chị nghe nào.”

Mozart rướn chiếc cổ lên kêu: “Quát quát... quát quát quát quát quát... quát quát...”

“Quả nhiên rất có khiếu âm nhạc, không hổ danh là Mozart.” Tôi vuốt ve đầu nó, khen ngợi. Đầu nó hơi rụt lại, đáng vẻ hạnh phúc.

Đó là lần cuối cùng tôi thấy Mozart.

Trước khi đi, Cát Mễ Nhi nói với Lâm Phương Văn:

“Anh vẫn còn viết lời chứ?”

Anh cười lớn: “Viết bài hát cho Mozart sao? Cái đó quá dễ, chỉ cần viết quàn quạt...”

“Là viết bài hát cho em.” Cát Mễ Nhi chân thành nói: “Rất nhớ lời ca của anh.”

Lâm Phương Văn chỉ mỉm cười, không trả lời.

Họ đi rồi, chúng tôi cũng trở nên trầm mặc.

Từ tối hôm đó, ánh trăng tôi và Lâm Phương Văn thấy đã có chút không giống nhau nữa. Tôi không phải hộp rau chân vịt của thủy thủ Popeye kia, tôi không có năng lực cứu vớt anh. Pháp thuật đó ở trong tay Cát Mễ Nhi.

7. Chương 1-7: Quốc Đảo Xa Xôi(7)

17.

Khi kiêu đầu mì ống Spaghetti của Cát Mễ Nhi được người hâm mộ chấp nhận, cô ấy lại nhấn tâm cắt phẳng nó đi, thành mái tóc ngắn xoăn, trông giống như một loại Pasta. Cô ấy là một người hết lần này đến lần khác thích đối nghịch với người khác. Cô ấy cũng tự tin hơn trước. Có đôi khi, tôi rất khâm phục cô ấy. Mỗi người trong chúng ta, gần như mỗi ngày đều phải động viên chính mình mới có thể rời khỏi nhà để đối mặt với cái thế giới tràn ngập thất bại ngoài kia. Cô ấy lại không cần phải như vậy. Cô ấy dường như trời sinh đã ngập tràn tự tin.

Một hôm, cô ấy nói với nhà sản xuất âm nhạc Diệp Hòa Điền rằng ngoại trừ bài hát do Lâm Phương Văn viết ra, cô ấy sẽ không hát bài hát của ai khác.

“Không phải chúng tôi không cần cậu ta, là cậu ta một chữ cũng không chịu sửa. Cậu ta viết lời cổ quái thế, sẽ không thịnh hành.” Diệp Hòa Điền giải thích.

“Anh ấy là giỏi nhất.” Cát Mễ Nhi khẳng định.

“Nói không chừng cậu ta đã hết thời thật rồi, thời kỳ hay nhất đã qua rồi.” Diệp Hòa Điền lạnh lùng nói.

“Không.” Cát Mễ Nhi kiên quyết nói, “Tôi sẽ khiến bài hát của anh ấy nổi tiếng hơn cả trước đây.”

Ban đầu: không có Lâm Phương Văn, cũng không có cô. Hần đã gọi cô về từ đảo quốc xa xôi kia. Anh là tri âm của cô.

Bây giờ: có cô, thì có Lâm Phương Văn. Cô đã gọi anh về từ thế giới đầy thất bại. Cô là tri âm của anh. Điều này xuất phát từ lòng biết ơn, cũng vì yêu thích. Ai có thể nghi ngờ chuyện Lâm Phương Văn giỏi nhất chứ? Anh chỉ là đang thiếu sự khích lệ mới.

Cuối cùng, Lâm Phương Văn đã bỏ cuốn kinh Phật của anh, truyện tranh của anh, phim hoạt hình của anh, còn có những hoa văn thủy tinh đầy màu sắc ở nhà thờ và những bức vẽ không lời thoai xuống. Anh trở về với thế giới anh yêu nhất, đã từng làm anh hạnh phúc, cũng làm anh đau khổ.

Lại lần nữa được thấy anh lại cầm bút viết lời bài hát, lại một lần nữa thấy anh cầm chiếc kèn harmonica Hồ Diệp mà trước đây rất lâu tôi đã tặng anh, thổi ra những nốt nhạc trầm bổng, tâm tình tôi lại có chút kích động. Có một khoảnh khắc, tôi ước gì có thể giấu anh vào trong tử cung của tôi, đó là nơi ôm ấp cất giữ an toàn nhất, anh sẽ không bị bất cứ tổn thương nào nữa. Đáng tiếc, tử cung của tôi quá nhỏ, mà anh cũng đã trưởng thành.

Lúc này, đầu anh gối lên đùi của tôi. Tôi cúi đầu hỏi anh:

“Em đặt anh vào trong tử cung của em, được không?”

Mặt anh dán sát vào bụng tôi, lên tiếng hỏi: “Môi trường tốt chứ?”

“Không tệ, đến bây giờ còn chưa có ai ở.”

“Muốn cho thuê à?”

“Sẽ tính rẻ cho anh.”

“Chỗ đó quá nhỏ thì phải?”

“Vậy thì anh biến thành kangaroo đi!” Tôi đề nghị.

“Không phải kangaroo còn to hơn sao?”

“Anh có thể bỏ em vào trong túi của anh, anh đi đâu cũng phải mang em theo.”

“Như thế quá khùng khiếp.” anh nhảy dựng lên phản đối.

“Anh không muốn à?”

“Mùa hè nóng lắm.”

“Nhưng mà mùa đông sẽ ấm nha!”

“Mùa hè ở Hồng Kông tương đối dài.”

“Làm thế nào anh cũng không chịu để em vào trong túi hả?”

“Anh tình nguyện ở trong tử cung của em.”

“Thật sao?”

“Bây giờ vào luôn đi.” Tôi nhảy lên người anh.

“Anh sẽ yêu Cát Mễ Nhi hay không?” Tôi bỗng nhiên hỏi anh.

“Sao anh sẽ yêu cô ta?” Anh bộc lộ vẻ mặt không có khả năng đó.

“Cô ấy hiểu âm nhạc của anh.” Tôi nói.

“Không phải cô ta có Uy Uy rồi sao? Anh không muốn ở trong tử cung của cô ta.” Anh nói.

Lâm Phương Văn thật sự bằng lòng ở bên cạnh tôi lâu dài hay sao? Có đôi khi, tôi thà rằng chúng tôi già hơn bây giờ. Tuổi tác cao, thì sẽ không có nhiều lời cuốn hút như thế, vậy mới có thể bên nhau trọn đời hơn. Suy nghĩ thế này có phải rất ngu ngốc không? Thậm chí sẵn lòng dùng tuổi trẻ để đổi lấy khả năng được nắm tay nhau đến đầu bạc răng long.

18.

Vào sáng sớm một hôm nọ, tôi chạm mặt Uy Uy ở trong chợ Tây Cống. Cậu ta đang mua hoa quả. Cậu ta khô ngô, lại đáng yêu nên rất được các cô, các chị bán hàng hoan nghênh. Lúc thấy tôi, cậu ta đến chào nhiệt tình. Cậu ta hỏi tôi sao lại xuất hiện ở đây. Tôi nói với cậu ta là tôi làm phỏng vấn ở gần đây.

“Công việc phóng viên rất vui à?” Cậu ta hỏi.

“Có thể quen biết rất nhiều người khác nhau.” Tôi trả lời.

“Có công việc thật tốt.” Cậu ta cảm thán.

Tôi suýt tí nữa đã quên, cậu ta không thể làm việc ở đây.

“Cát Mễ Nhi đâu?”

“Em ấy ra ngoài rồi, sáng sớm tinh mơ em ấy phải đến đài truyền hình quay hình.”

“Vậy Mozart đâu?”

“Nó mập rồi, bây giờ nặng tận bốn kg rưỡi! Có lẽ phải giảm cân.”

Tôi đi dạo chợ cùng cậu ta. Cậu ta mua thêm bánh kem và bánh mì. Tất cả mọi người đều biết cậu ta là bạn trai của Cát Mễ Nhi, nên cũng thân thiện với cậu ta.

“Em nhớ đảo Fiji không?” Tôi chợt hỏi.

Cậu ta gật mạnh đầu: “Em nhớ tất cả mọi thứ ở đó. Món ăn mẹ nấu, mùi tẩu thuốc của ba, thậm chí là người bạn học trước đây vẫn hay bắt nạt em.”

“Người bắt nạt em, em cũng nhớ?”

“Cậu ta là bạn học tiểu học và trung học của em, cậu ta thường lừa lấy tiền của em.” Cậu ta vui vẻ nói: “Trước đây em rất ghét cậu ta, nhưng bây giờ lại muốn trở về để bị cậu ta lừa lấy tiền. Nơi đó dù sao cũng là quê hương của em.”

“Sao em không về thăm nhà?” Tôi nói.

“Mễ Nhi bận quá.” Vẻ mặt của cậu ta có chút cô đơn.

“Cô ấy ở đây phát triển rất khá đó!”

Cậu ta lại cười xán lạn, tự hào nói: “Đúng vậy, bây giờ cô ấy rất vui, cô ấy có thể làm chuyện cô ấy thích.”

Giây phút đó, tôi bị Uy Uy làm cho cảm động sâu sắc. Vì hạnh phúc của người mình yêu, cậu ta chấp nhận cô đơn, một mình gặm nhấm nỗi nhớ quê nhà. Nhìn bóng lưng không thể hòa nhập vào dòng người tấp nập nơi đây của cậu ta, tôi bỗng nhiên hiểu ra một điều. Tình yêu không có hy sinh, không tính là tình yêu.

Sau đó có một ngày, Uy Uy xuất hiện trong phòng làm việc của tôi, cậu ta đã trở nên hốc hác.

“Em đến là muốn nói từ biệt với chị.” Cậu ta nói khẽ.

“Em muốn đi đâu sao?” Tôi vội hỏi.

“Trở về đảo Fiji.”

“Còn Cát Mễ Nhi thì sao?”

“Em về đó một mình.” Đôi mắt cậu ta đỏ ửng.

“Uy Uy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là em không thích ứng với cuộc sống ở đây.”

“Là thật chứ?”

Cậu ta cúi đầu, một lúc lâu sau vẫn không trả lời.

“Chúng ta đi uống cafe đi!”

Tôi dẫn cậu ta đến một quán cafe gần tòa soạn. Ở đây có thể nhìn thấy biển. Tôi nghĩ, ở bên cạnh biển thì tâm trạng của cậu ta sẽ tốt hơn.

“Có phải quá nhớ nhà hay không?” Tôi khe khẽ hỏi cậu ta.

Cậu ta lắc đầu: “Em thật sự không bỏ được em ấy. Nhưng mà, thế giới của chúng em đã không còn giống nhau nữa.”

Cát Mễ Nhi từ một cô gái vô danh biến thành một ngôi sao nổi tiếng. Có khả năng cô ấy không thay đổi chút nào sao?

“Không phải em đã đồng ý cùng cô ấy theo đuổi ước mơ hay sao?” Tôi nói.

“Có lẽ em nghĩ chuyện đó quá đơn giản rồi.” Cậu ta run run xúc động.

“Cô ấy có biết em muốn đi không?”

“Chúng em đã nói chuyện rồi.” Cậu ta cười khổ: “Cuối cùng chúng em cũng tìm được thời gian để nói chuyện giữa chúng em. Em ở đây chỉ gây trở ngại với em ấy.”

“Là cô ấy nói vậy à?”

“Không. Em ấy không muốn em đi.”

“Vậy không đi là được rồi.”

“Nhưng mà, em ấy không cần em nữa rồi.”

“Em còn yêu cô ấy không?”

“Em đương nhiên yêu em ấy.” Uy Uy vừa nói vừa khóc: “Nhưng mà, em ấy đã thay đổi, không còn là em ấy của trước đây. Lúc chúng em còn ở đảo Fiji, cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc lắm.”

“Phải chăng em hối hận vì đã đến đây?”

“Sao em có thể ích kỷ như vậy chứ? Ở lại Fiji là mai một tài năng của em ấy.”

“Uy Uy, em thật tốt.” Tôi nói.

“Em không tốt chút nào. Em không có tài năng, cũng không thông minh, lại còn yếu đuối.”

“Nhưng em hiểu người em yêu.”

“Em cũng yêu tệ.” Nước mắt của cậu ra tuôn rơi lã chã.

“Chờng nào em đi?”

“Hôm nay sẽ đi.”

“Sao gấp thế?”

“Hôm nay Mễ Nhi phải làm việc, chúng em đã nói rồi, cô ấy đừng tới tiễn. Em sẽ khóc, chúng em chưa từng xa nhau.”

“Muốn chị tiễn em lên máy bay không?”

“Không, ngàn vạn lần không được. Em sợ chia ly.”

Cậu ta còn nói: “Em nghe người ta nói, rời khỏi quê hương của mình sẽ có nỗi nhớ quê. Nhưng mà, khi trở về quê, lại sẽ nhớ đến chốn thành thị nơi mình đã sống kia. Nói như vậy, tổng cộng có hai lần nhớ quê.”

Tôi khổ sở không thốt nên lời.

“Em còn một chuyện muốn nói với chị.” Uy Uy ngập ngừng nói.

“Chuyện gì thế?”

“Em...” Đôi mắt cậu ta lại đỏ lên khi nói.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Em đã ăn Mozart !” Cậu ta nói một hơi.

“Em ăn Mozart!” Tôi không thể tin được.

“Chị nhất định nghĩ em rất nhẩn tâm đúng không?”

“Sao em đang lòng ăn Mozart?”

“Mễ Nhi không nỡ để nó đi, em cũng không nỡ để nó ở lại. Em đi rồi, Mễ Nhi sẽ không có thời gian chăm sóc nó. Ăn nó xuống bụng, như vậy, nó có thể ở mãi trong người em.” Uy Uy một mặt nước mắt ngấn nước mắt dài, mặt khác bày tỏ.

Chẳng phải tôi đã từng muốn đem người mình yêu giấu trong tử cung, ở lại mãi mãi trong người tôi sao? Tình yêu hóa ra là cắn nuốt hết thảy. Chỉ mong cơ thể tôi chứa được người ấy, vĩnh viễn không chia lìa.

Lúc chia tay, Uy Uy nắm tay tôi rất lâu. Cậu ta không nỡ ra đi. Tôi đã từng nghĩ rằng, những người yêu nhau dù thế nào cũng không xa nhau, có lẽ tôi đã sai rồi. Khi cuộc sống thay đổi, tình yêu cũng mất đi. Nếu như cậu ta còn có thể cảm nhận được tình yêu, thì cậu ta sẽ không ra đi ư? Quê hương gần bên, tình yêu đã mất đi lại quá xa xôi.

20.

“Chị Trình Vận, em đang ở gần đây, chị có thời gian đi uống cafe không?” Khi tôi ở nhà đã nhận được điện thoại của Cát Mễ Nhi.

Chúng tôi gặp nhau ở quán cafe. Cát Mễ Nhi đeo một chiếc kính mát, xem ra hơi mệt mỏi.

“Uy Uy đi rồi.” Cô lên tiếng.

“Chị biết. Cái hôm trước khi đi, cậu ấy có đến tìm chị.”

“Thật ư?” Cô nàng rất quan tâm.

“Chỉ đến để nói lời từ biệt.”

“Chị biết anh ấy đã ăn Mozart không?”

“Cậu ta cũng nói rồi.”

“Anh ấy là một kẻ độc ác.” Cát Mễ Nhi nói với giọng điệu đau đớn.

“Đây là chỗ đáng yêu của cậu ta.” Tôi lại nói.

“Em không biết tại sao lại thành ra thế này.” Cô bật khóc.

“Cậu ấy cảm thấy không hạnh phúc.” Tôi vẫn trả lời rành mạch.

“Em cho rằng anh ấy sẽ cùng em chia sẻ tất cả mọi chuyện.”

“Cậu ấy chia sẻ không được. Không phải cứ muốn chia sẻ là chia sẻ được.”

Có ai không muốn được cùng chia sẻ thành công và niềm vui với người mình yêu chứ? Tuy nhiên, thành công và niềm vui của đôi phương có đôi khi lại hết lần này đến lần khác biến thành khoảng cách giữa hai người. Càng nỗ lực muốn chia sẻ càng cảm thấy cô đơn.

“Anh ấy đi rồi, em rất cô đơn.” Cát Mễ Nhi nói.

“Rồi em sẽ từ từ quen thôi, ai cũng đều như vậy.” Tôi bỗng nhiên nhớ tới những lời cô ấy đã nói qua trước đây, tôi hỏi cô: “Không phải em nói người Fiji có một loại phép thuật có thể giữ trái tim người đàn ông mình yêu ở bên cạnh mình mãi sao?”

“Lừa gạt! Nếu có thì đã không có người thất tình rồi.”

Thế giới không có người thất tình, có phải sẽ tốt đẹp hơn bây giờ một chút không? Có lẽ là không nhỉ? Nếu không có thất tình thì sao chúng ta hiểu được tình yêu, chúng ta sao có thể trưởng thành đây?

“Em có nhớ nhà không?” Tôi lại hỏi Cát Mễ Nhi.

Cô ấy gật đầu: “Nhưng mà em thích ở đây hơn. Ở thành phố này, em có thể làm rất nhiều chuyện. Uy Uy đã từng nói muốn cùng em theo đuổi ước mơ.”

“Cậu ta sẽ mãi mãi nhớ em.” Tôi cảm thán.

Cát Mễ Nhi cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, nằm trên bàn khóc nức nở.

Một ước mơ đã đưa hai người từ đảo quốc xa xôi đến đây, nuôi dưỡng tình yêu của họ. Song, cũng vì ước mơ đó đã ngăn cách hai người.

Uy Uy thật sự sẽ giống như tôi nói, sẽ mãi mãi nhớ Cát Mễ Nhi sao? Hay là sau khi trở về đảo Fiji, cậu ta sẽ lấy một người khác, sinh một đứa con, có lẽ sẽ nuôi thêm một con ngỗng, có một cuộc sống khác? Chúng ta luôn tình nguyện tin rằng, hai người đã từng yêu nhau, khi xa nhau thì vẫn luôn còn một sợi dây liên hệ. Lúc cô đơn hay nản lòng, chúng ta sẽ kéo chặt sợi dây kia, nhớ người ở bên kia đầu dây, tự hỏi cuộc sống hiện tại của anh ấy thế nào? Anh ấy đã yêu ai chưa? Sau khi chia tay, có phải vì muốn tôi nhìn với cặp mắt khác xưa mà anh ấy càng thêm cố gắng hay không? Anh ấy cũng nhớ đến tôi chứ? Hay là, tất cả mọi chuyện chỉ là mơ tưởng của phụ nữ? Chúng ta luôn hi vọng người yêu cũ không có cách nào quên được chúng ta, cả đời chịu sự dằn vặt của nhớ nhung. Người phụ nữ lương thiện bao nhiêu, nhưng cái nhìn đối với vấn đề này thì vẫn tàn nhẫn và tham lam.

“Uy Uy thật sự sẽ mãi mãi nhớ em sao?” Cát Mễ Nhi nén nước mắt hỏi tôi.

“Đúng vậy.” Tôi nói, “Mãi đến khi em không còn nhớ cậu ta, cậu ta vẫn sẽ không quên em.”

Tôi cũng là đang nói cho mình nghe.

Hết chương 1

8. Chương 2-1: Tình Yêu Biến Mất Cùng Lời Nói Dối(1)

1.

“Anh có thể yêu Cát Mễ Nhi hay không?” Tôi hỏi Lâm Phương Văn.

Anh nhìn tôi, bực bội nói: “Sao anh lại yêu cô ta?”

“Cô ấy rất đáng yêu!” Tôi nói.

“Em còn đáng yêu hơn!” Anh dùng tay vỗ nhẹ đầu tôi.

“Phụ nữ giống dân bản xứ không phải có một sức hấp dẫn đặc biệt sao?” Tôi thắc mắc.

“Em cũng là dân bản xứ!”

“Dân bản xứ gì chứ?”

“Dân bản xứ Hồng Kông!” Anh cười nói.

Tôi hỏi như vậy là vì Lâm Phương Văn nói với tôi rằng anh muốn đi học lặn.

“Anh theo Cát Mễ Nhi học à?”

“Anh tham gia khóa học lặn, sau khi học xong lý thuyết, còn phải thực tập ở bể bơi, sau đó mới có thể ra biển. Lúc đó, Cát Mễ Nhi có thể dạy anh rồi.”

“Có phải rất nguy hiểm không?” Tôi lo lắng.

“Mỗi năm, người chết đuối còn nhiều hơn so với người lặn chết ngoài ý muốn à.” Anh phản đối.

“Đó là vì người bơi nhiều hơn người lặn rất nhiều mà!” Tôi phản bác.

“Em yên tâm đi! Không sao đâu.”

Tôi không hỏi anh vì sao muốn học lặn. Anh là kiểu người có thể vì hứng chí nhất thời mà làm bất cứ chuyện gì. Chỉ là, vào lúc này tôi không biết anh là vì hứng thú hay là vì Cát Mễ Nhi. Nếu Uy Uy không rời đi, thật tốt biết bao?

Vì sao tôi lại lo lắng và nghi ngờ? Là tôi không có lòng tin với anh, hay là suy nghĩ này căn bản là rất bình thường? Đối với sự xuất hiện của bất cứ người phụ nữ hơi có chút điều kiện bên cạnh người đàn ông mình yêu, chúng ta sẽ luôn có rất nhiều liên tưởng. Anh ấy có bị cô ta hấp dẫn không? Anh ấy sẽ yêu cô ta sao? Trong cuộc đời mình, chúng ta có bao nhiêu lần lặp đi lặp lại một số lo lắng như thế? Nhưng ghen ghét bé nhỏ này, nó vốn là bản chất của tình yêu có thể là không có căn cứ, cũng không có nguyên do.

2.

Thẩm Quang Huệ cuối cùng cũng bắt đầu hẹn hò với Dư Bình Chí nhỏ hơn cô ba tuổi. Có lẽ chính bản thân cô cũng không ngờ rằng như vậy? Khi còn là một học sinh trung học, cô yêu thầy thể dục Lão Văn Khang hơn cô ba mươi sáu tuổi, rất nhiều năm sau cô lại yêu một người đàn ông trẻ hơn cô ba tuổi. Số phận thật thích trêu đùa cô.

Cô bạn nói: “Lâu rồi không được người ta theo đuổi, cũng là một chuyện tốt.”

Thẩm Quang Huệ hình như chưa bao giờ quá yêu một ai. Những năm gần đây, cô cũng chưa từng gặp người đàn ông nào. Mỗi lần cô si mê đều không yêu được hết mình. Mỗi lần yêu được, cô cũng đều giữ lại đường lui. Sau này, tôi cuối cùng cũng hiểu cô ấy. Khi một người đã từng bị tình yêu bán đứng và đùa giỡn, lòng ôm hận, vậy thì thứ cô ấy yêu nhất chỉ có bản thân mình.

Dư Bình Chí có một sở thích đó là vào bếp, cũng rất thích ăn đồ ăn của mẹ. Bà không có giây phút nào rảnh rỗi, lúc có cảm hứng dâng trào, bà sẽ nấu rất nhiều món ngon cho bạn bè nếm thử. Thẩm Quang Huệ cũng ăn không ít, hơn nữa còn khen không ngớt. Buổi tối một ngày nọ, Quang Huệ cầm một giỏ gà nướng rượu do mẹ của Dư Bình Chí làm, hẹn Địch Chi đến nhà tôi cùng thưởng thức.

Đó là món thịt gà ngon nhất mà tôi được ăn từ trước đến nay.

“Mùi vị thế nào?” Quang Huệ hỏi chúng tôi.

Địch Chi giơ ngón tay cái lên, tán thưởng: “Vì hạnh phúc của chúng ta, cậu dù sao cũng không được chia tay Dư Bình Chí. Cậu chia tay với cậu ta, chúng ta sẽ không được ăn món ngon như thế này nữa.”

“Món cà ri vịt bác ấy làm còn ngon hơn món này nhiều, cái mùi vị đó chắc là cả đời tớ sẽ không quên được!” Quang Huệ nói với vẻ mặt hớn hớn: “Tớ nghi ngờ tớ không phải yêu Dư Bình Chí mà là yêu món ăn do mẹ anh ấy nấu quá!”

Người xưa không phải đã nói, phụ nữ muốn giành được trái tim của đàn ông, đầu tiên cần phải đánh chiếm dạ dày của anh ta hay sao? Song điều đó có lẽ đã quá lỗi thời rồi. Tôi nhớ tôi đã từng xem đoạn tin tức. Trong đó nói rằng có một cô gái thường bị người bạn trai làm đầu bếp của cô đánh khiến mặt bầm đen, mũi sưng đỏ. Cuối cùng có một lần, cô ấy không chịu được nữa liền gọi điện thoại báo cảnh sát. Xe cứu thương đến, đưa cô gái vào bệnh viện.

Phóng viên hỏi cô:

“Anh ta đánh cô thành ra như vậy, sao cô còn muốn sống cùng anh ta?”

Đôi mắt sưng vù của cô ta không thể mở lên được, nhưng cô vẫn mỉm cười, nói yếu ớt: “Món anh ấy nấu rất ngon. Sau mỗi lần anh ấy đánh tôi, anh ấy sẽ nấu một món ngon vô cùng cho tôi ăn, cầu xin tôi tha thứ.”

Đó là lý do cô gái yêu anh ta. Cô gái đó có lẽ là người thích thưởng thức thức ăn ngon nhất trên đời này. Để ăn món ngon nhất, cô thậm chí chấp nhận bị đánh. Dạ dày cô đơn còn cần an ủi hơn cả trái tim cô đơn. Tình yêu và đồ ăn lại có thể kết hợp vừa đẹp vừa thê lương như vậy đó.

Quang Huệ lại nói: “Tài nấu nướng của mẹ anh ấy đúng là thần đồng, bác ấy từ nhỏ đã làm được bánh kem.”

“Nói đến thần đồng, các cậu còn nhớ khi chúng mình còn nhỏ có một thần đồng tên là Lý Hi Minh không?” Dịch Chi lên tiếng hỏi.

Sao tôi lại không nhớ được chứ? Anh ta và chúng tôi có tuổi tác cũng xấp xỉ nhau. Tôi đã xem anh ta biểu diễn trên TV. Anh ta là thần đồng tính nhẩm, tốc độ tính nhẩm của anh ta còn nhanh hơn máy tính, mấy người trưởng thành đều thua dưới tay anh ta. Khi đó, không biết tôi đã hâm mộ anh ta xiết bao? Sao tôi không phải là thần đồng chứ? Tôi thật sự hi vọng mình là thần đồng. Như vậy, cuộc sống của tôi sẽ không tầm thường.

“Anh ta bây giờ là người phát công văn trong văn phòng luật của chúng tôi!” Dịch Chi nói.

“Không thể nào! Anh ta là thần đồng mà!” Tôi kinh ngạc la lớn.

“Thật sự là anh ta! Anh ta cũng không trở thành một người đặc biệt. Hơn nữa, tốc độ tính toán của anh ta cũng chẳng hơn gì tôi.” Dịch Chi đắc chí nói.

“Lẽ nào thiên phú của anh ta bỗng nhiên biến mất? Sao lại như vậy được?” Quang Huệ cũng thắc mắc như tôi.

Một thần đồng đã từng tỏa ánh hào quang khắp nơi, kết quả lại trở thành một người bình thường, thậm chí còn kém hơn mức trung bình. Chuyện như thế này không phải rất truyền kỳ sao? Tôi vội hỏi Dịch Chi:

“Tôi có thể phỏng vấn anh ta không?”

“Để tôi hỏi thử xem sao. Anh ta khá tốt bụng, hẳn là không thành vấn đề.”

Lý Hi Minh vui vẻ nhận lời đề nghị của tôi. Chúng tôi hẹn gặp mặt trong một quán cafe gần văn phòng luật sư. Anh ta tới, vẻ mặt khá ngượng ngùng. Tôi nhìn đường nét khuôn mặt của anh ta, bắt đầu có chút ký ức. Người này là thần đồng nhỏ tuổi mà tôi vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ năm xưa, nay đã trưởng thành, ngồi trước mặt tôi. Tôi cho rằng anh ta sẽ đau khổ vì chuyện đó. Nhưng không, đối với chuyện cũ, anh ta dường như không lưu luyến gì nữa.

Ngoại trừ toán học, thì thành tích các mặt khác của Lý Hi Minh cũng không tốt lắm. Tài năng của anh ta hình như là vào năm mười một tuổi, không biết vì nguyên do gì mà đột nhiên biến mất.

“Ba của tôi khi đó đã đưa tôi đi khám rất nhiều bác sĩ, ông cho rằng tôi bị bệnh. Ông không thể tiếp nhận tôi không còn là thần đồng nữa.” Lý Hi Minh bày tỏ với tôi.

“Vậy còn anh thì sao? Có phải rất khó chịu không?”

Anh ta nhún vai, bàng quan nói: “Làm một thần đồng tuyệt đối không vui chút nào! Những đứa trẻ khác sẽ đố kỵ với bạn, còn người lớn lại chỉ biết ra đề kiểm tra bạn. Thần đồng không có bạn bè.”

Anh ta còn nói: “Còn một thần đồng khác, không biết hiện nay trở thành thế nào rồi?”

“Còn một thần đồng khác sao?” Tôi ngạc nhiên.

Anh ta gật đầu: “Chúng tôi đã từng so tài với nhau, anh ta thắng tôi. Vì chúng tôi so tài ở chỗ một thầy giáo toán học, chứ không phải biểu diễn trên truyền hình, cho nên người biết chuyện cũng không nhiều.”

“Anh ta tên là gì?”

“Hàn Tinh Vũ.” Lý Hi Minh trả lời.

“Bây giờ anh ta đang ở đâu?”

“Chuyện này thì tôi không biết.”

“Anh có còn nhớ tên người thầy giáo kia không?”

“Là thầy Mạc, trong nhà của thầy có rất nhiều bánh quy chocolate ngon lắm.” Anh ta mỉm cười nhớ lại.

Cuộc sống của một thần đồng khác sẽ ra sao đây? Ngay lúc đó, tôi chỉ muốn tìm ra anh ta, để phỏng vấn và viết bài cùng với bài phỏng vấn Lý Hi Minh mà thôi. Tôi thật không ngờ, đó cũng là một câu chuyện khác của tôi.

9. Chương 2-2: Tình Yêu Biến Mất Cùng Lời Nói Dối(2)

Tôi đến phỏng vấn thầy Mạc, lúc này thầy đã về hưu, đầu tóc bạc trắng. Khi nhắc đến Hàn Tinh Vũ, thầy vẫn nhớ như vừa mới hôm qua.

“Đó là chuyện hai mươi một năm trước rồi, nó là đứa trẻ thông minh nhất mà thầy từng gặp.” Thầy Mạc đeo kính lão lên, tìm tài liệu trên giá sách.

“Tìm thấy rồi!” Thầy lấy ra một quyển sổ ghi chép bìa vàng, lật đến một tờ giấy trong đó.

“Thầy đã ghi lại sự việc hôm đó vào đây.” Thầy Mạc nói: “Cậu bé đó trong một phút đã có thể tính ra lũy thừa bậc ba của 157 là 3.869.893. Cậu bé còn có thể tính lũy thừa bậc tám của 23 là 3.404.825.447. Khi đó cậu bé chỉ mới tám tuổi. IQ của cậu bé tuyệt đối không ít hơn hai trăm.”

“Thầy biết anh ta hiện đang ở đâu không ạ?”

“Khi trò đó mười một tuổi đã cùng người nhà di dân đến Mỹ. Nghe nói mười bốn tuổi thì trò đó đã được nhận vào MIT[1]. Chuyện sau đó thầy không biết.”

[1] MIT (Massachusetts Institute of Technology hay MIT): Viện Công nghệ Massachusetts viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý.

Lẽ nào phải đến Mỹ tìm anh ta sao? Tôi không khỏi nhụt chí.

Tôi lại hỏi thầy Mạc: “Thần đồng có đặc trưng gì ạ?”

Thầy Mạc lấy kính lão xuống, chậm rãi nói: “Thần đồng đều thường có trí nhớ đáng kinh ngạc, hơn nữa tốc độ ghi nhớ cực nhanh. Thế giới của họ người bình thường như chúng ta không cách nào hiểu được.”

“Nếu vậy, tại sao một thần đồng lại đột nhiên mất đi sức mạnh thần kỳ đó, biến thành một người bình thường ạ?”

“Cái này thầy cũng không biết. Cũng có thể, khi một người trưởng thành, tư tưởng phức tạp, tâm tư không còn thanh thản nữa, cũng không có cách nào chuyển tâm như hồi nhỏ nữa. Khi còn bé, họ là một chiếc kính lúp nhìn cái gì cũng rõ ràng hơn người khác, nhưng khi lớn rồi, cái mặt kính lúp kia cũng bị san bằng, không còn đặc biệt nữa.” Thầy Mạc nói.

Nhưng mà, Hàn Tinh Vũ dù sao vẫn may mắn hơn Lý Hi Minh. Anh ta mười bốn tuổi đã đậu đại học, chứng tỏ cuộc đời anh ta sẽ không quá tầm thường, ông trời đặc biệt quan tâm anh ta.

“Hóa ra là ở đây! Đây là bức hình thầy đã chụp cùng với hai cậu bé vào ngày hôm đó.” Thầy Mạc tìm thấy một khung ảnh gỗ đã sờn lớp sơn vàng trong đồng tài liệu cũ.

Trong bức ảnh, đứng bên trái thầy Mạc là Lý Hi Minh, đứng bên phải thầy hẳn là Hàn Tinh Vũ. Anh ta cao hơn Lý Hi Minh một chút, có vẻ mặt ngượng ngùng, đôi mắt khá to, tóc hơi xoăn tự nhiên.

Anh ta rốt cuộc đang ở đâu?

4.

Tôi gọi điện đến Mỹ để điều tra. Kết quả tôi phát hiện, đúng là Hàn Tinh Vũ đã đậu đại học năm mười bốn tuổi. Sau đó thì lấy bằng tiến sĩ, anh ta là tiến sĩ trẻ tuổi nhất trong lớp, hơn nữa vẫn luôn nhận được học bổng.

Nhưng mà, phát hiện giật gân hơn chính là anh ta đã về Hồng Kông hai năm trước.

Anh ta đang ở Hồng Kông sao?

Tôi lật danh bạ điện thoại, tìm không thấy tên đăng ký sử dụng điện thoại của anh ta. Anh ta đang ở đâu chứ? Lẽ nào tôi phải đăng báo tìm kiếm tấm hơi của vị thần đồng này sao?

Một hôm, khi tôi gặp Dịch Chi ở quán café gần văn phòng luật, thì tôi chợt nghĩ ra một cách tìm thấy Hàn Tinh Vũ.

“Nói không chừng nội trong hai năm này anh ta có mua hoặc bán nhà, tớ có thể trở về văn phòng luật kiểm tra thông tin xem sao.” Cô ấy nói.

“Cậu cũng muốn biết anh ta trở thành thế nào sao?” Tôi hỏi.

“Là vì tớ muốn giúp cậu viết phóng sự về thần đồng thật hay nha! Đương nhiên, tớ cũng muốn biết hoàn cảnh của thần đồng kia!”

“Nếu như cho cậu lựa chọn, cậu sẽ muốn mình là Hàn Tinh Vũ hay là Lý Hi Minh?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là Hàn Tinh Vũ.”

“Nhưng mà, từ góc độ này để viết bài mà nói, thì không công bằng với Lý Hi Minh. Anh ta bây giờ rất vui vẻ, cũng rất thỏa mãn.”

Dịch Chi tay chống cằm, ngoẹo đầu sang một bên suy nghĩ: “Đúng vậy! Biết đâu Hàn Tinh Vũ bây giờ đang rất không hạnh phúc!”

“Thật ra, cậu cũng là thần đồng.”

Cô nàng hưng phấn nhảy dựng lên: “Phải không? Phải không? Chuyện này chính tớ cũng nghĩ vậy.”

“Cậu năm đó mới mười bốn tuổi, đã bắt đầu yêu đương chẳng khác nào mấy đứa trẻ mười tuổi bây giờ. Đối với tình yêu, cậu có thiên phú trời cho. Cậu không phải là thần đồng tình yêu thì là cái gì?” Tôi trêu cô ấy.

Cô ấy bĩu môi nói: “Cậu nói khoa trương quá đi! Cậu nhất định không được nói tớ mười bốn tuổi đã bắt đầu yêu trước mặt Trần Kỳ Chính đâu đấy.”

“Thế cậu nói với anh ta thế nào?”

“Tớ nói với anh ấy, anh ấy là người đàn ông thứ hai của tớ.”

“Sao không nói là người đầu tiên luôn đi?” Tôi nói.

“Đúng nha! Thật ra, tớ cũng không nói sai, anh ấy là người đàn ông đầu tiên tớ yêu. Sau khi gặp anh ấy, tớ mới biết những mối tình trước căn bản không phải tình yêu, không đáng nhắc đến nữa. Yêu một người, cậu sẽ tự ái. Đọc sách mệt mỏi lắm, tớ từng muốn bỏ cuộc, nhưng mà tớ biết tớ phải tiến lên. Anh ấy làm tớ sống có tôn nghiêm.”

Bạn tôi đã tìm được tình yêu viên mãn. Chẳng qua, cái cô ấy đạt được có hơi khác tôi. Tình yêu luôn có sự tiếc nuối. Trăng tròn hay trăng khuyết không chỉ là ánh trăng.

“Cậu đoán xem cậu có thể tìm ra Hàn Tinh Vũ hay không?” Dịch Chi hỏi tôi.

“Tôi sẽ tìm ra anh ta thôi!” Không biết tôi đã lấy trực giác từ đâu, tôi tin rằng tôi sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra anh ta.

“Khi cậu tìm được thần đồng kia, e rằng anh ta đã thành một ông lão sáu mươi tuổi rồi.”

Tốt nhất chuyện không đến mức đó?

Quãng thời gian đợi tin tức, tôi xem một số sách nghiên cứu về những đứa trẻ thiên tài, còn có một số tiểu thuyết có nhân vật chính là những đứa trẻ thiên tài. Thiên tài trẻ em dường như đều không có cuộc sống vui vẻ gì. Tuy nhiên, không phải người bình thường cũng không vui vẻ gì sao? Tôi bỗng nghĩ đến Mozart, không phải là con ngỗng đáng thương kia mà là thiên tài hơn người Mozart. Ông ấy chết năm ba mươi lăm tuổi, có lẽ như vậy cũng hay. Ông ấy vĩnh viễn sẽ không có cơ hội thấy tài năng thiên phú của mình bỗng nhiên có một ngày biến mất không còn thấy tăm hơi. Từ ngày ông mất, ông vẫn không bị giáng xuống trần. Ông trời thương yêu ông vô cùng.

10. Chương 2-3: Tình Yêu Biến Mất Cùng Lời Nói Dối(3)

Bên phía Dịch Chi vẫn chưa tìm ra manh mối.

Không phải Hàn Tinh Vũ học về máy tính sao? Nếu anh ta trở về Hồng Kông, hẳn là anh ta cũng làm công việc liên quan đến máy tính? Thần đồng ban đầu chính là một chiếc máy tính có nhân tính, nghề nghiệp của họ càng thích hợp liên quan tới máy tính hơn so với bất cứ ai, đúng không? Sao tôi lại không nghĩ đến điểm này chứ?

Tôi lật tìm kiếm dữ liệu của tất cả các công ty máy tính, mục tiêu tập trung vào các công ty máy tính có quy mô lớn. Cuối cùng tôi cũng tìm được anh ta. Khi nhân viên trực điện thoại nói: “Công ty chúng tôi có một vị tên Hàn Tinh Vũ.” Vào giây phút đó, tôi quả thực hưng phấn đến độ nhảy cẫng lên.

Thư ký của anh ta lại nói:

“Ngài Hàn đã đến khu trò chơi.”

Lẽ nào tuổi tâm lý của anh ta vẫn dừng lại ở mười tuổi?

Tôi để lại cách thức liên lạc của tôi. Hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Hàn Tinh Vũ. Giọng nói của anh ta sang sảng mà hồn hởi.

Tôi nói nhanh gọn:

“Tôi có thể làm một cuộc phỏng vấn với anh không?”

“Là về cái gì?” Anh ta hỏi.

“Câu chuyện của thần đồng.” Tôi nói.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười vui vẻ của anh ta, cũng sáng khoái đồng ý. Tôi hẹn ngày hôm đó sẽ đến phòng làm việc của anh ta.

Tôi cho rằng thần đồng lớn lên sẽ mau già hơn so với những người cùng tuổi. Tuy nhiên, Hàn Tinh Vũ đứng trước mặt tôi có vẻ mặt trẻ măng, khiêm tốn lại lịch sự. Anh ta vẫn giống trên bức hình cũ kia, có một đôi mắt to, chỉ có điều không còn thấy mái tóc xoăn tự nhiên, có lẽ đã bị cắt ngắn. Anh ta bây giờ là giám đốc công ty máy tính gia đình Hùng Nùng. Tôi phát hiện anh ta thuận tay trái, Lý Hi Minh cũng vậy. Lẽ nào người thuận tay trái hay dùng não phải thực sự tương đối thông minh sao?

“Sao cô biết chuyện của tôi?” Hàn Tinh Vũ hiếu kỳ hỏi tôi.

“Tôi đã gặp thầy Mạc.” Tôi trả lời.

“Á, thầy Mạc vẫn khỏe chứ?”

“Thầy đã về hưu, thế nhưng thầy có ấn tượng sâu sắc với anh.”

“Nhà thầy ấy có rất nhiều bánh quy chocolate rất ngon, là vợ thầy làm. Tôi vì mấy cái bánh quy đó nên mới để thầy kiểm tra.” Hàn Tinh Vũ mỉm cười nhớ lại. Chuyện anh ta nhớ nhất không phải là khi tám tuổi đã có thể tính nhẩm ra một số bảy chữ số của một số lũy thừa ba và một số mười chữ số của một số lũy thừa tám, mà là món bánh quy của vợ thầy giáo.

“Lý Hi Minh cũng nhớ món bánh quy này nhất.” Tôi cười nói.

“Cô đã gặp Lý Hi Minh rồi sao? Anh ta khỏe chứ?”

“Anh ta hiện đang làm người phát thư trong văn phòng luật nơi bạn của tôi làm việc. Năm mươi một tuổi, thiên phú của anh ấy đột nhiên biến mất, trở thành một người bình thường.”

“Bài phỏng vấn của cô là muốn đặt hai chúng tôi cùng chỗ để so sánh sao? Như vậy không hay lắm.” Anh ta thân thiết hỏi.

Tôi từng nghĩ rằng anh ta sẽ là một quái nhân, nhưng trí tuệ của anh ta lại không làm cho anh ta trở nên vô tình và kiêu ngạo.

“Con người với nhau không nên so sánh, tôi cũng không định làm vậy.” Tôi nói, “Cuộc sống hiện nay của Lý Hi Minh rất hạnh phúc, anh ta cũng không hoài niệm những tháng ngày làm thần đồng. Cái tôi muốn viết chính là sự trưởng thành và mộng tưởng của hai đứa trẻ được cho là thiên tài.”

“Được rồi! Tôi chấp nhận phỏng vấn của cô.” Anh ta nói.

Anh ta lại hỏi tôi: “Sao cô tìm được tôi?”

“Quá trình đó tương đối ngoằn ngoèo.” Tôi cười nói.

Tôi kể cho anh ta nghe đại khái quá trình tìm kiếm anh ta.

“Hai năm trước, tôi còn chưa làm công việc này ở đây.” Anh ta nói.

“Vậy anh đã ở đâu?”

“Tôi làm giám đốc một ngân hàng vốn nước ngoài ở phố Wall.”

“Khi đó anh chỉ mới hai mươi sáu tuổi, cấp dưới của anh sẽ nghe lệnh một vị giám đốc tuổi vẫn còn trẻ như thế sao?”

Anh ta nở nụ cười: “Lúc đó tôi giả ba mươi tuổi.”

“Sao anh lại chạy đến phố Wall vậy? Anh học về máy tính mà.”

“Tôi muốn hiểu rõ tiền tệ.”

“Hiểu rõ?”

“Hiểu rõ hoạt động của tiền tệ, tương lai mới có thể làm tốt việc kinh doanh máy tính này. Không tìm được nhà đầu tư mà nói, thì mộng tưởng bay cao bay xa thế nào cũng không có cách nào thực hiện được.”

“Vậy, mộng tưởng của anh là gì?” Tôi hỏi.

“Hiện nay chúng tôi đang cố gắng phát triển một phần mềm xa lộ thông tin.”

Cái gọi là xa lộ thông tin chính là internet sau này chúng ta biết đến. Vào năm 1994, cái danh từ internet này vẫn chưa được phổ biến.

“Đến lúc đó, thế giới này sẽ có sự thay đổi to lớn. Khoảng cách trên thế giới sẽ rút ngắn lại, kiến thức sẽ là miễn phí.”

“Vậy chuyện anh muốn làm chính là...”

“Đại học trực tuyến.” Anh ta nói, “Mỗi người đều có thể nhận được tri thức trên mạng internet.” Anh ta đắc ý nói.

“Sao anh lại quay về Hồng Kông? Ở nước Mỹ phát triển không phải rất tốt sao?”

“Tôi muốn làm chút gì đó cho người Trung Quốc. Trong tương lai, đại học trực tuyến phải phát triển tại Trung Quốc đại lục.”

Anh ta lòng đầy ước mơ, tôi lại cảm thấy chần chừ. Đây là xa lộ rộng lớn bao nhiêu? Tại thành phố nhỏ như Hồng Kông này, lý tưởng thật xa xỉ, con người đang ở trước mặt tôi, là một người phấn đấu vì lý tưởng của bản thân.

“Hoặc có lẽ tôi sẽ thất bại.” Anh ta lại nói.

“Con người không có lý tưởng, lúc đó chẳng phải đã thất bại rồi sao?” Tôi cảm thán.

“Cô thích Don Quixote không?” Anh ta hỏi.

Tôi vốn định nói, tôi đã có một thời đọc cuốn tiểu thuyết của Cervantes[2] này, khi đó tôi mười một tuổi. Ai dè anh ta nói:

[2] Cervantes tên đầy đủ là Miguel de Cervantes y Saavedra (29/9/1547 – 23/4/1616) là tiểu thuyết gia, nhà thơ và nhà soạn kịch Tây Ban Nha. Ông được biết đến nhiều nhất với cuốn tiểu thuyết hai tập Don Quixote de la Mancha, được coi như tiểu thuyết hiện đại đầu tiên của châu Âu, một trong những tác phẩm vĩ đại nhất trong văn học phương Tây, và là tác phẩm lớn nhất bằng tiếng Tây Ban Nha. (Theo wiki)

“Tôi đọc ‘Don Quixote’ năm tôi sáu tuổi, tôi liền thích ông ta. Ông ta có lẽ là kẻ điên, thế nhưng tôi thích tinh thần của ông ta. Có đôi khi người ta khát khao một mộng tưởng không thể thực hiện.”

Chúng tôi đã trò chuyện rất nhiều về công việc của anh ta. Cuối cùng, tôi hỏi anh ta: “Cuộc sống của thần đồng hạnh phúc chứ?”

“Khi học đại học là không vui nhất.” Anh ta đáp lại.

“Tại sao?”

“Tôi mười bốn tuổi đã học đại học, tất cả bạn nữ cùng lớp của tôi đều lớn hơn tôi bốn, năm tuổi. Họ đều xem tôi là trẻ con, và không hẹn hò với tôi.” Anh ta cười nói.

“Tuổi tâm lý của anh hiện nay cũng là hai mươi chín tuổi chứ?” Tôi lại hỏi.

“Sao cô lại hỏi như vậy?”

“Hôm qua, thư ký của anh đã nói rằng anh đến khu vui chơi.”

“Đúng vậy, tôi đến đó có chuyện cần suy nghĩ.”

“Đến khu vui chơi để suy nghĩ công việc.”

“Khi tôi còn bé, tôi chưa từng đến khu vui chơi.” Anh ta nói, “Tôi không hòa hợp với các bạn nhỏ khác. Để chứng minh bản thân không giống với những người khác, tôi ngang ngạnh nói đi khu vui chơi quá trẻ con. Đến khi lớn rồi, tôi mới biết bản thân mình đã đánh mất thứ gì.”

“Anh thích chơi trò chơi nào?”

“Vòng xoay ngựa gỗ.” Anh ta nói với một nụ cười trẻ con.

“Tôi cũng vậy!” Tôi hưng phấn reo lên.

“Vòng xoay ngựa gỗ chơi vui nhất là những vòng xoay ngựa gỗ ở Châu Âu hay lưu động khắp nơi. Địa điểm và giờ mở cửa không cố định, lúc đang lái xe bắt gặp một vòng xoay ngựa gỗ liền có thể lập tức dừng xe ở một bên rồi lên chơi, như có một niềm vui ngẫu nhiên ập đến.” Trong suốt quá trình phỏng vấn, đây là thời khắc tôi thấy sự ngây thơ chất phác trẻ con nhất của anh ta.

“Sao cô thích trò này?” Anh ta bỗng hỏi tôi.

“Tôi thích cảm giác mãi mãi không dừng lại.” Tôi nói.

“Thế nhưng, âm nhạc sẽ dừng.” Anh ta nói.

“Đúng thế, đó là lúc tôi cảm thấy mát mát nhất. Nhưng mà âm nhạc nhất định sẽ lại vang lên.” Tôi cười nói.

Đó là lý do tôi thích vòng xoay ngựa gỗ. Nó là một nơi chốn bình yên, vĩnh viễn không kết thúc, vĩnh viễn viên mãn. Nếu cuộc sống cũng như vậy, thật tốt biết bao?

Thế nhưng, cuộc sống luôn muốn chúng ta lĩnh hội sự viên mãn ở trong tiếc nuối. Không phải sao? Chúng ta từ trong nỗi nhớ chia tay lĩnh hội được niềm hạnh phúc khi gặp nhau. Chúng ta từ nỗi đau bị phản bội lĩnh hội được sự đáng quý của sự chung thủy. Chúng ta từ trong nỗi đau thất tình lĩnh hội thâm tình tay nắm chặt tay.

Vào lúc đó, tôi không ngờ rằng, trong quá trình tìm kiếm và quen biết Hàn Tinh Vũ, tôi cũng song song ngẫu nhiên gặp một nơi chốn bình yên.

11. Chương 2-4: Tình Yêu Biến Mất Cùng Lời Nói Dối(4)

6.

Sau lần phỏng vấn đó, tôi cũng không gặp lại Hàn Tinh Vũ. Sau đó có một hôm, chúng tôi chạm mặt nhau.

Tối hôm đó, tôi và Dịch Chi cùng nhau đi xem phim điện ảnh. Sau khi xem phim xong, tôi chạm mặt Hàn Tinh Vũ cũng vừa mới xem phim xong. Bên cạnh anh ta có một cô gái tóc ngắn, đeo kính cận, đáng người nhỏ nhắn, nhìn qua rất lạnh lợi. Xem ra cô ấy là bạn gái của anh ta.

Anh ta chủ động đến bắt chuyện với tôi:

“Bài phỏng vấn hôm trước, cô viết rất hay.”

“Cảm ơn anh.” Tôi lịch sự nói.

“Rất tình cảm.” Anh ta nhận xét.

Chúng tôi nói tạm biệt, anh ta bỏ đi vội vã.

“Anh ta chính là Hàn Tinh Vũ sao?” Dịch Chi hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

“Ngoại hình và cách nói năng của anh ta không khác gì mọi người nha!” Dịch Chi nhận định.

“Thần đồng trưởng thành cũng là người bình thường, sẽ không biến thành người ngoài hành tinh.”

“Đúng thế! Mặc dù cậu nói tớ là thần đồng tình yêu, thế nhưng khi tớ lớn lên cũng không thành người có bốn vú. Tớ vẫn giống với những người phụ nữ khác, cũng sẽ thất tình.”

“Bạn gái anh ta nhìn cũng rất thông minh nha!” Tôi nói.

“Có phải cô ta cũng là thần đồng không?” Dịch Chi thắc mắc.

“Nếu hai người đều thông minh như thế, thì sẽ không yêu đương đâu! Người thông minh sẽ yêu bản thân mình nhiều hơn, chỉ có kẻ ngốc mới yêu đối phương nhiều hơn yêu bản thân mình.”

“Chúng ta đây đều là những kẻ rất ngốc.”

“Lẽ nào trong ba người chúng ta, Quang Huệ thông minh nhất sao?”

“Đương nhiên rồi! Cô ấy chưa bao giờ quá yêu người khác.”

Dịch Chi lại hỏi tôi: “Vì sao gần đây cậu luôn có một mình, Lâm Phương Văn đâu?”

“Anh ấy rất bận rất nhiều việc. Album mới của Cát Mễ Nhi đang được thu âm, tất cả ca từ đều do anh ấy viết. Lúc rảnh rỗi, anh ấy cũng đi lặn rồi.”

“Lặn với ai?”

“Cùng Cát Mễ Nhi.”

“Hai người họ mỗi ngày đều ở bên nhau, cậu không sợ sao?”

“Đó là công việc mà!”

Mặc dù tôi lớn tiếng khẳng định như vậy, nhưng tôi không phải không lo lắng gì như vậy.

“Cát Mễ Nhi là người thông minh hay kẻ ngốc hả?” Địch Chi hỏi tôi.

“Cô ấy không thông minh lắm.”

“Vậy thì nguy rồi!”

“Sao nguy?”

“Vậy thì cô ta sẽ yêu đối phương nhiều hơn, cô ta sẽ cố gắng nhiều hơn.”

“Cô ấy cũng không phải ngốc lắm nha!”

“Vậy càng nguy hơn!”

“Tại sao?”

“Vậy thì càng khó nắm bắt. Có lúc cô ta sẽ rất yêu đối phương, có lúc lại rất yêu bản thân.”

“Vậy tớ thì sao? Tớ có được tính là khó nắm bắt không?” Tôi hỏi.

“Cậu ấy à? Cậu si mê người ta như thế. Lâm Phương Văn chỉ cần dùng một cây đinh là có thể đóng chặt cậu lên tường rồi.”

“Si mê đã không thịnh hành nữa rồi.” Tôi nói.

“Cậu từ trước đến nay chưa từng là nhân vật thịnh hành.” Cô ấy nói.

“Vậy bây giờ thịnh hành cái gì?”

“Chỉ chịu trách nhiệm với chính mình, chỉ trung thành với chính mình.”

“Cậu và Trần Kỳ Chính cũng như vậy sao? Không phải cậu đã nói cậu rất yêu anh ta sao? Cậu cũng không thịnh hành.”

“Tuy nhiên, tớ vẫn thịnh hành hơn cậu một chút.”

“Cát Mễ Nhi mới hai mươi ba tuổi sao?” Cô ấy bỗng hỏi.

“Ừ.”

“Nhưng cậu đã hai mươi sáu tuổi rồi.”

“Cậu muốn nói tớ già hơn cô ấy, đúng không?”

“Đàn ông đều thích các cô gái trẻ.”

“Hai mươi sáu tuổi không phải là già.” Tôi cãi lại.

“Sẽ luôn có những cô gái trẻ hơn chúng ta xuất hiện.”

“Cũng sẽ luôn có những chàng trai trẻ hơn chúng ta xuất hiện.” Tôi phản bác.

“Nhưng mà, khi đó chúng ta có lẽ đã quá già để đi yêu họ. Đàn ông lại không giống như thế, họ mãi mãi không quá già để đi yêu một cô gái trẻ tuổi hơn.”

Lâm Phương Văn sẽ vì Cát Mễ Nhi trẻ hơn tôi mà yêu cô ấy sao? Tôi hiểu Lâm Phương Văn không phải là người như vậy. Nếu anh yêu một ai đó, đó là vì anh quá trung thành với cảm xúc của mình. Anh ấy cũng là một kẻ ngốc.

Tối hôm đó, sau khi chia tay với Địch Chi, tôi không về nhà mà đến chỗ của Lâm Phương Văn.

Anh vẫn chưa về, tôi nằm lên giường anh, ôm chiếc gối của anh, vô cùng nhớ nhiệt độ cơ thể anh. Yêu một người, không phải là nên tin người đó sao? Không phải đã nói trong tình yêu không có lo sợ sao? Vì sao tôi phải lo sợ?

Vào lúc nửa đêm, cuối cùng anh cũng trở về.

“Em đến rồi sao?” Anh đứng bên giường, dịu dàng hỏi tôi.

Tôi đứng lên, nhào lên người anh, dùng hai tay và hai chân tôi khóa chặt anh.

Anh bị sự nhiệt tình bất ngờ của tôi dọa ngã, ôm tôi hỏi: “Em làm gì thế?”

“Anh là người thông minh hay là kẻ ngốc?” Tôi chợt hỏi.

Anh không trả lời tôi, tôi cũng không cho anh biết vì sao tôi lại hỏi như thế. Trên người anh có hơi ấm mà tôi hằng đêm mong nhớ. Tình yêu của anh chẳng bao giờ sút mẻ. Sao anh rời bỏ tôi được chứ?

7.

Có một số phụ nữ sẽ cố gắng phát triển tình bạn với tất cả những người phụ nữ bên cạnh bạn trai. Một khi mọi người trở thành bạn bè, thì những người phụ nữ đó làm sao có thể không biết xấu hổ mà yêu bạn trai của các cô ấy. Xung quanh bạn trai của các cô ấy sẽ được bao quanh bằng hệ thống bảo vệ tia hồng ngoại. Ai có thể nói đây không phải là tình yêu nào? Phải rất nỗ lực và rất yêu anh ta, các cô ấy mới bằng lòng làm như thế.

Tôi cũng có thể làm bạn với Cát Mễ Nhi, thế nhưng, tôi căn bản không phải loại người như vậy. Huống hồ, có người phụ nữ nào có thể đảm bảo bạn tốt của cô ấy sẽ không yêu bạn trai của cô ấy chứ?

Một người yêu mà có cảm giác không an toàn là một người lụy tình. Tôi vì thế mà khinh thường chính mình.

Địch Chi hỏi tôi, có thể nhờ Cát Mễ Nhi đến hát ở trường của Trần Kỳ Chính không. Trường của Trần Kỳ Chính theo dạy chuyên tiếp nhận những học sinh có vấn đề về cảm xúc và hành vi. Những học sinh này đều đến từ những gia đình rất phức tạp, ít nhận được tình yêu, quan tâm từ gia đình, cũng không còn cách nào mới vào học ở đây. Trần Kỳ Chính là thầy giáo rất được hoan nghênh. Đối với một người thầy thế này, tôi sao có thể nói không chứ?

Tôi gọi điện cho Cát Mễ Nhi, cô ấy đồng ý rất sẵn khoái.

“Em đã đọc phóng sự về hai thần đồng mà chị viết, rất có ý nghĩa nha!” Tiếng nói hào hứng của cô ấy truyền từ đầu kia điện thoại.

“Cảm ơn em.”

“Em cũng thích ăn bánh quy chocolate, nhưng em không phải thần đồng. Bánh quy chocolate Uy Uy làm cũng rất ngon. Từ lúc anh ấy đi, em không được ăn thứ gì ngon.”

Cô ấy vẫn đang nhớ về Uy Uy sao? Tôi bỗng nhẹ lòng hơn rất nhiều.

Tôi tìm cô ấy, thật ra là vì Trần Kỳ Chính sao? Chính tôi cũng giống các cô ấy, muốn có cơ hội trở thành bạn bè với tình địch của mình sao? Ngay cả chính tôi cũng không thể xác định được.

Vào tối hôm Cát Mễ Nhi đến hát tại trường, tôi và Địch Chi cũng đến xem. Cô ấy trên sân khấu bắn hào quang lấp lánh ra xung quanh, cô ấy có sức hấp dẫn của riêng mình mà các cô gái khác không có. Cô ấy có thể dùng giọng hát hoàn mỹ và tình cảm nhất của mình để hát lên những lời ca của Lâm Phương Văn, đó là chuyện tôi mãi mãi không thể làm được cho anh.

Tôi ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Tối hôm nay, Cát Mễ Nhi mặc một chiếc quần đùi ngắn. Hình xăm Linus trên mắt cá chân bên trái của cô ấy dường như cũng nhảy múa theo bước chân của cô.

“Trên chân cô ấy có một hình xăm! Là Linus.” Địch Chi ngồi bên cạnh tôi lên tiếng.

“Đúng vậy, là Linus.” Tôi nói.

Cát Mễ Nhi thích người con trai giống như Linus vậy sao? Mãi mãi không bao giờ lớn, đầy thông minh nhưng lại thiếu cảm giác an toàn. Tôi bỗng nhiên cảm thấy sợ. Tại sao trên mắt cá chân của cô ấy không phải là Snoopy hay là Charlie Brown chứ? Lâm Phương Văn chưa bao giờ là hai người đó. Anh ấy là Linus.

8.

Một vầng trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng trên bầu trời. Sau khi màn biểu diễn kết thúc, tôi ngồi cùng xe Cát Mễ Nhi để về nhà. Cô ấy thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn ánh trăng nói:

“Trên đảo Fiji, mỗi đêm trăng tròn, mọi người sẽ đến bờ biển bắt cua và cá thồn bơn, sau đó sẽ tổ chức bữa tiệc linh đình.”

“Sao phải là buổi tối đêm trăng tròn.”

“Vì chỉ có tối đêm trăng tròn, mới có rất nhiều cua bò lên bờ cát, mà cá thồn bơn cũng sẽ bơi đến chỗ nước cạn.”

“Chúng muốn gặp nhau ở đó chẳng? Cua và cá thồn bơn ấy.”

“Không ai biết cả!” Cô ấy trả lời.

Có lẽ, cua và cá thồn bơn đều hẹn với người yêu của chúng, mỗi khi trăng tròn thì gặp nhau trên bờ cát. Chúng không biết nói, ánh trăng là lời triệu tập chết chóc của chúng. Cũng có thể, chúng không phải không biết điều đó, nhưng để gặp được người chúng yêu, cho dù phải chết chúng cũng bằng lòng mạo hiểm.

Buổi tối tôi và Lâm Phương Văn quay lại bên nhau là đêm giao thừa năm 1992. Anh hẹn gặp tôi ở Lan Quê Phường, nhưng tôi không đến. Kết quả, anh đến nhà của tôi. Hôm sau, tôi mới biết chúng tôi đã tránh được một tai nạn lớn. Đêm giao thừa hôm ấy, nơi đó đã xảy ra thảm kịch người giẫm lên người. Rất nhiều thanh niên trong thời khắc hỗn hởi đón chờ năm mới, đã bị cái chết vấy gọi. Một người đàn ông trong số những người đã mất, đã dùng máu thịt của mình để bảo vệ người vợ ôm chặt trong lòng mình. Anh ta nằm sấp lên người cô, để mặc những người khác giẫm đạp lên người anh ta. Anh ta đã chết, vợ anh ta may mắn còn sống. Anh ta đã dùng sinh mạng của mình để cứu cô ấy. Trong cái đêm đáng sợ đó, tình yêu chân thành của anh ta, mặt đất phủ máu đỏ mở ra những cánh hoa khắp trời.

Tôi thường hay nghĩ, nếu tối hôm đó tôi và Lâm Phương Văn cũng ở đó, anh sẽ liều mình cứu tôi chứ? Mỗi người phụ nữ đều từng tự hỏi, người đàn ông cô ta yêu sẽ nguyện chết vì cô ta chứ? Không ở trong thời khắc đó, ai có thể đảm bảo điều đó?

Có lẽ, chúng ta không nên mong chờ thời khắc đó đến. Chúng ta thả cả đời sống trong bình an hạnh phúc, luôn tin rằng người mình yêu sẽ vì mình mà bỏ mạng. Cứ tin như vậy, là đủ rồi. Độ sâu của tình yêu, tốt hơn hết không nên đi tìm chứng cứ.

12. Chương 2-5: Tình Yêu Biến Mất Cùng Lời Nói Dối(5)

9.

Cát Mễ Nhi đột nhiên hỏi tôi:

“Chị đã thấy cây sa kê bao giờ chưa?”

“Thấy rồi.” Tôi trả lời.

Cô ấy nói “Ở đảo Fiji, nơi nơi đều là cây sa kê. Sau khi chúng em hái trái sa kê xuống, sẽ được bỏ lên nướng trên hang đất cùng cua, cá thồn bơn và hải sản. Sau khi nướng chín, ăn rất ngon nha! Thật muốn ăn trái sa kê, Hồng Kông không có sao?”

Tôi cười cười: “Ở đây chỉ có cây và bánh mì.”

“Thật đáng tiếc!” Gương mặt của cô ấy lộ vẻ thất vọng.

Trái của cây sa kê thực sự ăn ngon vậy sao? Cái Cát Mễ Nhi nhớ có lẽ không phải là cây bánh mì, mà là quê hương thứ hai của cô. Chẳng phải Uy Uy đã nói, sau này cậu ta có hai nỗi nhớ quê hương sao?

“Khi nào về lại đảo Fiji, em sẽ hái một trái sa kê mang về cho chị ăn! Trái lớn nhất, giống như một quả dưa hấu to vậy!” Cô ấy khoa tay múa chân diễn tả lại.

Giây phút đó, tôi lại muốn nói với cô ta: Vậy mau trở lại đảo Fiji đi! Tốt nhất đừng trở về đây nữa!

Tôi nhu nhược biết bao? Tôi không có can đảm đi kiểm tra độ sâu của tình yêu.

Cát Mễ Nhi nói “Uy Uy có một người bạn, đã bị trái sa kê rơi từ trời cây xuống đập chết! Đó là tai nạn ngoài ý muốn hiem có!”

“Trái sa kê nặng như vậy sao?” Tôi lại càng hoảng sợ.

“Đó là trái lớn nhất, ngàn năm khó gặp!” Cô nói, “Hôm đó, anh ta và bạn gái tâm sự tình yêu dưới gốc cây sa kê. Một trái sa kê lớn đột nhiên rơi xuống, ngang nhiên đập trúng đầu anh ta. Trước khi chết, anh ta còn nói với bạn gái: ‘Anh sẽ mãi yêu em.’ Không ngờ anh ta vừa nói xong, liền tắt hơi thở. Đó là câu nói cuối cùng của anh ta trên thế giới này.”

“Người chết rồi, vậy thì thật sự là mãi mãi.” Tôi nói.

“Đúng vậy. Anh ta không có cơ hội yêu ai khác.”

“Anh sẽ mãi yêu em!” rốt cuộc là lời dối trá, hay là lời thề ước? Tôi bỗng nhớ đến Newton. Vào một đêm trăng, Newton ngồi trầm tư dưới một gốc cây táo, bị một trái táo rơi xuống đập trúng đầu, ông phát hiện ra lực hấp dẫn của trái đất và định luật vạn vật hấp dẫn. Nếu như hôm đó Newton ngồi ở dưới gốc cây sa kê, thì sẽ có kết cục như thế nào đây? Ông trời bắt công biết bao? Ngồi dưới gốc cây táo, trở thành nhà khoa học vĩ đại. Ngồi dưới gốc cây sa kê thế non hện biển, lại thành cô hồn dã quỷ. Ông trời ý là bảo nam nữ trên thế gian không nên tin vào tình yêu vĩnh viễn hay sao?

“Em thích Linus sao?” Tôi hỏi Cát Mễ Nhi.

“À, vâng ạ! Trong truyện tranh ‘Peanuts’, em thích cậu ta nhất!”

“Em không ghét bỏ con người quá thiếu cảm giác an toàn như cậu ta sao?” Tôi lại hỏi.

“Có lẽ vì em có quá nhiều cảm giác an toàn, cho nên em không sợ.” Cô ấy trả lời.

Tình yêu vốn chính là tìm kiếm một phần còn thiếu của chính mình, để kết hợp một lần nữa, vì thế tìm được một khối hoàn chỉnh, đầy đủ. Người tràn ngập cảm giác an toàn sẽ yêu một người thiếu cảm giác an toàn, chính là bộ phận còn thiếu kết hợp lại sao?

Tôi và Lâm Phương Văn là hai nửa kết hợp lại ư?

Cát Mễ Nhi nói: “Không phải em đã từng nói với chị dân bản xứ đảo Fiji có một loại pháp thuật khiến người đàn ông ở bên người phụ nữ mãi mãi hay sao?”

“Em đã nói là lừa chị mà.”

“Cũng không hẳn là lừa chị.”

“Thật sự có loại pháp thuật đó sao?”

“Đó không phải là pháp thuật, đó là một loại mê tín.” Cô ấy nói, “Rất lâu trước đây, những bé gái dân bản xứ đảo Fiji khi hơn bảy tuổi sẽ tổ chức lễ trưởng thành. Cái gọi là lễ trưởng thành, chính là do một vị thợ xăm nữ cha truyền con nối dùng vỏ sò hoặc gỗ sắc nhọn vẽ hoa văn lên móng của bé gái.”

“Vẽ cái gì?”

“Giống như hoa văn trên gốm sứ, đều là cuộc sống hằng ngày của người dân Fiji, ví dụ như bắt cá và mổ tiệt.”

“Vậy không phải sẽ rất đau sao?”

“Đúng thế! Có một số cô bé sẽ kêu la thảm thiết suốt đêm, có một số cô bé căn bản không cách nào chịu nổi. Những cô bé đã hoàn thành lễ trưởng thành, khúc miệng sẽ vẽ hai dấu chấm hoặc trắng lưỡi liềm làm

ký hiệu. Người dân Fiji tin rằng, hình xăm trên mông sẽ khiến bé gái mãi mãi xinh đẹp và gợi cảm, tương lai có thể khiến đàn ông một lòng hướng về các cô.”

“Dùng cái mông để trao đổi tình yêu của đàn ông, vậy thì thật đáng sợ!” Tôi sờ cái mông của mình qua lớp quần. May quá, nó vẫn trơn mềm.

Cát Mễ Nhi hai tay ôm mắt cá chân, lại nói: “Tất cả pháp thuật trên đời đều chấn động cả.”

Đúng vậy, tất cả pháp thuật bắt người yêu làm tù binh, không có cái nào không phải là ngọc nát đá tan, cùng sinh cùng diệt. Chúng ta dùng tình yêu để đổi lấy tình yêu, dùng tình cảm để đổi lấy tình cảm, dùng hạnh phúc để đổi lấy hạnh phúc, có lẽ sẽ đổi được, hoặc là không đổi được. Những con cua và cá thồn bơn bò lên bãi biển trong đêm trăng, trở thành đồ ăn trong nồi của mọi người. Nếu chúng không chết, thì có thể đổi được một buổi tối hạnh phúc.

Khi chia tay, Cát Mễ Nhi hỏi tôi: “Chị cảm thấy mình hạnh phúc chứ?”

Tôi mỉm cười gật đầu.

Sau đó, tôi có hơi hối hận. Hạnh phúc là không nên khoe khoang. Khoe khoang rồi, chính là sẽ phải tan biến. Đến lúc đó, tôi lại dùng thứ gì để đổi hạnh phúc quay về bên tôi đây?

10.

Album của Cát Mễ Nhi được phát hành. Tất cả lời bài hát trong album đều do Lâm Phương Văn viết. Những bài hát đó rất được hoan nghênh, đĩa phát thanh mỗi ngày đều phát. Lượng tiêu thụ của album cũng phá vỡ kỷ lục của chính cô ấy.

Trong buổi tiệc mừng thắng lợi, Cát Mễ Nhi công khai nói rằng:

“Cảm ơn Lâm Phương Văn, không có anh, cũng sẽ không có em. Cảm ơn anh đã viết cho em những ca từ động lòng người như vậy. Đây là hạnh phúc của em.”

Lâm Phương Văn không có xuất hiện ở buổi tiệc mừng thắng lợi, anh gần như chưa bao giờ tham dự trong những trường hợp thế này. Anh không đi cũng không quan tâm. Tất cả mọi người đều nói anh và Cát Mễ Nhi là kim đồng ngọc nữ.

Kim đồng ngọc nữ, không phải tôi và anh sao?

Ở tòa soạn, khi tôi thấy dòng tiêu đề này trên mảng tin tức giải trí, trong lòng tôi ngập tràn cảm giác chua xót. Tôi hãnh diện vì thành công của anh. Thế nhưng, có cô gái nào sẽ thích bạn trai của mình và cô gái khác trở thành kim đồng ngọc nữ chứ? Thật khó để chấp nhận, đúng không?

11.

Lúc lòng tôi tràn ngập cảm giác chua xót, Lâm Phương Văn gọi điện thoại đến.

“Em đang ở đâu?” Giọng nói của anh rất khoái chí.

Nghe thấy giọng anh, tôi lại bắt đầu đổ kỵ.

“Không phải anh nói hôm nay đi lặn sao?” Tôi hỏi ngược lại.

“Anh đang ở trên thuyền, sắp nhảy xuống rồi.” Anh trả lời.

“Vậy còn không mau nhảy xuống đi?” Tôi lạnh lùng nói.

“Làm gì gấp vậy?” Anh cười khi hỏi tôi.

“Cá mập trong biển đã rất đói bụng rồi!” Tôi nói.

“Em muốn anh bị cá mập ăn sao?”

“Cầu còn không được.”

“Em hận anh thế sao?”

“Hận anh thấu xương!”

“Sao lại thế?”

“Hận anh cũng cần lý do sao?”

“Dù sao cũng cho anh chết được nhắm mắt!”

“Hận anh vì anh quá đáng ghét!”

“Em chưa từng yêu anh sao?” Anh cố ý dùng giọng điệu đáng thương để hỏi tôi.

“Ai yêu anh?”

“Em chưa từng yêu anh, vậy sao em lại ngủ với anh?”

“Thật muốn biết lý do sao?”

“Ừ.”

“Lẽ nào anh không nhận ra? Anh chẳng qua chỉ là công cụ tình dục của em thôi!” Tôi vừa cười ha hả vừa nói.

“Làm công cụ tình dục của em nhiều năm như vậy, hẳn là em sẽ có chút tình cảm với anh chứ?”

“Thì cũng có, chính là tình cảm với công cụ tình dục.”

“Ngộ nhỡ anh bị cá mập ăn tươi nuốt sống, thì em ngay cả một công cụ tình dục cũng không còn.”

“Cũng chẳng sao, dù sao em cũng chán ghét anh.” Tôi trả lời nhanh chóng.

“Sao em có thể chán ghét anh? Anh còn chưa chán ghét em mà!”

“Đó đâu phải chuyện của em! Chán ghét đối phương trước đương nhiên sẽ chiếm thế thượng phong rồi.”

“Lẽ nào em không cần anh nữa sao?”

“Tại sao em phải cần anh? Chúng ta đâu phải kim đồng ngọc nữ!” Tôi cố ý nói như vậy.

“Chúng ta là gì? Là Đông tà Tây độc sao?”

“Là Nam hạnh Bắc hạnh!” Tôi tức giận nói.

“Nam hạnh Bắc hạnh là gì?”

“Chính là Nam hạnh nhân và Bắc hạnh nhân.”

“Hạnh nhân? Chính là hai trái tim nha!” Anh vui vẻ nói.

“Ăn nhiều sẽ trúng độc! Dù sao em không là gì của anh! Anh cũng không là gì của em!”

“Em thật sự không có lương tâm!”

“Anh bây giờ mới biết sao? Vậy anh còn không mau nhảy xuống đi”

“Anh nhảy đây! Biết đâu sau này em sẽ không gặp lại anh nữa.”

“Hi vọng là thế.”

“Anh nhảy đây!” Anh nói với giọng bi thương.

Điện thoại thật sự bị ngắt. Tôi liên tục gọi rất nhiều cuộc, anh không nhận điện thoại.

Anh thật sự đã nhảy xuống rồi sao? Tất nhiên anh biết tôi đang đùa với anh. Sẽ không gặp cá mập ở biển chứ? Anh sẽ gặp cá mập sao? Sẽ xảy ra bất trắc ư? Tôi rất hối hận vì đã trù anh như vậy. Anh không phải công cụ tình dục của tôi. Anh là tình yêu và ham muốn của tôi, anh không thể chết.

Lúc đó, tôi không biết đã hối hận cỡ nào khi nói đùa với anh như thế. Phải làm sao nếu anh không trở lại? Đến tận hoàng hôn, cuối cùng tôi mới tìm được anh.

“Anh đang ở đâu?” Tôi vội hỏi anh.

“Ồ trên thuyền, mới từ đáy san hô lên đây. Em tìm anh có chuyện gì sao?” Anh thông thả nói.

“Xem xem anh có bị cá mập ăn thịt hay chưa?”

“Bây giờ hẳn là em rất thất vọng sao?”

“Đúng vậy, cực kỳ thất vọng.”

“Em thật sự đối với anh có dục vô tình ư?”

“Điều đó đương nhiên rồi.”

“Anh có thể tới tìm em không?”

“Anh tìm em có chuyện gì? Em căn bản không muốn nhìn thấy anh.”

“Nhưng anh muốn thấy em.”

“Sao anh muốn thấy em?”

“Chính là muốn làm công cụ tình dục của em.” Anh nói đùa.

“Em không cần anh.” Tôi nói lại.

Tối hôm đó, anh đến tìm. Mặt và cổ anh phơi nắng đến đỏ cả lên. Chúng tôi không có chia xa, nhưng vào lúc đó, khi anh bình an vô sự đứng trước mặt tôi, tôi lại có cảm giác được gặp anh giữa biển người mê mông. Có thể, đã từng có một phần mười nghìn khả năng anh gặp tai nạn, chúng tôi sẽ không thể nào gặp lại nữa. Tôi tròn một ngày nhớ đến anh, nóng ruột nóng gan, đều do tôi tự gây tội. Nếu phụ nữ nguyên rửa người đàn ông mình yêu, cuối cùng người bị trừng trị hóa ra chính là cô ta.

“Em không muốn thấy anh sao?” Anh hỏi.

“Ai muốn thấy anh?” Tôi trả lời nhất gừng.

“Nếu em không muốn thấy anh, vậy hãy nhắm mắt lại đi!”

“Sao phải nhắm mắt lại?”

“Thế thì em sẽ không thấy anh nữa! Mau lên!”

Tôi đành phải nhắm mắt lại. Anh nắm lấy hai cổ tay của tôi. Hai bàn tay tôi đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, anh đã đặt một quả cầu nho nhỏ vào lòng bàn tay của tôi. Tôi mở mắt, thấy trên tay là một quả cầu thủy tinh chứa phong cảnh.

“Tặng em.” Anh nói.

Đó không phải đồ chơi lúc nhỏ chúng ta hay chơi sao? Máy thứ này không phải đã tuyệt chủng rồi sao?

Bên trong quả cầu thủy tinh khảm cảnh dưới đáy biển. Rạn san hô xanh trắng sữa, tảo biển xanh lá và tàu ngầm vàng bông bênh trong nước. Vài tờ giấy gấp lại thành những chú cá giấy với màu sắc sắc sỡ uyển chuyển bay lượn, chậm chạp mà lười biếng, quay vòng trong sắc nước. Trong quả cầu, không khí chính là nước, trong veo thanh khiết. Khi còn nhỏ tôi cũng từng có một quả cầu thủy tinh phong cảnh. Trong dòng nước gợn sóng là pháo đài cổ kính và cảnh tuyết rơi. Những hoa tuyết bay tán loạn, lập lại mãi mãi. Đó là hồi ức đẹp trong lòng mỗi đứa trẻ. Trong quả cầu thủy tinh, mọi cảnh vật đều vĩnh hằng, khiến chúng ta quên đi những thay đổi xảy ra hằng ngày.

“Quả cầu thủy tinh này có thể thực hiện điều ước không?” Tôi bướng bỉnh nâng nó lên ngang mặt.

“Em muốn là được, sao lại không chứ?” Lâm Phương Văn nói.

“Tại sao anh muốn tặng em cái này?”

“Để em cũng nhìn thấy phong cảnh dưới đáy biển.”

“Đáy biển bị anh khuấy đảo và đáy biển em thấy giống nhau sao?”

“Chỉ là nó không có tàu ngầm”

“Cũng không có cá mập?”

“Đúng thế.”

“Thật tuyệt.” Tôi nói.

“Thế thợ lặn đâu?” Tôi lại hỏi.

“Trốn rồi.” Anh đùa dí dỏm.

Tôi để quả cầu thủy tinh lặn từ tay trái sang tay phải, rồi lại từ tay phải sang tay trái. Nó quay vòng trong tay tôi. Nếu nó có thể cầu nguyện, tôi muốn ước điều gì đây? Ước rằng chúng tôi mãi mãi không bao giờ nói chia tay sao? Nhưng tôi biết, muốn mãi mãi không bao giờ nói chia tay là điều không thể xảy ra.

13. Chương 2-6: Tình Yêu Biển Mất Cùng Lời Nói Dối(6)

12.

Vào một buổi tối sau hôm đó, tôi đã đụng mặt Cát Mễ Nhi ở trung tâm vịnh Đồng La, cô ấy ở đó để quay một video âm nhạc. Ánh sáng mạnh từ đèn thủy ngân rọi sáng cả con đường đen kịt. Nhân viên đạo cụ sử dụng một chiếc xe chở nước để tạo ra cảnh mưa xối xả. Chỗ đó được vây quanh bởi rất nhiều người. Tôi tiến đến phía trước đám người, muốn chào hỏi cô ấy. Cô ấy vẫn đang cúi đầu dùng một chiếc khăn lau mặt. Khi cô ấy ngẩng đầu nhìn thấy tôi, cô chần chừ một lúc mới đi đến chỗ tôi.

“Đã lâu không gặp!” Cô nhiệt tình chào hỏi. Sự nhiệt tình của cô ấy lại giống như đang muốn che giấu sự lưỡng lự vừa rồi.

“Em quay xong chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa xong ạ! Xem ra phải quay đến nửa đêm.” Cô ấy trả lời.

Sau khi trầm mặc một lúc, đạo diễn kêu cô ấy sang đó.

Cô ấy cất cao lời ca của Lâm Phương Văn trong mưa, bọt nước bắn lên người tôi. Tôi lặng lẽ băng qua đoàn người rời khỏi đó.

Trên đường về nhà, cảnh gặp mặt ban nãy tái diễn trong đầu tôi lặp đi lặp lại. Lúc trông thấy tôi, tại sao Cát Mễ Nhi lại chần chừ trong giây lát? Giống như cô ấy nói thầm trong lòng, “Á, sao lại đụng phải chị ta ở đây?” Trước đây, mỗi khi gặp nhau, chúng tôi đều có vô vàn đề tài để nói. Mà hôm nay, giữa chúng tôi dường như đã trở nên xa cách như mây và biển. Là cô ấy mệt mỏi? Hay là cô ấy đang lảng tránh tôi?

Khi đi ngủ, tôi ôm quả cầu thủy tinh phong cảnh trong tay, nghiêng qua nghiêng lại giữa hai tay cho nước trong quả cầu chảy, thật có cảm giác hạnh phúc. Mọi thứ đều là giả sao? Chỗ nước sâu, có phải có một bí mật mà tôi không biết? Lâm Phương Văn nói, mù quáng đến cùng mới có hạnh phúc hoàn toàn. Trong buổi tối thống khổ mà dài dằng dặc này, tôi ghét bản thân mình là một người quá nhạy cảm biết bao?

13.

“Cho tôi một ly kem dâu.” Tôi nói với nữ phục vụ trẻ tuổi.

Cô gái với đôi mắt hí, khuôn mặt tròn tròn, mang theo nụ cười tươi rói hỏi tôi:

“Chị ăn ở đây, hay mang đi ạ?”

“Ăn ở đây.” Tôi trả lời.

Khi hết giờ làm, tôi một mình chạy đến cửa hàng McDonald ở Thiên Thủy để ăn kem dâu tây. Bình thường tôi sẽ không một mình chạy đến nơi xa như vậy, hơn nữa chỉ vì một ly kem. Thế nhưng, tối hôm đó, tôi bỗng dưng muốn như vậy.

Trước đây, tôi không thích ăn ngọt. Nhưng mà gần đây, tôi bỗng dưng thích ăn đồ ngọt. Tất cả hương vị ngọt ngào dường như đều có thể làm người ta cảm thấy hạnh phúc? Thạch tín hình như cũng ngọt.

Lúc nhỏ, tôi đã từng nghe một câu chuyện về thạch tín. Nghe nói, có một người nuốt thạch tín tự sát. Trước khi chết người đó viết lên tường một chữ S. Cái chữ S này rốt cuộc là sweet hay là sour? Không ai biết, thạch tín là ngọt hay chua mãi mãi là một bí ẩn. Biết đâu, cái chữ S kia không phải sweet hay sour, mà là smile hoặc stupid. Người kia đã mỉm cười nuốt thạch tín. Mặc kệ thế nào, tôi nghĩ thạch tín là ngọt, nếu không thì sao lại mỉm cười nuốt nó? Cho nên tất cả thuốc độc có lẽ đều ngọt.

Bây giờ đã sang Đông, trên bãi biển chỉ có lác đác vài người, có lẽ họ đều đến để xem mặt trời lặn. Mặt trời rơi xuống rặng Tây, họ cũng ở lại chờ trăng sao.

Khi học đại học, chuyện thú vị nhất đó là cùng Lâm Phương Văn trốn học đến đây ăn hamburger. Mang theo ấy nấy vì trốn học, từ Đại học Hồng Kông thật xa chạy đến vịnh Thiển Thủy chẳng qua chỉ vì một cái hamburger. Hamburger bán ở đây cũng không khác gì ở các khu khác, chỉ không giống ở một điểm đó là phong cảnh và tâm tình ở đây. Hai chúng tôi thường cầm hamburger và nước ngọt ngồi trên bãi biển đợi hoàng hôn. Thời gian đó, hạnh phúc đơn giản xiết bao?

Đêm đã khuya, trong nhà hàng chỉ còn lẻ tẻ vài đôi tình nhân thân mật ngồi thưa thớt, tôi có vẻ đặc biệt cô đơn. Vào giây phút ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, tôi phát hiện một cô gái cách tôi tương đối xa, cũng đang ăn kem một mình. Cô gái đó nhìn thấy tôi, khẽ gật đầu chào tôi.

Cô ấy không phải là bạn gái của Hàn Tinh Vũ hay sao? Chúng tôi đã gặp nhau bên ngoài rạp chiếu phim. Sao cô ấy lại ở đây một mình?

Trên người cô mặc một chiếc váy đen, bên cạnh đặt một chiếc áo khoác màu xám và một đôi găng tay màu đen. Nhìn bộ dạng của cô ấy, xem ra cũng vừa mới tan tầm.

Bộ trang phục trang trọng trên người và ly kem ngó ngẩn trên tay cô ấy dường như không tương xứng chút nào. Khuôn mặt thông minh mang theo sự cô đơn đau khổ, cùng vẻ mặt hạnh phúc khi đi bên cạnh Hàn Tinh Vũ ngày hôm đó là hai bộ dạng hoàn toàn khác xa nhau. Sao cô ấy lại đến tận đây? Thì ra ngoài tôi còn có một người đặc biệt chạy đến vịnh Thiển Thủy để ăn ly kem dâu sao? Bên đó có tâm trạng ra sao?

Tôi cũng mỉm cười, gật đầu chào cô ấy. Chúng tôi không quen nhau, cũng không biết tâm sự của nhau, vốn không thân quen. Nhưng vào giây phút hai ánh mắt giao nhau, đã có một nỗi cô đơn giống nhau? Cô ấy thất tình sao? Hay đang quay cuồng một mình trong tình yêu như trước?

Tối nay, ánh trăng khuyết. Ánh trăng tôi nhìn thấy cùng ánh trăng Lâm Phương Văn thấy vẫn còn giống nhau chứ? Hạnh phúc và phản bội khi xưa luôn lặp đi lặp lại trong lòng tôi ngàn lần. Anh là người tôi vẫn hướng đến. Phải chăng anh sẽ lừa dối tôi một lần nữa? Tưởng tượng của con người lớn đến mức nào? Tưởng tượng làm tăng thêm nỗi đau, làm nỗi đau trở nên vô bờ vô bến. Giống như tôi lúc này không nhìn thấy bờ bên kia đại dương.

Trong lúc buồn chán, cô gái ngồi cách tôi tương đối xa kia, cũng giống như tôi, cúi đầu im lặng ăn ly kem đã tan hết từ lâu. Khi tôi không nhìn cô ấy, thì cô ấy nhìn tôi ư? Dường như tôi nhìn thấy chính tôi trên người cô ấy, có phải cô ấy cũng tìm thấy trên người tôi sự an ủi của những kẻ cùng cảnh ngộ hay không? Chúng tôi còn trẻ thế này, trong buổi tối như hôm nay không phải nên tìm kiếm niềm vui cùng người mình yêu hay sao? Tại sao chúng tôi lại lưu lạc ở đây, cô đơn đến chốn này? Chúng tôi vì duyên phận nào đó mà gặp nhau ở đây, là sự an bài của số phận sao?

Cuối cùng, trong tiệm chỉ còn lại hai con người cô đơn chúng tôi. Ánh trăng khuyết là muốn chúng tôi nhớ những ngày viên mãn trong tiếc nuối hay sao?

14.

“Xin cho tôi một hamburger.” Tôi nói với nữ phục vụ trẻ tuổi kia.

Cô ấy vẫn mỉm cười sáng lóa như trước, hỏi tôi: “Chị ăn ở đây, hay mang đi ạ?”

“Mang đi.” Tôi trả lời.

Gió rất lạnh, tôi ôm chiếc bánh hamburger ấm áp kia vào lòng. Tôi muốn đưa nó cho Lâm Phương Văn, cho anh niềm vui bất ngờ. Chiếc hamburger này không phải hamburger bình thường. Nó là chiếc hamburger ở

vịnh Thiển Thủy, mang theo hơi thở và tâm tình vịnh Thiển Thủy, cũng mang theo hồi ức trước đây của hai chúng tôi.

Sau khi xuống xe, tôi phải đi một đoạn ngắn mới đến nơi. Tôi hớn hở đi trong gió, biết đâu anh sẽ nói rõ với tôi. Tất cả mọi chuyện đều là ảo tưởng của tôi, căn bản không xảy ra chuyện gì.

Tệ thay, cuối cùng tôi biết tất cả mọi chuyện không phải là ảo tưởng của tôi.

Tôi đã nhìn thấy Cát Mễ Nhi bên ngoài khu nhà. Cô ta mặc chiếc áo len màu xanh lá cùng quần jean, bên vai đeo một chiếc túi xinh xắn. Cô ta ra khỏi căn nhà với vẻ mặt phấn khởi vui vẻ. Trên khuôn mặt ửng đỏ còn có vẻ hớn hở. Cái bộ dạng biểu cảm đó không giống như đến thăm một người bạn, mà giống đến thăm người yêu hơn. Bởi vì tâm tình quá vui sướng, khuôn miệng mỉm cười cũng không phát giác được. Trong thời điểm dự vị hạnh phúc nào đó vẫn đang ngự trị, nên cô ta cứ thế vượt qua tôi mà không kịp phát hiện sự tồn tại của tôi. Mùi hương nhẹ nhàng trên người của người lướt qua tôi, rõ ràng cũng mang theo mùi hương của Lâm Phương Văn.

Tôi thật lòng muốn tất cả những gì vừa xảy ra trước mắt chỉ là ảo giác của tôi biết bao? Song, khi tôi phát hiện chiếc áo len xanh lá trên người Cát Mễ Nhi kia đã bị mặc ngược, nhãn hiệu ra bên ngoài. Tôi đau khổ biết rằng tất cả đều là sự thật.

Mặc ngược áo len thôi mà, không có nghĩa là đã có chuyện xảy ra. Tôi cũng có kinh nghiệm như vậy. Trong lúc chơi đùa cùng bạn bè, vì cảm thấy nóng nên cởi áo khoác ra, đến lúc mặc trở lại, cũng không chú ý mà mặc ngược. Cát Mễ Nhi cũng như vậy sao? Ai biết được? Tôi nghĩ, hẳn là như thế nhỉ? Đó cũng không phải nội y. Tôi đâu có nhìn thấy nội y của cô ta mặc ngược.

Lúc tôi mở cửa đi vào, Lâm Phương Văn vừa hay đứng trên ban công nhỏ kia. Khi anh quay đầu lại nhìn thấy tôi, trên mặt anh để lộ vẻ mặt ngạc nhiên. Anh đứng ở đó làm gì? Là muốn nhìn người khác rời đi sao?

“Em đến rồi sao?” Anh nói.

Tôi nhìn sâu vào đáy mắt anh, lấy dũng khí nói: “Em thấy Cát Mễ Nhi dưới lầu.”

“Cô ấy đến mượn đĩa nhạc.”

Khi nói những lời này, nhìn anh vẫn qua loa bình thường biết bao? Nhưng mà, đôi mắt của anh lại nói cho tôi biết, anh đang nói dối.

“Phải không?” Tôi hỏi lại.

Anh làm như không có chuyện gì, ngồi xuống ghế.

Đúng lúc đó, tất cả cảm giác đau thương đều bốc lên đôi mắt tôi. Tôi cho rằng Lâm Phương Văn là người tôi hiểu rõ nhất. Kết quả, anh cũng là người tôi không hiểu nhất.

Tôi hiểu anh ư? Anh yêu tôi sao? Tất cả mọi chuyện dường như xa xôi biết bao.

Sao anh lại muốn gạt tôi? Chiếc túi nhỏ bên vai của Cát Mễ Nhi, căn bản không cất được đĩa nhạc. Chiếc áo len của cô ta cũng không có túi. Trên tay cô ta cũng không cầm thứ gì.

“Có phải anh đã yêu cô ta không?” Tôi hỏi Lâm Phương Văn.

“Năng lực tưởng tượng của em quá phong phú rồi.” Anh vẫn phủ nhận.

“Không phải đơn giản như vậy chứ?” Tôi vừa dõi theo anh, vừa nói.

Còn anh, lại im lặng.

“Sao anh lại đối xử với em như vậy?”

Anh trả cho tôi vẫn là sự im lặng như cũ.

“Anh là đồ khốn!” Tôi ném chiếc bánh hamburger vào người anh.

Anh đi tới tóm cánh tay tôi, nói: “Em đừng suy nghĩ bậy bạ được không hả?”

Tôi đẩy anh ra, gào thét với anh: “Anh có thể tổn thương em, nhưng xin đừng sỉ nhục trí tuệ của em!”

Anh đứng tại chỗ, một câu cũng không nói.

“Anh sẽ không thay đổi vì em đúng không?” Tôi khóc hỏi anh.

Không đợi anh trả lời, tôi nói: “Nếu đã như thế này, sao chúng ta phải bắt đầu lại lần nữa chứ?”

Lửa tình có lẽ không nên châm lửa lại. Châm lửa lại thì những kỷ niệm đẹp dễ ngày trước cũng sẽ hóa thành hư ảo. Nếu như chúng tôi có đoàn tụ, tôi sẽ cho anh những kỷ niệm sâu sắc khi còn sống, đến khi cơ thể già yếu. Thế nhưng, vào giây phút này, tôi lại hận anh. Tất cả những ngày tháng tốt đẹp đã đi rất xa và sẽ không bao giờ trở lại.

Tôi vừa khóc vừa mắng anh: “Không có ai dối trá hơn anh! Cái gì mà cả đời viết bài hát đêm giao thừa cho tôi, căn bản là lừa gạt tôi! Lâm Phương Văn, anh đừng quá đê tiện! Từ nay về sau, tôi không muốn thấy anh nữa!”

Anh kéo tay tôi lại, cầu xin tôi: “Ở lại đi, được không?”

Tôi nói cho anh biết tôi không thể, bởi vì tôi sẽ không nói dối.

Chạy ra khỏi nhà anh, tôi khom người ngồi xổm dưới lầu, khóc lóc thảm thiết. Tại sao người đàn ông tôi yêu lại không cách nào chung thủy với một người phụ nữ? Tôi chỉ có thể chấp nhận anh mà không cách nào thay đổi được anh sao?

14. Chương 2-7: Tình Yêu Biến Mất Cùng Lời Nói Dối(7)

15.

Tiếng điện thoại vang lên không ngừng. Tôi ngồi bên cạnh điện thoại, nghe âm thanh bi thương này thêm một lần là thêm một lần thất bại. Tôi kiên cường hơn so với tưởng tượng của mình. Phải chăng, chỉ có tuyệt vọng hoàn toàn mới có thể đối được sự kiên cường hoàn toàn. Ông trời có bao nhiêu nhân từ? Cùng một người cũng không cách nào cho bạn cùng một nỗi đau. Khi anh ta liên tục làm tổn thương bạn, vết thương đó đã thành thói quen, cảm giác đã tê tái. Cho dù anh ta tổn thương bạn bao nhiêu lần nữa, thì nó cũng không đau đớn bằng vết thương đầu tiên bạn nhận được.

Bao nhiêu năm qua, người tôi yêu là Lâm Phương Văn trong hồi ức sao? Anh là mối tình đầu trong những năm tháng ngây ngô của tôi. Anh là người đàn ông đầu tiên của tôi. Mỗi lần, khi anh tổn thương tôi, tôi sẽ dùng những kỷ niệm tốt đẹp trong quá khứ để tha thứ cho anh. Nhưng mà, hồi ức có đẹp đến đâu cũng có ngày dùng hết, đến cuối cùng chỉ còn lại hài cốt của hồi ức mà thôi. Tất cả đều biến thành sự dần vạt.

Có lẽ, quả thật tôi chưa bao giờ hiểu anh.

16.

Tất cả sổ tay thất tình trong nhà sách tiếng Anh đều được in ấn rất đẹp. Nhiều quyển còn kèm theo hình minh họa dễ thương. Ngoài sổ tay thất tình ra, còn có một bộ bài Tây thất tình năm mươi hai lá, kèm theo năm mươi hai phương pháp hiệu quả giúp bạn vượt qua những ngày tháng thất tình.

Thất tình, hóa ra cũng là một loại hàng hóa.

Tại sao trên đời này chỉ có cửa hàng tình nhân mà không có cửa hàng thất tình vậy? Nếu thị trường cung cấp những lời khuyên tình yêu cho mọi người, thì cũng nên đồng thời cung cấp lời khuyên thất tình, như vậy mới công bằng. Hoặc là, những người kinh doanh đã biết quá rõ, mặc dù thất tình cũng là một loại hàng hóa, nhưng không có nhiều người vui vẻ đua tranh mua nó.

Chỉ có tôi, ôm một đống sách thất tình rời khỏi, dùng để an ủi chính mình.

Những quyển sách dành cho người thất tình này có rất nhiều phương pháp chữa bệnh. Ví dụ như phương pháp tắm vòi sen. Đó chính là mặc quần áo đi tắm.

Tôi đã làm theo. Tôi đã mặc chiếc áo khoác lông cừu màu đen mà tôi thích nhất để đi tắm. Đó là chiếc áo tôi dùng nửa tháng lương mới mua được, chỉ mới mặc có hai lần. Từ đó về sau, chiếc áo khoác đó chỉ có thể giặt khô treo để đó mà không thể mặc lại. Phá hỏng hóa ra lại có cảm giác vô cùng sung sướng. Thảo nào có một số người sẽ mang theo cảm giác tội lỗi đi phá hỏng tình yêu và tín nhiệm của người khác đối với người đó.

Song có một phương pháp khác không thích hợp với tôi, đó là chữa trị bằng tình ca. Tác giả viết, bạn sẽ chọn một bài hát tình ca bi thương nhất, hát nó lên, sau đó sẽ khóc rống thành tiếng. Sau khi trút hết nỗi lòng, bạn sẽ cảm thấy khá hơn. Phương pháp này tôi làm không được. Bài hát bi thương nhất không phải là ca khúc do Lâm Phương Văn đã viết sao? Anh đã từng an ủi vô số tâm hồn bị tổn thương trong tình yêu sao? Nhưng đối với tôi lại là sự dằn vặt tàn nhẫn nhất. Huống hồ, ca khúc bi thương đó lại do Cát Mễ Nhi hát.

Tôi phát hiện tất cả những quyển sách thất tình đều không hện mà gặp cùng đưa ra một phương pháp trị liệu, đó chính là: Hãy để nó trôi qua!

Ai chẳng biết đây là phương pháp tốt nhất, nhưng nó không dễ dàng thực hiện như lời nói, không phải sao?

Sau cùng, tôi tự mình tìm được một cách, đó chính là ăn đồ ngọt.

Trừ thạch tín ra, tôi điên cuồng ăn đồ ngọt. Khi ăn được vị ngọt, quả thực có cảm giác hạnh phúc trong chốc lát, dù hạnh phúc đó chẳng qua chỉ là ảo giác.

17.

Các phương pháp trị liệu được đề xuất trong sổ tay thất tình còn bao gồm cả điều trị bằng tình bạn và điều trị bằng tưởng nhớ.

Điều trị bằng tình bạn luôn luôn là có công dụng nhất. Chu Dịch Chi và Thẩm Quang Huệ đã cùng tôi vượt qua không ít thời khắc gian nan, tôi cũng giúp đỡ hai cô ấy. Tình bạn giữa phụ nữ thường phát sinh vì thất tình.

Còn cái gọi là điều trị bằng tưởng nhớ lại đau thương hơn nhiều. Để tháo gỡ những nhớ nhung day dứt, chỉ có thể tưởng nhớ tình yêu đã mất. Nói ví dụ: mỗi lần nhớ đến anh, liền đến bên ngoài nhà của anh bồi hồi, trở về thời gian còn bên anh. Một ví dụ khác: nhân lúc anh không có nhà, lại một lần nữa tới nhà anh, nằm bò trên giường của anh, ngẩn đầu nhớ di ảnh của tình yêu.

Tôi dùng đồng thời cả hai cách, chỉ là hơi thay đổi một tí. Tôi yêu cầu Dịch Chi lái xe của Trần Kỳ Chính cùng tôi đến vịnh Tương Tư.

Đêm tối, Dịch Chi lái xe dừng ở ven đường, chúng tôi chờ trên xe.

Dịch Chi dùng vẻ mặt nghi hoặc hỏi tôi: “Không phải cậu đến nhằm chỗ rồi chứ? Tới nơi này không phải tự đi tìm đèn đui sao? Sao lại tưởng nhớ?”

Tôi đến để tưởng nhớ. Tôi muốn cho bản thân mình hết hy vọng, không hề tin rằng có khả năng phục hồi.

Gió lạnh thấu xương, chúng tôi co rúm ở trên xe.

“Không biết Cát Mễ Nhi đến khi nào mới về đây?” Dịch Chi hỏi.

Tôi thậm chí không biết cô ta có trở về hay không. Hoặc là cô ta đã dọn đến nhà của Lâm Phương Văn.

“Khi cô ta trở về, cậu sẽ làm gì?” Dịch Chi lại lên tiếng hỏi tôi.

“Tớ giống một người sẽ đi tìm xui xẻo sao?” Tôi nói.

“Cho nên tớ không biết sao cậu lại đến đây? Cậu sẽ không kêu cô ta trả bạn trai lại cho cậu đó chứ?”

“Cậu yên tâm, chút tôn nghiêm này tớ vẫn còn. Huống hồ, không phải Lâm Phương Văn không cần tớ, là tớ không cần anh ta.”

“Ghép lại chính là không cần, nhất định không được để đối phương lại làm tổn thương bản thân mình. Cho nên, tớ chưa bao giờ quay đầu lại, đương nhiên, những người đã quay đầu đi cũng chưa từng đến tìm tớ.”

Cô ấy còn nói: “Tớ cũng có thể viết một cuốn sổ tay thất tình. Phương pháp hữu hiệu nhất là tìm niềm vui mới. Sau khi thất tình, mau chóng yêu người khác, vậy mới có thể quên đi cái người trước đó. Một người phụ nữ bị tổn thương tình cảm, là phải tìm một người đàn ông khác đến an ủi. Đây là phương pháp tớ kiên trì theo đuổi.”

Tôi cười khổ: “Đọc nhiều cách chữa trị như vậy, tớ cũng sắp thành chuyên gia rồi.”

“Có phải cô ta đã trở về không?” Dịch Chi chỉ vào một điểm sáng trên kính chiếu hậu.

Điểm sáng đó càng lúc càng gần, một chiếc xe từ từ chạy đến. Tôi thấy Cát Mễ Nhi ngồi trên xe. Vào khoảnh khắc đó, tôi đột nhiên rất hối hận vì mình đã chạy đến đây. Ngộ nhờ cô ta phát hiện ra thì phải làm sao bây giờ? Có lẽ cô ta sẽ cho rằng tôi là một người đàn bà đáng thương, đến để cầu xin cô ta rời khỏi Lâm Phương Văn. Song, bây giờ tôi muốn chạy trốn cũng đã quá muộn.

Cát Mễ Nhi đậu xe bên ngoài căn nhà. Sau khi tắt động cơ, cô ta xuống khỏi xe, ra sau cốp xe lấy thứ gì đó. Cô ta vẫn luôn ngâm nga bài hát trong miệng, hai tay vung vẩy, cơ thể cũng lắc lư theo. Cho dù khi chỉ có một mình, cô ta vẫn luôn mỉm cười, kể cả khi có người bên cạnh cô ta vẫn thế. Cô ta là một người phụ nữ đang đắm chìm trong bể tình.

Lâm Phương Văn không vì tôi bỏ đi mà chia tay cô ta sao?

Tôi vốn có chút hận cô ta. Nhưng vào lúc này, tôi không cảm thấy cô ta có chuyện gì đáng trách. Tôi có thể trách cô ta sao? Nếu muốn trách, tôi chỉ có thể trách Lâm Phương Văn. Nếu tình yêu của anh đối với tôi đủ lớn, thì sao lại yêu người khác?

E rằng ngay cả Lâm Phương Văn tôi cũng không nên trách cứ. Gọi Cát Mễ Nhi trở về từ đảo quốc xa xôi kia không phải Lâm Phương Văn mà là số phận. Lần đầu tiên nghe giọng hát của Cát Mễ Nhi, Lâm Phương Văn đã nghe cùng tôi. Khi đó, sao chúng tôi có thể nghĩ đến kết quả này? Tất cả những chuyện này chẳng lẽ là sự an bài của số phận sao? Còn hình xăm Linus trên mắt cá chân của cô ta nữa, không phải là một dấu hiệu sao? Giống như trong phim “Điềm dữ”[3], ma quỷ đầu thai kiếp sau, không phải trên người đều có ba mươi sáu chữ sao?

[3] Điềm dữ (tên tiếng Anh là The Omen 1976) của đạo diễn Richard Donner, một bộ phim kinh dị trong đó ma quỷ chiến thắng con người.

Cát Mễ Nhi đóng cốp xe lại, cầm một chiếc túi lớn đi vào nhà. Đèn trong nhà được bật sáng, ánh đèn in bóng lên rèm cửa. Tôi thấy bóng cô ta bỏ chiếc túi xuống. Cô ta cởi áo khoác ngoài ra, lại cởi cả váy, chỉ mặc nội y đi tới đi lui ở trong phòng. Cô ta và Lâm Phương Văn đã lên giường sao?

Trên người cô ta, tôi bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng của Lâm Phương Văn. Có lẽ, cô ta thích hợp với Lâm Phương Văn hơn so với tôi. Lúc Lâm Phương Văn sa sút nhất, người khiến anh có ý chí chiến đấu một lần nữa không phải là tôi mà là Cát Mễ Nhi. Tôi đã không thể làm được chút chuyện nào cho anh. Con đường chúng tôi phải đi, có lẽ đã không còn giống nhau. Yêu rồi xa nhau, sau khi ra đi lại về bên nhau, yêu rồi lại xa nhau. Cứ hợp hợp tan tan như vậy, cuối cùng muốn tái diễn bao nhiêu lần nữa? Có lẽ, chúng tôi vốn không hợp nhau, chúng tôi vẫn luôn ép buộc nhau.

Đèn trong nhà đã tắt. Dịch Chi quay sang hỏi tôi:

“Cậu đang đợi chuyện gì?”

Tôi đến là để tưởng nhớ, tưởng nhớ tình yêu của tôi trên người tình địch. Và tôi, quả thực nhờ thế mà hết hi vọng.

“Chúng ta có thể đi rồi.” Tôi nói.

Chiếc xe từ từ lui về sau, rời khỏi con đường nhỏ tối đen kia. Con người không thể trở lại quá khứ. Tình yêu là thánh thiện. Sự phản bội trong tình yêu là tàn nhẫn xiết bao?

15. Chương 2-8: Tình Yêu Biến Mất Cùng Lời Nói Dối(8)

18.

Biện pháp trị bệnh sau cùng đó chính là: không được chiêm ngưỡng di ảnh của tình yêu. Nhìn di ảnh, nỗi nhớ và niềm đau sẽ càng thêm vô bờ vô bến.

Tôi cất quả cầu thủy tinh phong cảnh vào trong ngăn kéo. Đây không còn là một quả cầu thủy tinh nữa, sau này tôi sẽ không ngắm nó nữa, nó cũng không thể cho tôi cảm giác hạnh phúc nữa. Huống hồ, khi tặng tôi quả cầu thủy tinh này, có lẽ Lâm Phương Văn đã phản bội tôi rồi.

Đọc nhiều sổ tay thất tình như thế, dường như đều vô ích. Thất tình của mỗi người đều không giống nhau, đúng không? Nỗi đau cũng không giống nhau. Tiếng chuông điện thoại đã lâu không nghe thấy, lúc này lại vang lên. Tôi thường nghĩ, hai người yêu nhau, đã từng là người thiếu vắng người kia là không chịu nổi, đến một ngày không tìm gặp người kia nữa, có phải là đã kết thúc rồi không? Mãi đến khi già chết đi cũng không qua lại với nhau. Ai nói tình yêu là si mê mù quáng? Tình yêu, có thể cũng rất yếu đuối.

Chỉ là vào những đêm dài buồn chán, nỗi nhớ vẫn như cũ, như cỏ dại lan tràn. Sao anh có thể nào không đến tìm tôi? Cuối cùng, anh đã tới.

Khi tôi mở cửa nhìn thấy anh, phải chăng anh cũng thấy được vẻ yếu đuối của tôi?

Tĩnh lặng, giống như cắt ngang giữa anh trong tôi là cả dòng sông dãy núi. Đây là người tôi từng quen sao? Chúng tôi đã từng yêu nhau sao? Vậy tại sao lại nhận phải hình ảnh như lúc này?

Cuối cùng, tôi mở miệng nói trước: “Anh tới đây có chuyện gì?”

Anh im lặng.

“Nếu không có chuyện gì muốn nói với tôi, sao anh còn đến tìm tôi? Tuy nhiên, thực ra tôi sẽ không tin anh nữa!” Nước mắt của tôi bỗng chảy xuống.

Qua lớp sương mù trong mắt tôi, tôi thấy đôi mắt anh cũng bắt đầu ẩm ướt. Song, tôi biết quá rõ, anh có thể cảm thấy áy náy có lỗi, nhưng anh sẽ không chịu thay đổi. Tôi sẽ không bị anh lừa lần nữa.

Sau khi anh tham gia xong khóa làm hòa thượng bảy ngày, không phải anh đã mang theo về một câu chuyện sao? Câu chuyện kia nói đúng, tình yêu sẽ biến mất cùng lời nói dối.

“Anh đi đi! Tôi không muốn thấy anh nữa!” Tôi vừa khóc vừa hét.

Anh muốn tiến tới ôm tôi, tôi vội vàng lùi về sau.

“Căn bản chúng ta không nên quay lại với nhau!” Tôi nuốt nước mắt vào trong, nói rõ.

“Rốt cuộc em muốn thế nào?” Anh hỏi tôi.

Anh còn hỏi tôi muốn thế nào?

“Lâm Phương Văn, đây không phải là lần đầu tiên, chuyện như thế này sẽ không ngừng tái diễn.”

Anh chỉ im lặng đáng thương. Anh tới giống như tìm tôi để nói chuyện sao? Đúng vậy, tôi đang chiêm ngưỡng di ảnh của tình yêu. Di ảnh đương nhiên sẽ không nói chuyện. Tôi không thể lại yêu anh.

“Tôi xin anh, anh đi đi!” Tôi năn nỉ.

Anh đứng yên ở đó, cũng không nhúc nhích.

“Tôi chỉ mong tôi chưa bao giờ yêu anh!” Tôi lại tiếp tục năn nỉ, “Xin anh hãy đi đi!”

Tôi lấy chìa khóa từ trong ngăn kéo, đem trả lại cho anh: “Đây là chìa khóa nhà của anh, tôi sẽ không trở lại.”

“Em không cần phải trả lại cho anh.” Anh nói.

Tôi thấy được sự đau lòng hằn lên trên mặt anh. Nhưng, tất cả đã quá muộn.

Cuối cùng, anh đi. Anh đến đây là muốn cho tôi một cái ôm sao? Làm sao tôi không nhớ cái ôm kia được chứ? Thế nhưng, tôi sẽ không lại làm tổn thương chính mình. Toàn bộ tình yêu của tôi đã để anh phung phí và kiệt quệ hết rồi. Sau kiệt quệ chỉ còn lại ký ức cay đắng. Anh dùng hết tình yêu mà tôi dành cho

anh, tôi cũng đã dùng hết hạnh phúc mà anh trao cho tôi. Tôi đối với anh đã không còn hi vọng gì nữa. Một tình yêu không còn hi vọng, cũng không cần tồn tại vĩnh viễn.

19.

“Đêm nay lạnh quá!” Quang Huệ trốn trong ổ chăn đưa ra ý kiến.

Trong nhà tôi chỉ có hai chiếc chăn, đều đã được lôi lên trên giường. Dịch Chi và Quang Huệ đến nhà tôi ngủ.

Quang Huệ tự mang theo áo ngủ. Còn Dịch Chi mặc áo ngủ của tôi và mang đôi vớ len dày màu đen mà Lâm Phương Văn để lại ở nhà tôi.

“Cậu không thể mang đôi vớ khác sao?” Tôi bất bình lên tiếng với Dịch Chi.

“Trong tủ nhà cậu, chỉ có đôi vớ này là dày nhất và ấm nhất.” Cô nàng trả lời.

“Nếu nửa đêm tỉnh dậy, thấy chân cậu còn mang đôi vớ này, tớ sẽ đá cậu và nó rớt xuống giường.” Tôi hùng hổ.

Cô nàng vội vàng đưa đôi chân dút vào trong chăn, nói: “Cậu sẽ không tàn nhẫn thế chứ? Lúc này, cậu phải cảm nhận được sự ấm áp của tình bạn mới đúng!”

“Đúng đó!” Quang Huệ cũng lên tiếng, “Tình bạn chính là cùng nhau chịu lạnh! Cũng may chúng ta có ba người, có thể làm ấm ổ chăn này nhanh thôi.”

Điện thoại bên cạnh giường vang lên, tôi nhìn điện thoại, tâm trạng cũng trở nên khẩn trương hơn. Gần đây, tôi lúc nào cũng đặc biệt mẫn cảm với tiếng chuông điện thoại. Ấy vậy mà tôi còn chờ giọng nói của Lâm Phương Văn.

“Tìm tớ.” Quang Huệ nói.

Tôi nhắc ông nghe, hóa ra Dư Bình Chí gọi điện thoại tới tìm cô ấy. Quang Huệ bò qua người Dịch Chi và tôi, nhận ông nghe trong tay tôi.

Cô ấy nói với Dư Bình Chí ở đầu kia điện thoại: “Đúng vậy, chúng em sắp ngủ.”

Dịch Chi cũng cao giọng nói vào điện thoại: “Không phải anh cũng muốn ngủ với chúng em đó chứ?”

Quang Huệ đẩy đầu cô nàng ra, nói với Dư Bình Chí: “Được rồi, mai nói chuyện sau.” Sau khi treo điện thoại, cô ấy nằm xuống và nói: “Phiền quá mà!”

“Anh ta không tin cậu ở đây sao?” Tôi hỏi.

“Cho tiền anh ấy cũng không dám nói như thế. Nhưng nếu có thể giả làm một cái máy theo dõi trên mắt cá chân của tớ, anh ấy nhất định sẽ làm như vậy.”

Dịch Chi cười nói: “Ai bảo cậu yêu đương với một người đàn ông mới yêu lần đầu chứ? Người như vậy rất đáng sợ!”

Quang Huệ lại nói: “Nhưng anh ấy yêu tớ hơn tớ yêu anh ấy nhiều lắm! Như vậy tương đối hạnh phúc.”

Như vậy đúng là tương đối hạnh phúc ư? Tất cả các cô gái trẻ tuổi trong tình yêu luôn chia làm hai nhóm. Nhóm thứ nhất yêu đối phương nhiều hơn là hạnh phúc. Nhóm thứ hai được đối phương yêu nhiều hơn mới là hạnh phúc. Có lẽ chúng ta đều đã sai. Hình thức và sức nặng của tình yêu từ trước đến nay chưa bao giờ được thiết lập trong lòng của chúng ta. Bạn gặp một người đàn ông thế nào, bạn sẽ có một mối tình như thế ấy. Nếu tôi không gặp Lâm Phương Văn mà yêu đương với một người đàn ông nào đó khác, có lẽ tôi sẽ hạnh phúc hơn hiện tại.

Yêu đối phương nhiều hơn hay được đối phương yêu nhiều hơn, cho tới bây giờ không phải do chúng ta lựa chọn. Tình yêu chúng ta hướng đến, hay tình yêu chúng ta đạt được, thường là hai chuyện khác nhau. Giống như Quang Huệ chọn Dư Bình Chí, có lẽ bởi vì cô ấy chưa gặp người đàn ông mà cô ấy có thể yêu anh ta nhiều hơn. Hạnh phúc chẳng qua là một loại thỏa hiệp. Người lười biếng là tương đối hạnh phúc. Họ không muốn cố gắng tìm kiếm, đương nhiên sẽ không đau khổ và thất vọng.

Mà tình yêu tôi hướng đến là như thế nào? Nếu nói thứ tôi hướng đến chính là sự chung thủy, chẳng phải là tôi sẽ lập tức biến thành một người phụ nữ chỉ thích hợp sống trong thời đại của khủng long hay sao?

Tôi mở ngăn kéo bên giường ra, lấy ra một bọc chocolate.

“Cậu ăn nhiều chocolate như vậy, cậu sẽ béo đến nỗi không có ai yêu cậu đâu.” Dịch Chi nói.

“Vậy cũng tốt.” Tôi bẻ một miếng chocolate bỏ vào miệng.

“Ba người chúng ta lần cuối ngủ cùng nhau là khi nào nhỉ?” Quang Huệ nói.

“Đó là chuyện rất lâu trước đây rồi!” Dịch Chi cảm thán, “Tôi còn nhớ, tối hôm đó cậu muốn ngủ với Lão Văn Khang, ba người chúng ta còn uống rượu, nói là làm một bữa tiệc đưa tiễn một xử nữ. Sai lầm biết bao?”

“Đúng vậy, quá sai lầm!” Quang Huệ hòa theo.

“May là sau cùng cậu không làm thế.” Tôi bổ sung.

“Đây là chuyện may mắn nhất đời tôi.” Quang Huệ nói, “Người xấu xa như lão ta, sao còn chưa chết chứ?”

“Cậu thật sự muốn ông ta chết à?” Tôi nói.

“Ông ta già thế rồi! Sắp rồi!” Dịch Chi chen vào.

Cô ấy còn nói: “Hôm qua tớ và Trần Kỳ Chính đi xem phim, thì gặp Vệ An.”

Vệ An là người đàn ông thứ tư của Dịch Chi, là một diễn viên đóng thế. Lúc qua lại với Dịch Chi, anh ta đã có bạn gái.

“Vai diễn của anh ta trong phim điện ảnh là một tên hiệp dân bị nam chính đánh đến mặt biến dạng, người tội tã. Anh ta rất giống loại người đó, nhất định là thấy giống bản thân nên mới đóng cái vai đó! Anh ta vẫn còn mơ trở thành diễn viên, đã bao năm rồi, anh ta vẫn đóng một vai nhỏ. Tớ ước gì anh ta cả đời này đều thất bại như thế.”

Cô nàng dường như ôm giấc mơ này mà ngủ say giấc nồng.

Trong chăn đã ấm hơn. Hai cô ấy, một người ước người đàn ông mình đã từng thích chết nhanh lên một chút, còn một người ước người đàn ông mình đã từng yêu suốt đời thất bại. Những ước muốn này đều xuất phát từ tận đáy lòng sao? Đã từng ôm tình yêu sâu sắc đi yêu một người, về sau lại ôm nỗi hận sâu sắc. Nếu như đã quên, sao lại quan tâm đến sống chết và cuộc sống của người đó?

Hai cô ấy đã ngủ say. Chân của Dịch Chi trong chăn đã lộ ra ngoài, ký ức về đôi vợ kia dường như sống lại. Đó là đôi vợ Lâm Phương Văn đã để lại vào mùa đông năm ngoái, hôm đó rất lạnh.

Họ ngủ thật sự rất say, tôi của trước đây cũng như vậy sao?

Tôi bò dậy đi đánh răng. Khi tôi thấy chính mình mồm miệng đầy bọt kem đánh răng trong chiếc gương ở phòng tắm, tôi bỗng nhiên mềm yếu. Dưới ánh đèn mờ mờ, và trong chiếc gương phản chiếu ánh sáng, tôi chỉ thấy một mảng nhòe ướt mờ nhạt. Lâm Phương Văn sẽ không đến tìm tôi nữa sao? Anh không tìm tôi cũng tốt, như vậy tôi sẽ không mềm lòng nữa. Tôi không hi vọng anh chết, cũng không muốn nhìn thấy anh thất bại. Anh vẫn thường trú trong tim tôi, trong nỗi nhớ của tôi.

Hết chương 2

16. Chương 3-1: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(1)

Chưa bao giờ tôi nghĩ tới, tôi sẽ gặp lại Hàn Tinh Vũ, hơn nữa lại gặp trên một vòng xoay ngựa gỗ dưới ánh sáng lung linh như nước chảy.

Một đoàn xiếc Pháp đến Hồng Kông biểu diễn. Đoàn xiếc biểu diễn trong một chiếc lều dựng tạm. Trên bãi đất trống bên ngoài lều vải, người ta dựng một tòa vòng xoay ngựa gỗ kiểu di động, để khán giả trước khi mở màn và lúc nghỉ ngơi giữa các suất biểu diễn, có thể nhớ lại trò con trẻ này.

Một hôm trước khi chính thức biểu diễn, tôi đến với tư cách phóng viên để phỏng vấn một diễn viên xiếc roi trong đoàn xiếc. Hứng thú của người khác đối với đoàn xiếc thường là diễn viên nhào lộn trên không. Nhưng không biết vì sao tôi lại thích phỏng vấn diễn viên xiếc roi. Tuyệt kỹ roi da là một màn biểu diễn sự cống hiến vừa nghiêm túc lại vừa hài hước. Bây giờ là thời đại của súng ống, thế nhưng, vẫn còn có người dùng cây roi da hành tẩu giang hồ, như thế kỳ lạ biết bao?

Diễn viên xiếc roi chỉ mới hai mươi ba tuổi, khá to con và đẹp trai. Cân nặng của cậu ta gấp rưỡi so với tôi. Nhưng diễn viên xiếc roi phải có cân nặng như thế mới có thể múa cây roi da dài. Roi da của cậu ta rất lợi hại, quất nhẹ thôi đã có thể cắt đôi tờ giấy, cũng có thể khéo léo cuốn một quả bóng rổ trên đất ném vào rổ trên cao. Chiếc roi da biến thành cánh tay dài, tất cả những đồ vật ở xa không thể chạm tay vào đều biến thành có thể. Như vậy cũng là một loại ma pháp đúng không? Có chiếc roi da trong tay liền giống như đánh đâu thắng đó, không có gì là không thể cuốn lấy đem về bên cạnh. Tình yêu có thể, tất cả những thứ muốn có cũng có thể đạt được. Cuộc sống của những người trong đoàn xiếc dừng lại trong thế giới của trẻ thơ, mãi mãi không già nua. Đáng tiếc, họ sẽ không thu nạp tôi, tôi không có bất kỳ tài nghệ nào.

Cậu trai to lớn kia cho tôi mượn cây roi da, tôi thử vung vẩy mấy cái, làm thế nào cũng không khiến chiếc roi rời khỏi mặt đất. Nhìn kỹ thuật thì có vẻ dễ, nhưng lúc làm mới biết không đơn giản chút nào, cánh tay tôi mỏi nhừ. Nếu Dịch Chi ở đây, cô ấy nhất định sẽ hơn hờ nói: “Để tớ! Để tớ thử! Cái này chơi vui! Rất có mùi vị SM!”

Lúc tiến hành phỏng vấn, cái vòng xoay ngựa gỗ kia vừa được lắp đặt xong. Vì đang là ban ngày, nên tôi không nhìn thấy vẻ hoa lệ của nó. Diễn viên xiếc roi hỏi tôi: “Cô sẽ đến chơi chứ?”

“Tôi sẽ đến.” Tôi trả lời.

Tối hôm đó, khi toàn bộ khán giả đang ngồi trong lều xem biểu diễn, chỉ có tôi bước đến bên vòng xoay ngựa gỗ, tìm kiếm hạnh phúc ấu trĩ. Chơi vòng xoay ngựa gỗ cần phải chơi vào buổi tối, như vậy mới có thể cảm nhận được bầu trời chiếu rọi. Buổi tối không có ánh trăng, nó là ánh trăng rơi xuống trần thế.

Tôi biết vì sao tôi thích vòng xoay ngựa gỗ. Trước mặt của những người đang ngồi trên ngựa gỗ, hoặc là trong một chiếc xe ngựa sẽ xoay tròn không ngừng, cảnh vật trước mắt lướt qua, từng cảnh từng cảnh biến mất, lại một lần nữa tái hiện. Xoay tròn là tất cả những cảnh vật bên ngoài mà không phải bản thân, thời gian vì thế mà dừng lại trong khoảnh khắc, con người không cần lớn lên. Không cần lớn lên cũng sẽ không có nỗi đau chia xa.

Khi tôi đang ngồi trên ngựa gỗ quay đầu lại, tôi đã thấy Hàn Tinh Vũ. Anh ta đang ngồi trên một con thú một sừng. Gió rất lớn khiến tất cả mọi thứ trên người anh ta đều bị thổi về phía sau, tóc bay loạn sau đầu, cổ áo khoác cũng phất ngược ra sau. Lúc tôi lên cao, anh ta lại hạ xuống, khi tôi xuống thì anh ta lại vừa lên cao. Âm nhạc cũng cuốn theo gió, chúng tôi mỉm cười gật đầu chào nhau, có một sự ăn ý khó hiểu.

Sao anh ta chạy đến đây? Đúng vậy, anh ta cũng thích vòng xoay ngựa gỗ, nhất là vòng xoay lưu động. Chúng tôi giống như hai người trong chiếc hộp âm nhạc, không ngừng xoay tròn, gọi về những tháng ngày tốt đẹp khi xưa. Vào lúc thời gian dừng lại trong khoảnh khắc, có lẽ đang tiếc thương cho một mối tình vừa tan biến. Tất cả số tay thất tình đều là do phụ nữ viết, lẽ nào đàn ông không thất tình sao? Hoặc có lẽ, trong cuộc sống của đàn ông, thất tình là vấn đề hết sức nhỏ bé. Hàn Tinh Vũ cũng như vậy sao? Trong khoảnh khắc tích tắc đó, tôi cảm thấy anh ta và tôi giống nhau, chia sẻ một một phần ngây thơ không biết làm sao. Dù sao, con người luôn hướng về phía trước. Vòng xoay ngựa gỗ cũng chỉ dừng lại giây lát sau đó, con người vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước. Gặp nhau rồi chia xa, sẽ vẫn trình diễn liên tục.

“Lâu rồi không gặp.” Hàn Tinh Vũ xuống khỏi vòng xoay ngựa gỗ, đến bắt chuyện với tôi.

“Anh cũng đến xem xiếc sao?” Tôi hỏi.

Anh ta cười chỉ vào vòng xoay ngựa gỗ sau lưng và nói: “Chơi cái này vẫn vui hơn.”

Anh ta còn nói: “Cô biết không? Khi còn bé tôi sợ mình sẽ chết.”

“Vì sao?”

“Tôi đọc trong sách thấy một ít số liệu nghiên cứu. Những số liệu đó nói, những đứa trẻ quá thông minh sẽ chết sớm.”

“Điều đó có căn cứ khoa học không?”

“Chẳng qua chỉ là một một đồng con số thống kê và suy luận cảm tính của một người thôi.” Anh ta trả lời.

“Suy luận cảm tính?” Tôi không hiểu.

“Những đứa trẻ quá thông minh sử dụng trí tuệ của mình, cho nên chúng cũng sẽ già đi rất nhanh. Đồng tài liệu đó khiến tôi mỗi ngày len lén trốn trong chăn khóc.” Anh nói.

“Không phải bây giờ anh vẫn sống tốt sao? Nếu có thể thông minh hơn một chút, tôi cũng muốn. Đợi đến bốn mươi tuổi mới thông minh, vậy không phải đã quá muộn rồi sao?” Tôi cho ý kiến.

“Sau khi lớn hơn một chút, tôi lại luôn luôn lo sợ mình sẽ biến thành một người bình thường, không còn là thiên tài gì nữa.” Anh ta lại tâm sự.

Tôi nở nụ cười: “Tôi cũng có kiểu lo lắng này. Khi còn bé, tôi chỉ mong mình lớn thật nhanh. Bây giờ trưởng thành rồi, lại muốn khắc phục đứa trẻ béo phì trên người mình. Có lẽ, khi tôi khắc phục được đứa trẻ béo phì, thì đã sắp chết.”

“Trước đây, tôi có thấy bạn gái của anh ở vịnh Thiển Thủy.” Tôi nói, “Hai người còn bên nhau không?”

“Không còn.” Hàn Tinh Vũ trả lời thẳng thắn.

“Tôi nhận ra được.”

“Là cô ấy nói với cô sao?” Anh ta hỏi.

“Không có.” Tôi đáp. Chúng tôi thậm chí còn không nói chuyện với nhau, đó là một sự cảm thông và thấu hiểu sâu sắc còn hơn là dùng lời nói.

“Tôi thật sự không hiểu phụ nữ.” Hàn Tinh Vũ lắc đầu nói.

“Anh không phải là thần đồng sao?” Tôi trêu anh ta.

“Phụ nữ là động vật mà tất cả thiên tài cũng không có cách nào lý giải được.” Anh ta cảm thán.

“Vậy còn đàn ông thì sao? Đàn ông là thiên đàng, cũng là địa ngục.” Tôi nói.

Anh ta bỗng nhiên cười, hình như nghĩ đến chuyện gì đó.

Anh ta nói: “Tôi nghe người ta nói, có một nơi không thể đến hai lần đó là thiên đường.”

“Đúng vậy.” Tôi đồng ý, “Tôi đã đến hai lần, kết quả là xuống địa ngục.”

Quay lại sau khi chia tay, không phải đã đến thiên đường hai lần sao? Kết quả là bị đưa đến địa ngục.

Bên ngoài lều xiếc có một quầy bán kẹo. Trên quầy, để những cây kẹo đường bảy màu rực rỡ. Tôi chọn một túi đầy.

“Cô thích ăn đồ ngọt à?” Anh ta hỏi.

“Trước đây không thích, giờ thì thích.” Tôi cũng trả lời.

“Vừa rồi không phải cô đã nói muốn khắc phục đứa trẻ béo phì sao?”

“Cho nên tôi mang trong lòng sự áy náy để ăn chúng.” Tôi nói.

Anh ta đột nhiên hỏi tôi: “Cô có hứng thú vào làm ở công ty chúng tôi không?”

“Tôi á?”

“Tôi đã đọc những bài viết của cô. Chúng tôi rất cần nhân tài.” Anh ta nói.

“Chuyện này quá đột ngột, có thể cho tôi thời gian suy nghĩ một chút không?” Tôi nói.

“Được chứ, tôi chờ hồi âm của cô.”

Lúc nghỉ giải lao giữa các buổi biểu diễn, khán giả trong lều đi ra. Tòa vòng xoay ngựa gỗ kia có rất nhiều người vây quanh, trở nên náo nhiệt hơn.

“Mai cô còn có thể tới đây không?” Hàn Tinh Vũ hỏi.

“Có.” Tôi nói, “Mai tôi tới đây cho anh câu trả lời.”

Anh ta cười gật đầu. Vòng xoay ngựa gỗ phía sau anh ta xoay trong gió. Lúc tôi đang mù đường và mất lòng tin, anh ta lại cho tôi sự tự tin và cổ vũ. Trong khoảnh khắc hai ánh mắt gặp nhau, tôi đã tìm được một sự an ủi dịu dàng.

17. Chương 3-2: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(2)

2.

“Xin lỗi anh, tôi vẫn thích công việc hiện tại hơn.” Tôi cười trên con ngựa trắng nói với Hàn Tinh Vũ.

“Tôi hiểu.” Hàn Tinh Vũ cười một con thú một sừng ở bên cạnh tôi.

Ngựa gỗ xoay trong gió, cách một đêm chúng tôi lại gặp nhau. Chúng tôi giống như hai người sống trong thế giới trẻ thơ. Chỉ cần đầu ngón chân không chạm đất, tất cả mọi thứ dường như đều không chân thực, anh ta cũng giống như không chân thực. Trong màn đêm vô cùng vô tận thế này, sao người tôi gặp luôn là anh ta? Có anh ta bên cạnh tôi, cũng rất tốt. Trong vòng xoay quay đều quay đều mãi, sức nặng của niềm nhớ nhung và quyến luyến dường như cũng giảm bớt. Thấy khuôn mặt tươi cười của anh ta, nỗi đau cũng biến thành thoải mái. Chỉ ít, trên thế giới này còn có một người đàn ông bằng lòng chơi vòng xoay ngựa gỗ cùng tôi, bằng lòng cùng tôi theo đuổi khoảnh khắc thời gian dừng lại dù chỉ trong chốc lát.

“Có phải anh rất thích thú một sừng không?” Tôi hỏi.

“Sao cô biết?”

“Hôm qua anh cũng cười một con thú một sừng.”

“Đúng vậy! Nó rất khác những con ngựa khác, mọc ra một cái sừng, rất kỳ quái.”

“Vì anh cũng là người kỳ quái sao?” Tôi thắc mắc.

“Có lẽ vậy.”

“Tôi có một câu đố IQ muốn hỏi anh.” Tôi nói.

Hàn Tinh Vũ bật cười ngả nghiêng ngã ngựa, gần như muốn rơi khỏi con thú một sừng. Hẳn là anh ta cười tôi có mắt như mù?

“Tôi biết anh từ nhỏ đến lớn nhất định đã trả lời không biết bao nhiêu câu đố IQ. Thế nhưng, câu này không giống thế.” Tôi nói.

“Vậy cứ để ngựa phóng không ngừng nghĩ đi!” Anh ta phóng khoáng nói.

“Được rồi! Nghe này...” Tôi háng giọng, “Tình yêu là gì?”

Anh ta giật mình trong giây lát. Ngựa gỗ dạo một vòng rồi lại một vòng.

“Không nghĩ ra sao?” Tôi hỏi.

“Cái này không phải câu hỏi IQ.” Anh ta trả lời.

“Ai nói không phải?”

“Bởi vì có rất nhiều đáp án, hơn nữa còn không có đáp án tiêu chuẩn.”

“Cho nên mới cần dùng câu hỏi IQ để trả lời.” Tôi phản bác, “Cái này xem như anh trả lời không được. Câu số hai: sao một người có thể yêu hai người?”

“Cái này cũng không phải câu hỏi IQ.” Anh ta kháng nghị.

“Có một, rồi lại có hai, đều là chữ số, sao không phải câu hỏi IQ?”

Anh ta suy tư một lúc, cũng không có cách nào trả lời được.

“Anh lại thua rồi!” Tôi nói: “Câu số ba: trong tình yêu vì sao lại có rất nhiều vết thương?”

“Ba câu này đều không phải câu hỏi IQ, nó là câu hỏi tình yêu.” Anh ta nói.

“Vậy trở lại với câu thứ nhất: tình yêu là gì?”

Anh ta gơ hai tay lên, nói: “Tôi đầu hàng! Cô nói đáp án cho tôi biết đi!”

“Nếu như tôi biết, thì tôi đâu cần hỏi anh.” Tôi thành thật, “Thật ra, anh không trả lời được cũng tốt.”

“Sao lại nói thế?”

“Một người có IQ hơn hai trăm cũng không thể trả lời vấn đề này, tôi đây không cần tự ti rồi.”

“Đừng tưởng rằng tôi không biết gì hết.” Anh ta nói. “Tình yêu thường hay phủ định tất cả tư duy logic. Cho dù tập hợp toàn bộ thiên tài trên thế giới này lại một chỗ, cũng không tìm được một đáp án được mọi người tán thành. Đáp án kia có lẽ phải mua.”

“Có thể mua sao? Mua ở đâu?” Tôi hỏi.

“Không phải dùng tiền để mua, mà dùng chính cuộc sống của bản thân đi mua.” Anh ta trả lời.

“Cũng dùng hạnh phúc lẫn đau khổ để mua.” Tôi nói.

“Câu hỏi IQ cô đưa, là câu hỏi IQ mà lần đầu tiên tôi chấp nhận thua.” Anh ta nói.

Tôi cười, hỏi anh ta: “Vì sao anh và bạn gái lại chia tay? Là anh không tốt sao?”

“Có lẽ là vậy? Cô ấy nói cô ấy không cảm nhận được rằng tôi yêu cô ấy.” Anh ta cười khổ.

“Vậy còn anh? Anh thật sự không yêu cô ấy sao?”

“Tôi rất quan tâm đến cô ấy.”

“Quan tâm không phải là yêu. Anh có nhớ cô ấy mỗi ngày hay không? Anh có sợ cô ấy sẽ rời xa anh hay không, giống như khi còn bé anh sợ chết ấy?”

Anh ta suy nghĩ một chút, lại nói: “Không có.”

“Vậy đó chỉ là thích, không phải yêu.”

Đàn ông đều vậy sao? Họ lại không phân biệt được giữa yêu và thích. Đối với chuyện tình cảm, họ cho tới bây giờ chưa bao giờ tỉnh tể như phụ nữ, chi tiết và cảm xúc cũng không phong phú. Trong suốt cuộc đời chúng ta luôn cố gắng phân định thích và yêu. Chúng ta đứng trước hai cái, sẽ lựa chọn tình yêu không chút do dự. Chúng ta không chọn thích, cũng không muốn chỉ là thích. Nhưng mà, đàn ông lại cầu thả xem tình yêu và thích ngang nhau. Bọn họ có thể ngủ với phụ nữ mình thích, ngủ nhiều sẽ biến thành yêu. Phụ nữ lại cần phải có cảm giác yêu mới có thể ngủ cùng người đàn ông đó. Bạn gái của Hàn Tinh Vũ cảm nhận được rằng đó chỉ là thích, chứ không phải yêu. Cho nên, cô ấy mới có thể đau lòng, mới có thể ra đi.

“Thích và yêu, làm sao phân biệt được?” Hàn Tinh Vũ hỏi.

“Cái này có tính là câu hỏi IQ không?” Tôi hỏi anh ta.

“Theo logic của cô, hẳn là phải rồi.” Anh cười nói.

Đối với phụ nữ mà nói, câu hỏi này quá dễ để trả lời.

Tôi nói: “Thích một người là không có đau khổ. Yêu một người mới có đau khổ kéo dài. Thế nhưng, hạnh phúc nó mang đến cũng là hạnh phúc lớn nhất trên đời.”

“Ừ, tôi hiểu rồi.” Anh trả lời khiêm tốn.

Ngược lại, tôi lại cảm thấy xấu hổ. Tôi nói am hiểu như vậy, là vì tôi đã từng hiểu rõ tình yêu sao?

“Anh không nên nói như vậy. Tôi kém thông minh hơn anh rất nhiều.” Tôi nói.

“Cô rất thông minh, chỉ là vấn đề chúng ta thông minh không giống nhau thôi.”

“Anh rất giỏi an ủi người khác.”

“Khi còn bé, tôi thường hay nói như thế để an ủi ba mẹ tôi. Họ cảm thấy bản thân không thể nào hiểu nổi tôi.” Hàn Tinh Vũ bày tỏ.

“Anh đang trêu tôi sao?”

“Sao tôi dám trêu cô chứ? Câu hỏi cô đưa ra, tôi còn không trả lời được mà.”

“Câu hỏi IQ cuối cùng...” Tôi nói.

“Lại nữa hả? Câu hỏi của cô khó trả lời quá.” Anh ta phản đối.

“Câu này tuyệt đối không khó.” Tôi nói, “Có phải chúng ta đang nằm mơ? Đây là một hành tinh mơ. Chúng ta cho rằng chúng ta đang thức, thật ra tất cả đều là giấc mơ.”

“Ngủ mà biết tất cả hiện tại, là mơ hay là chân thật đây? Nếu đây là một hành tinh mơ, nói vậy không chừng ở đâu đó cũng có một hành tinh, mà những người trên hành tinh đó đang thức mà họ lại cho rằng mình đang nằm mơ. Cô muốn ở trên hành tinh nào?”

“Tốt nhất là cả hai ha? Lúc hạnh phúc thì ở trên hành tinh thức. Lúc đau thương thì liền đến hành tinh mơ kia. Một khi tỉnh dậy, hóa ra tất cả đều là mơ.” Tôi nói.

“Mai cô còn có thể tới đây không?” Anh ta hỏi tôi.

“Mai?”

Anh ta gật đầu, mỉm cười nhìn tôi. Trong nụ cười đó mang theo vẻ mặt xấu hổ.

“Có.” Tôi trả lời.

“Bây giờ chúng ta đang ở hành tinh nào?” Anh ta hỏi.

“Cái nào thức ấy.” Tôi nói.

Anh ta cười trên lưng con thú một sừng, nụ cười xán lạn. Trong khoảnh khắc thời gian xoay vòng, tôi có cảm giác hạnh phúc ngẩn ngui. Nếu đây là một lời mời tình yêu, tôi liền nhận lời một sự khởi đầu mới. Tôi chưa từng nghi ngờ tình yêu Lâm Phương Văn dành cho tôi. Thế nhưng, anh lại hết lần này đến lần khác phản bội tôi, năm lần bảy lượt cho tôi biết rằng tình yêu là không cần một lòng một dạ. Tôi đã từng cự tuyệt để hiểu vấn đề này. Song, vào lúc này, tôi rất muốn biết cảm giác yêu hai người cùng lúc là thế nào? Nếu như tôi làm được, tôi sẽ không còn là người lỗi thời cổ hủ nữa, tôi cũng có thể hiểu được anh rồi. Sao một người không thể yêu hai người? Tôi vẫn đang yêu anh sâu sắc, tôi cũng có thể yêu thêm người khác. Xin hãy cho tôi tin rằng, trong trái tim mỗi người có thể chứa hai tình yêu, hai nỗi nhớ, hai niềm đau và hạnh phúc. Chung thủy là phản bội của tình yêu.

18. Chương 3-3: Ngựa Gõ Xoay Trong Gió(3)

3.

Tôi biết Lâm Phương Văn sẽ trở lại tìm tôi, đó là cảm giác của những người yêu nhau. Mặc dù loại cảm giác này sẽ càng lúc càng yếu đi theo thời gian trôi qua.

Lúc tôi rời khỏi tòa soạn, đã là đêm hôm khuya khoắt. Lâm Phương Văn và chiếc xe màu xanh đậm đang chờ tôi bên ngoài tòa soạn. Anh chưa bao giờ buông tay tôi, mà là tôi buông anh ra. Quen anh, tôi mới biết rằng buông tay hóa ra là vì quan tâm. Vì tôi quá quan tâm đến anh, quan tâm đến mức bản thân cũng không cách nào chịu đựng nổi. Vậy nên tôi không thể làm gì khác hơn là buông tay, để anh không làm tổn thương tôi thêm nữa.

“Em lên xe đi!” Anh nói.

“Không muốn!” Tôi trả lời.

“Lên xe đi!” Anh kéo tay tôi.

Tôi rất muốn vung tay ra, tôi rất muốn nói: “Bỏ ra!”. Song, tôi quá mệt mỏi, cũng quá nhớ anh rồi.

Trong xe, chúng tôi im lặng không nói. Nói gì bây giờ? Muốn tôi mở miệng nói, ít nhất anh cũng phải cho tôi biết anh đã rời khỏi Cát Mễ Nhi. Nhưng anh không nói gì. Tôi ngồi trên chiếc xe quen thuộc này, tất cả vẫn như cũ. Nơi này từng lưu giữ những hạnh phúc của chúng tôi, thế nhưng những vết rách đã từng xảy ra thì không cách nào vá lại được?

“Em có mệt không?” Anh hỏi tôi.

“Anh đang muốn nói đến phương diện nào?” Tôi quay đầu nhìn cửa sổ, không nhìn anh.

Anh im lặng.

Điện thoại cầm tay của tôi vang lên, là điện thoại của Hàn Tinh Vũ.

“Em chưa tan ca sao?” Điện thoại vừa được kết nối, anh đã hỏi tôi ngay lập tức.

“Hết giờ làm rồi.” Tôi nói, “Em đang trên xe.”

“Em có mệt không?” Anh dịu dàng hỏi.

Anh lại hỏi cùng một câu với Lâm Phương Văn. Và tôi trả lời anh cũng không giống như đáp lại Lâm Phương Văn.

“Mệt chết đi được. Mai em sẽ gọi cho anh được không?”

“Vây cũng được.” Anh nói.

Trong xe lại một bầu không khí tĩnh lặng, cuối cùng Lâm Phương Văn hỏi tôi:

“Ai gọi tới thế?”

Tôi không trả lời anh, anh cũng không có quyền được biết.

Xe chạy như bay trên con đường vắng vẻ, chạy về hướng nhà của tôi. Khi đến nơi thì sẽ thế nào? Muốn cho anh lên nhà sao? Nếu anh lên nhà, tôi không đảm bảo tôi có thể đuổi anh đi. Tuy nhiên, nếu anh không lên, tôi sẽ thất vọng sao? Ai có thể quyết định đi hay ở?

Tôi ấn nút mở máy hát trên xe, nó lại phát ra bài hát của Cát Mễ Nhi. Lâm Phương Văn vội vã tắt máy hát đi.

Đã quá muộn rồi chẳng?

Anh ở trên xe nghe bài hát của Cát Mễ Nhi. Hay là Cát Mễ Nhi cũng thường hay ngồi trên chiếc xe này? Anh căn bản chưa hề bỏ cô ta.

“Không phải cố ý.” Anh giải thích.

Nếu đã đến đón tôi, cũng không lấy đĩa nhạc của Cát Mễ Nhi đi, cái này không phải quá đáng lắm sao?

Tôi về đến nhà. Tôi sẽ không để anh lên nhà. Tôi bước nhanh xuống xe, không nói tạm biệt với anh, cũng không quay đầu nhìn anh, chạy một mạch về nhà. Anh không đuổi theo. Đối với sự sơ suất của chính mình, hẳn là anh cũng cảm thấy xấu hổ. Sao còn có dũng khí đuổi theo tôi?

Lúc đầu tôi vốn đã mềm lòng, nhưng chợt có linh cảm mà ấn nút bật nhạc. Kết quả giống như đổ xúc xắc vậy, ca khúc đó quyết định chuyện đi hay ở của tôi. Tôi chết tâm nhưng cũng lại không cam tâm. Anh rõ ràng thuộc về tôi, sao lại có thêm một người? Hay là anh căn bản chưa từng thuộc về tôi, là tôi đơn phương mà thôi.

Ấn nút bật máy hát, cũng là do cảm giác của những người yêu nhau sao? Tôi sợ cái cảm này luôn linh nghiệm xiết bao?

Tôi cởi quần áo trên người, với thân thể trần truồng bò lên giường chui vào trong chăn, cũng đem theo điện thoại vào dưới chăn.

“Anh vẫn còn ở công ty sao?” Tôi hỏi Hàn Tinh Vũ.

Anh ở đầu kia điện thoại trả lời tôi: “Ừ, em đã về đến nhà rồi chứ?”

“Vâng, anh cũng đừng làm việc quá khuya.” Tôi nói.

“Thành thói quen rồi.”

Anh lại hỏi tôi: “Sao âm thanh của em giống như đến từ một nơi kín mít vậy?”

“Em đang trốn trong ổ chăn, ở đây đen kịt.”

“Sao phải trốn trong ổ chăn?”

“Nơi này là pháo đài của em.” Tôi đáp.

Khi tâm tình mệt mỏi cực độ, tôi sẽ làm như vậy. Không rửa mặt, không đánh răng, trần như nhộng vùi mình trong chăn khóc lóc. Khi nửa đêm tỉnh dậy, tâm tình sẽ khá hơn. Đây là phương pháp chữa trị ổ chăn mà tôi phát minh ra.

“Có phải em gặp chuyện gì không vui không?” Anh hỏi tôi.

“Không, chỉ là hôm nay em quá mệt mỏi.”

“Không khí trong ổ chăn không lưu thông đâu.” Anh khuyên.

“Yên tâm đi! Em sẽ nhô đầu lên hít thở không khí.” Tôi hít sâu một hơi, lại co lại trong chăn.

Tôi nói: “Khi em còn nhỏ rất sợ bóng tối, giờ không sợ nữa. Anh thì sao? Anh sợ bóng tối không?”

Anh cười nói: “Không phải đã nói với em rồi sao? Khi đó anh không sợ bóng tối, anh sợ chết.”

Tôi không biết cảm giác sợ chết là như thế nào, có giống như sợ chia xa không? Chuyện chúng ta từng sợ, đến lúc nào đó có lẽ chúng ta sẽ không sợ nữa, cũng không phải sợ.

“Câu hỏi IQ...” Tôi nói.

“Lại nữa sao?”

“Rất dễ. Anh thích em sao?”

“Ừ.” Anh trả lời rõ ràng.

Một tiếng “Ừ” của anh giống như mọc ra đôi cánh dài, bay xuyên qua màn đêm, nhanh chóng phủ lên vai tôi.

Hôm sau, Hàn Tinh Vũ nói cho tôi biết, đêm qua tôi đang trao đổi qua điện thoại, sau đó lại không thấy nói gì nữa. Cuối cùng, anh nghe thấy tiếng nói mơ của tôi. Anh nghĩ tôi vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Vậy rốt cuộc đó là tiếng nói mơ của tôi hay là tiếng khóc? Tôi cũng không nhớ.

4.

“Hôm nay em mấy giờ thì tan làm?” Lâm Phương Văn hỏi tôi qua điện thoại.

“Anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Anh đến đón em được không?”

“Chúng ta còn cần gặp nhau sao?”

“Anh có lời muốn nói với em.” Anh vẫn kiên trì.

Tôi im lặng một lúc, cuối cùng cũng nói: “Chín giờ đi.”

Vì sao tôi còn muốn gặp anh? Muốn nghe được điều gì từ anh? Muốn nhận được đáp án thế nào? Là không cam tâm tặng anh cho Cát Mễ Nhi sao? Tôi hiểu được rằng, nếu anh có thể yêu hai người, thì sao tôi lại không thể? Không phải tôi đã định làm như thế để hiểu anh sao? Tôi sẽ trở lại, nhưng mà từ nay về sau, tôi sẽ không ngu ngốc như vậy nữa. Trong trái tim tôi cũng sẽ song song chứa một người đàn ông khác. Cái trò này, tôi cũng có thể chơi được.

Trước khi Lâm Phương Văn đến đón tôi, cái trò chơi đố xúc xắc kia đã tái hiện trong đầu tôi hơn một lần. Tôi bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng có thời gian đọc báo ngày hôm đó. Trên bản tin giải trí, tiêu đề lớn trên trang đầu có viết: “Tôi yêu anh ấy”, bên cạnh là hình của Cát Mễ Nhi. Cô ta đã bị phóng viên hỏi về chuyện tình cảm giữa cô ta và Lâm Phương Văn. Cô ta đứng trước mặt mọi người, cười rất xán lạn và nói:

“Tôi yêu anh ấy!”

Trên mỗi tờ báo giải trí đều nhấn mạnh vào tuyên bố tình yêu đó. Cô ta vẫn thành thật và thẳng thắn như thế. Cô ta công khai tuyên bố tình yêu với Linus của cô ta.

Cô ta yêu anh, vậy còn tôi thì sao? Giống như tôi đã bị tước mất tư cách yêu anh. Tôn nghiêm của tôi và hi vọng cuối cùng của tôi cũng bị hai người họ tước đoạt.

Lúc ra khỏi tòa soạn, Lâm Phương Văn đã đứng bên cạnh chiếc xe đợi tôi.

“Em đã ăn tối chưa? Có muốn tìm một chỗ ăn không?” Anh nói.

“Chuyện anh muốn nói với tôi, chính là chuyện trên báo hôm nay sao?” Tôi hỏi.

Anh im lặng.

“Có lẽ cô ta tương đối thích hợp với anh. Không phải anh bây giờ đã tốt hơn trước rất nhiều sao?” Tôi ghen ngào nói.

“Xin lỗi...” Anh nói.

“Anh không cần phải xin lỗi. Một người bệnh không cần phải xin lỗi người khác vì bệnh của mình. Anh có bệnh, anh không cách nào chung thủy với một người.”

Tôi nhìn anh thật lâu. Hóa ra, tôi không có cách nào làm giống anh, tôi không thể yêu hai người cùng lúc.

“Chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi xuống nói chuyện, được không?” Anh đề nghị.

“Được, tôi lái xe.” Tôi xòe tay ra, muốn chìa khóa xe từ anh.

Anh do dự không đưa.

“Đưa tôi chìa khóa, tôi muốn lái xe.” Tôi nói.

Cuối cùng anh cũng đặt chìa khóa vào tay tôi. Tôi nhận chìa khóa, rồi nhảy lên một chiếc taxi đậu bên đường. Tôi sập mạnh cửa, nói với tài xế:

“Xin hãy lái xe nhanh lên.”

Lâm Phương Văn ngây ngốc đứng đó, mở to mắt nhìn chiếc taxi rời đi. Tôi chưa bao giờ đối xử với anh như vậy. Tôi đã luôn quá nhân từ với anh, tôi bây giờ muốn trả thù.

Xe chạy băng băng trên đường. Gió rất lớn, sao anh về nhà được?

“Xin quay trở lại chỗ lúc này tôi lên xe.” Tôi lại nói với tài xế.

“Quay lại?” Tài xế ngạc nhiên hỏi lại.

“Vâng.”

Xe rốt cuộc cũng chạy trở về. Lâm Phương Văn vẫn đang đứng ở đó. Thấy tôi trên xe, trên mặt anh để lộ vẻ vui sướng và hi vọng. Tôi hạ cửa sổ xe, ném chìa khóa xe trong tay cho anh. Anh không chụp được, chìa khóa xe rơi trên mặt đất. Anh xoay người nhặt nó lên.

“Xin hãy lái đi.” Tôi nói với tài xế.

Lâm Phương Văn đứng lên, nhìn theo tôi từ xa. Cảnh vật ngoài xe, trong chốc lát trở nên mờ nhạt, những chuyện đã qua tan biến từng cảnh một. Khi chiếc xe chạy qua người anh, tôi dường như cũng thấy sự bất đắc dĩ trên mặt anh. Tôi đã cho rằng tôi có thể học yêu hai người, cũng có thể cùng người khác chia sẻ một người, nhưng hóa ra tôi không làm được. Nếu như không phải tất cả, tôi thà rằng không cần.

Vào giây phút khi anh nhặt chìa khóa xe trên mặt đất, anh sẽ phát hiện ở đó có tổng cộng hai chiếc chìa khóa. Chiếc chìa khóa kia là chìa khóa nhà của anh, nó vẫn được tôi đem theo bên người. Lần trước, anh không chịu lấy về. Lúc này đây, anh không còn cách nào trả lại nó cho tôi.

19. Chương 3-4: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(4)

5.

Trên đời này không có tình yêu hoàn mỹ sao?

Trong quán cafe lúc xế chiều, Dịch Chi nói cho tôi biết, cô ấy cũng có người thứ ba. Đối phương là Mạnh Truyện Nhân, đồng nghiệp trong văn phòng luật. Cô ấy vẫn gặp gỡ Mạnh Truyện Nhân sau lưng Trần Kỳ Chính.

“Sao bây giờ cậu mới nói cho tớ biết?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Vì cậu là bạn thân nhất của tớ, tớ càng không biết phải mở miệng thế nào. Tớ không biết phải đối mặt với người bạn thân nhất của mình thế nào. Tớ đã nói với cậu tớ rất yêu Trần Kỳ Chính, tớ không ngờ mình còn có thể yêu người khác. Tớ quá xấu xa rồi!” Đôi mắt cô ấy đỏ lên.

“Cậu không còn yêu Trần Kỳ Chính nữa sao?”

“Không, tớ vẫn rất yêu anh ấy.”

“Vậy sao cậu còn có thể yêu người khác.” Tôi không hiểu.

“Hóa ra một người thật sự có thể yêu hai người.” Cô ấy thổn thức.

“Cậu và Lâm Phương Văn giống nhau như đúc.” Tôi tức giận nói.

“Đúng vậy, tớ có thể hiểu anh ấy.”

“Tại sao người ta có thể yêu hai người?”

“Có lẽ để tìm kiếm kích thích!”

“Tớ cho rằng là do người đó yêu một người chưa đủ nhiều.” Tôi phản bác.

Cô ấy nói: “Trên đời này căn bản không có người hoàn mỹ. Một người không có khả năng thỏa mãn hoàn toàn người khác. Con người có rất nhiều mặt.”

“Trong lòng của cậu có thể chứa hai tình yêu và nỗi nhớ sao?”

“Chứa được.”

“Cậu không sợ Trần Kỳ Chính biết sao?”

“Đương nhiên không thể cho anh ấy biết.”

“Vậy sao còn muốn làm như vậy?”

Cô ấy mỉm cười: “Chắc là tớ muốn yêu hai người đàn ông đó.”

“Nếu như nhất định phải lựa chọn một người, cậu sẽ chọn ai?”

Cô ấy bốc đồng nói: “Tớ không muốn chọn! Tớ hi vọng chuyện này mãi mãi kéo dài!”

Đây cũng là tiếng lòng của Lâm Phương Văn sao? Hóa ra bọn họ không có cách nào lựa chọn một người, họ chỉ biết trốn chạy.

“So sánh với các anh các chị, tớ đây thật sự quá lạc hậu rồi.” Tôi đâm chột.

“Chỉ là cậu chưa gặp được mà thôi!” Cô ấy không quan tâm, “Một khi gặp rồi, thì không phải cậu có thể lựa chọn được.”

“Mạnh Truyện Nhân biết cậu có bạn trai không?” Tôi hỏi.

“Biết. Họ đã gặp mặt rồi.”

“Vậy sao anh ta lại bằng lòng?”

“Trình Vận.” Cô ấy nói lời thăm thía, “Tình yêu cao thượng nhất không phải là độc chiếm. Dục vọng chiếm hữu của cậu quá mạnh mẽ rồi.”

“Nói thế hóa ra là tớ đã sai!” Tôi không cam tâm nói, “Mong muốn đối phương chung thủy, đây gọi là dục vọng chiếm hữu sao? Cậu nói yêu như vậy thiếu cao thượng, vậy bán đứng người khác mới là cao thượng chắc?”

“Có lẽ tớ không nên dùng hai chữ ‘cao thượng’ để hình dung. Thế nhưng, có thể cùng người khác chia sẻ việc ấy, có lẽ tình yêu đó tương đối sâu sắc.”

“Cậu và Lâm Phương Văn thật sự nên vào cùng một tổ chức ‘hội phản bội người yêu’. Các cậu mới là người hiểu tình yêu nhất!” Tôi châm chọc.

“Thôi quên đi! Tớ không muốn tranh luận với cậu!” Cô ấy cúi đầu uống cafe.

Tôi đang giận cô ấy sao? Hay là tôi đang giận chính mình? Tôi ghét dục vọng chiếm hữu của mình. Tôi ghét bản thân quá cứng đầu. Người quá cứng đầu sẽ không hạnh phúc.

Cô ấy trầm mặc thật lâu, cuối cùng cũng nói: “Mỗi ngày tớ đều áy náy dần vật bản thân.”

“Vậy sao cậu còn muốn tiếp tục?”

“Bởi vì không có cách nào buông tay, chỉ có thể ôm cảm giác tội lỗi đi yêu.” Cô ấy cười khổ.

Ôm cảm giác tội lỗi đi yêu là kiểu tình yêu thế nào? Chỉ mong tôi có thể hiểu.

“Cậu và Hàn Tinh Vũ thế nào rồi?” Cô ấy hỏi.

Sau đó, cô ấy còn bổ sung: “Cậu mau yêu người nào đó đi! Khi đã yêu ai đó, cậu có thể quên Lâm Phương Văn. Có hạnh phúc mới là sự trả thù lớn nhất với tình cũ, cũng là phương pháp trị bệnh tốt nhất.”

Song, tôi không có cách nào yêu người khác nhanh như vậy.

“Hàn Tinh Vũ tốt hơn Lâm Phương Văn nhiều.” Cô ấy nhận xét.

“Sao cậu lại bán đứng Lâm Phương Văn? Các cậu là đồng chí trong ‘hội phản bội người yêu’ nha!” Tôi trêu.

Cô ấy lắc đầu nói: “Tớ muốn cậu mau chóng tìm được hạnh phúc, chính là sợ lại nghĩ thấy kiểu mùi vị đau khổ của phụ nữ thất tình.”

Tôi ngửi ngửi ngón tay của mình, bèn hỏi: “Thật sự có kiểu mùi vị đó sao?”

Cô ấy gật đầu thật mạnh, nói: “Là cô độc, còn mang theo chút mùi chua, dễ cáu giận, còn thêm mùi vị cay đắng. Có lẽ lâu lắm không được đàn ông ôm.”

Cô nàng vẫn như xưa, không thoát được bản sắc vốn có.

“Cho nên, cậu hãy mau chóng tìm một người đàn ông ôm cậu đi! Ôm đã rồi tính.” Cô ấy nói hùng hổ.

Cô ấy nói quá dễ dàng. Muốn để một người ôm không dễ chút nào, cái đó đầu tiên phải yêu anh ta đã. Muốn yêu một người lại càng không dễ.

6.

Lúc Hàn Tinh Vũ tan tâm trời đã khuya, cũng tiện đường qua đón tôi hết giờ làm.

Khi gặp lại anh, tôi có phần xấu hổ. Tối hôm đó, sao tôi lại hỏi anh có thích tôi hay không? Là vì cơ thể mệt mỏi không chịu nổi đến nỗi trái tim mềm yếu, hay là muốn trả thù Lâm Phương Văn?

Anh vươn tay cầm một chiếc hộp gì đó ở ghế sau, rồi đặt trong lòng tôi, nói: “Muốn ăn không?”

“Cái gì vậy?”

“Là bánh ngọt. Em có thể mang theo sự áy náy để ăn nó.” Anh đùa.

Tôi mở hộp ra xem, bên trong đựng một chiếc bánh bông lan xinh xắn. Mà nó có phải bánh bông lan không? Bề ngoài của nó có điểm giống kiểu đầu của nữ hoàng Cleopatra của Ai Cập, ở giữa lõm vào, bên ngoài lại là đường vân lượn sóng. Tôi cho tới bây giờ chưa ăn loại bánh này. Lớp vỏ ngoài vàng óng, mùi vị bên trong lại ngọt ngào, hòa quyện mùi quế và rượu mạnh.

“Ngon chứ?” Hàn Tinh Vũ hỏi.

“Quá ngon! Đây là bánh gì thế?”

“Canelé.” Anh trả lời, “Nói chung phải đến vùng Bordeaux của Pháp mới ăn được.”

“Vậy anh mua nó ở đâu?”

“Bí mật!” Anh đùa dí dỏm.

Sau này tôi mới biết, món bánh ngọt của vùng rượu vang nổi tiếng của Pháp này được mua trong tiệm bánh mì ở tầng hầm bách hóa Sùng Quang, chỉ có ở đó mới có. Hàn Tinh Vũ thường mua cho tôi ăn, chính anh cũng thích ăn nó. Bỗng nhiên thích ăn đồ ngọt là bởi vì đau khổ, cũng là muốn vứt bỏ cơ thể của bản thân. Sau khi ăn món bánh Canelé mà anh mua, tôi không ăn món bánh ngọt nào khác. Không có kỷ niệm ngọt ngào nào so sánh được với thứ kỳ lạ này.

“So nó với món bánh quy chocolate mà vợ thầy Mạc làm thì thế nào?” Tôi hỏi.

“Hồi ức là một cái gì đó tương đối. Mùi vị trong hồi ức là không thể nào lặp lại được.” Hàn Tinh Vũ nói.

Anh nói đúng. Lâm Phương Văn có gì tốt? Sao tôi không có cách nào quên được anh? Hóa ra, anh là tất cả hồi ức của tôi. Có lẽ có nhiều người tốt hơn anh, nhưng anh mãi là mối tình đầu duy nhất của tôi, là điều không thể nào lặp lại trong quãng đời còn lại của tôi.

“Tối hôm đó, anh thực sự nghe thấy em nói mơ sao?” Tôi hỏi.

“Ừ.”

“Em đã nói cái gì?”

“Em nói: ‘câu hỏi IQ... Câu hỏi IQ... Câu hỏi IQ...’” Anh cười nói.

“Nói xạo! Nếu là nói mơ, nào có thể nghe rõ ràng như thế? Em không có nói ra bí mật nào chứ?”

“Không thể cho ai biết à?” Anh hỏi lại.

“Dạ.” Tôi gật đầu.

“Bí mật không thể cho ai biết, hình như không có.”

“Thật không có chứ?”

“Không có.” Anh mỉm cười lắc đầu.

“Vậy nhất định không có rồi.” Tôi thở phào.

Tôi đã từng hỏi anh có thích tôi hay không, cũng có thể xem như nói mơ sao? Chúng tôi dường như đã ngầm đồng ý, khi nằm mơ nói mơ thì xem như không có gì hết. Thế nhưng, những lời đã nói và đáp án đã nghe được, thì sẽ lưu mãi trong lòng, phải không?

“Anh có biết chơi cờ vây không?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Lúc anh mười tuổi, đã theo ba học đánh cờ, hơn nữa còn thắng ông. Bắt đầu từ khi đó, anh chưa từng gặp địch thủ.”

“Vậy sao anh không tiếp tục? Nói không chừng sẽ trở thành Kỳ vương đó.”

“Kỳ vương quá cô đơn.”

“Cả ngày dán mặt vào máy tính, chẳng phải cũng rất cô đơn sao?”

“Xuyên qua mấy tính có thể liên hệ với rất nhiều người, khi làm việc cũng có đồng bọn. Song, người chơi cờ chỉ có đối thủ.”

“Anh có thể dạy em chơi cờ vậy không?”

“Em muốn học à?”

“Kỳ vương thế giới Phó Thanh Lưu sẽ đến Hồng Kông, chủ biên muốn em đến phỏng vấn ông ta, nhưng em đối với cờ vây dốt đặc cán mai.”

“Khi nào ông ta đến đây?”

“Ba ngày sau.”

“Cờ vây uyên thâm, chỉ có ba ngày không thể nào làm em hiểu được.”

“Không phải anh là thần đồng sao?”

“Phải.”

“Vậy là được rồi!”

“Nhưng em không phải.” Anh cười nói.

“Hừ! Đâu phải em muốn so tài với ông ấy, em chỉ muốn hiểu nguyên tắc trong nó là đủ rồi.”

“Nguyên tắc của cờ vây rất đơn giản.” Anh nói.

“Đơn giản ư?” Tôi không khỏi hoài nghi.

“Cái gì càng đơn giản thì vẫn luôn ngập tràn triết lý. Những dân tộc giỏi đánh cờ, phong cách cũng không giống nhau. Người Hàn thì rập khuôn, người Nhật tính toán tỉ mỉ, người Trung cầu thả. Bối cục mà Phó Thanh Lưu bày ra, được ca ngợi là hư ảo khó lường.”

“Anh nói cứ giống như tiểu thuyết kiếm hiệp ấy. Em càng lúc càng mù mờ, phải làm sao bây giờ?” Tôi bắt đầu lo lắng. Mặc dù cuộc phỏng vấn này không phải chỉ xoay quanh đàm đạo cờ vây. Nhưng đối phương là Kỳ vương, tôi không biết gì về cờ vây dường như không được hay cho lắm.

“Cuộc phỏng vấn của em bắt đầu vào lúc mấy giờ?” Hàn Tinh Vũ bỗng nhiên hỏi.

“Sáu giờ chiều.”

“Có muốn anh đến giúp không?”

“Thật chứ?” Tôi mừng rỡ.

“Nhưng chỉ giới hạn trong cờ vây thôi nha.”

“Thật tốt quá! Sau khi phỏng vấn xong, em sẽ mời anh đi ăn.”

Anh nở nụ cười: “Không ngờ còn có thù lao nữa!”

“Em sẽ không để anh phải làm việc không công.” Tôi nói.

“Anh sẽ không ăn không trả tiền.” Anh nói.

“Đương nhiên không thể cho anh ăn không được.” Tôi trêu ghẹo.

“Quen anh thật tốt.” Tôi cảm thán, “Những thứ em không hiểu đều có thể hỏi anh.”

“Không phải cái gì anh cũng biết, chỉ là vừa hay có chơi cờ vây mà thôi.”

“Em ngay cả cờ vua còn không biết chơi.” Tôi nói.

Anh trợn tròn mắt nói: “Không phải chứ?”

Tôi xấu hổ nói: “Em không thích chơi cờ, vậy có gì quái lạ chứ?”

“Vậy em có sở trường gì?” Anh hỏi.

“Sở trường của em chính là biết bản thân không có sở trường.”

“Đó thật ra là một sở trường rất lớn.”

“Đúng thế.” Tôi cười nói.

“Anh cũng không có nhiều hứng thú đối với chơi cờ.” Anh nói.

“Tại sao?”

“Anh không thích những trò chơi chỉ có thắng và thua. Anh thích quá trình cơ. Ví dụ như toán học, điều tuyệt vời nhất không phải là đáp án mà là cái quá trình tìm được đáp án kia.”

“Vậy anh nhất định thích chơi ‘cờ tỷ phú’ rồi.”

“Cũng không thích, cái quá trình đó quá nặng nề.”

“‘Cờ tỷ phú’ chỗ chơi hay nhất không phải là mua đất và xây nhà, mà là có thể rút ra được tấm thẻ ‘số kiếp’ hoặc ‘cơ hội’.”

“Em là một tay cờ bạc.” Anh nói.

“Chắc vậy.” Tôi đồng ý.

Từ nhỏ tôi đã thích chơi trò này, cũng có thể phản ánh tính cách của một người sao? Vào giờ khắc này, tôi mới chợt hiểu, hóa ra tôi trước đây cũng là dân cờ bạc. Tôi đặt cược mọi thứ vào một người, và đã thua thảm hại. Những cặp bên nhau dài lâu là vì chưa gặp kẻ thứ ba sao? Tôi thua, là do vận may của tôi không tốt.

20. Chương 3-5: Ngựa Gỗ Xoay Trong Gió(5)

7.

Phó Thanh Lưu năm nay gần bốn mươi tuổi, khá cao, ốm, và có một đôi mắt sâu sắc. Tôi đã đọc tư liệu về ông ta. Ông ta xưng bá kỳ đàn, và có một cuộc hôn nhân thất bại. Vợ ông ta vì không thể chịu được thể giới chỉ có cờ vây của ông ta, mà năm năm trước, trước đêm ông ta đến Nhật Bản tham gia thi đấu bà đã bỏ nhà đi. Hàn Tinh Vũ nói đúng, Kỳ vương quá cô đơn, người phụ nữ của họ cũng cô đơn không kém.

Phó Thanh Lưu rất thích Hàn Tinh Vũ. Hai người họ trao đổi về kỹ thuật đánh cờ thao thao bất tuyệt. Tôi trở thành một người ngoài cuộc, giống như là đứng ngoài xem hai vị cao thủ võ lâm luận kiếm vậy.

“Chúng ta chơi một ván cờ đi!” Phó Thanh Lưu đưa ra đề nghị với Hàn Tinh Vũ. Xem ra ông ta ngựa nghề rồi.

“Được!” Hàn Tinh Vũ cũng hăng hái bừng bừng.

Thần đồng đấu với Kỳ vương sẽ có cục diện thế nào.

Lúc họ đánh cờ, tôi càng giống người ngoài cuộc.

“Tôi thua rồi!”

Sao anh lại thua? Tôi không hiểu.

“Cậu đã chơi rất hay!” Phó Thanh Lưu an ủi anh.

Hàn Tinh Vũ trở nên có phần ủ rũ.

Khi rời khỏi khách sạn mà Phó Thanh Lưu ở, tôi hỏi Hàn Tinh Vũ: “Anh muốn ăn gì, cho tùy chọn đó!”

“Hôm khác ăn được không? Hôm nay anh có chút việc muốn làm.” Anh nói.

Không phải anh đã nói anh không thích trò chơi chỉ có thắng hoặc thua sao? Sao thua rồi lại chán nản như vậy? Mặc dù đối phương là Phó Thanh Lưu, nhưng mùi vị thất bại cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Anh chơi

cờ chưa bao giờ thua. Nếu không phải vì giúp tôi làm phỏng vấn thì anh sẽ không phải nếm mùi thất bại. Đều là tại tôi không tốt.

Sau khi chia tay hôm đó, tôi không nhận được tin tức gì của anh. Không phải anh giận tôi đó chứ? Lúc không gặp được anh, trong lòng tôi lại có chút nhớ đến anh, sợ từ nay về sau không được gặp anh nữa. Đây là tình cảm khó có thể giải thích biết bao? Có lẽ, tôi cũng không hiểu anh, khoảng cách giữa tôi và anh quá xa, chỉ mình tôi đơn phương mà thôi. Tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thất tình quá khao khát tình yêu. Nhưng tình yêu lại xa xôi không thể chạm đến được.

8.

“Em vẫn còn nợ anh một bữa cơm.” Hàn Tinh Vũ vui vẻ nhắc tôi qua điện thoại.

Tôi còn tưởng anh sẽ mãi mãi không xuất hiện lại nữa.

Lúc gặp nhau ở nhà hàng, đầu tóc của anh hơi lộn xộn, râu cũng chưa được cạo. Chẳng nhẽ anh trốn ở đâu đó khóc sao? Anh còn chưa mở miệng nói, tôi đã vội vã an ủi anh:

“Thua dưới tay Phó Thanh Lưu, cũng là thua vinh quang.”

“Anh ta đã nhường anh rất nhiều bước.” Hàn Tinh Vũ nói.

“Anh ta lớn hơn anh nhiều tuổi như thế, cho dù bất phân thắng bại cũng không tính là thắng, thua cũng không tính là thua.”

Anh mỉm cười: “Em cho rằng anh không thể chấp nhận thất bại sao?”

“Vậy sao hôm đó anh rầu rĩ thế?”

“Lúc đó anh đang nghĩ đến một bước cờ anh đã đi nhầm. cuối cùng anh cũng nghĩ thông rồi!” Anh nói.

“Thật chứ?”

“Thua dưới tay Phó Thanh Lưu, tuyệt đối không xấu hổ. Nhưng mà, anh ít nhất cần phải biết vì sao mình thua, hơn nữa muốn từ thế cục bàn cờ để hiểu anh ta. Anh ta quả thật hư ảo khó lường.”

“Anh trốn đi chính là muốn suy nghĩ chuyện này?”

“Chứ em cho là vì cái gì?”

“À, không có gì.” Tôi nghĩ sai rồi.

“Mấy ngày rồi anh chưa được ăn thứ gì ngon.” Anh thoải mái ăn uống.

Vào giây phút đó, tôi bỗng nhiên phát giác Hàn Tinh Vũ rất giống Lâm Phương Văn. Hai người họ đều là người kỳ quái, cô độc lại cảm tính. Có người nói, một người tìm kiếm suốt đời đều là cùng một mẫu người, tôi cũng là người như thế sao? Hoặc là, tôi là bị người kiểu này yêu?

9.

“Em có muốn đi chơi vòng xoay ngựa gỗ không?” Hàn Tinh Vũ hỏi.

“Đã trễ thế này rồi, khu trò chơi còn chưa đóng cửa sao?”

“Anh biết còn một chỗ.” Anh cười nói.

Chúng tôi rời khỏi nhà hàng, lái xe đến nơi anh đã nhắc đến.

Xe chạy đến một con đường nhỏ vắng vẻ ở lưng chừng núi. Những căn nhà gỗ mộc mạc xếp hàng dài nối tiếp nhau và một vài khóm hoa bụi cỏ hai bên con đường nhỏ. Cuối đường, là một căn nhà gỗ sơn trắng. Bên ngoài căn nhà có dựng một ngọn đèn cổ kính. Hình dạng con đường này giống như một chiếc chìa khóa. Chỗ chúng tôi đậu xe chính là đuôi tròn của chìa khóa.

“Vòng xoay ngựa gỗ ở đâu?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Ở đây nè.” Anh nói.

Hàn Tinh Vũ mở mui xe, tựa như mở màn trời. Thế giới trước mắt trở nên rộng mở trong nháy mắt. Vầng trăng tròn vành vạnh sáng choang trên bầu trời. Tôi ngước mắt nhìn trời sao giăng khắp lối. Chúng tôi giống như đang ngồi trên một chiếc xe ngựa. Máy hát phát ra tiếng nhạc, là bài “Ode to joy” của Mozart, giống như bài hát chúng tôi đã nghe thấy ở vòng xoay ngựa gỗ ngày ấy. Hàn Tinh Vũ ngồi trên ghế lái, bật tất cả đèn xe lên. Chiếc xe lượn vòng tại đuôi chìa khóa, khi thì tiến về trước khi thì lùi về sau, đại khái giống như ngựa gỗ lên cao rồi xuống thấp.

“Anh thường một mình đến đây chơi vòng xoay ngựa gỗ.” Anh nói.

“Đây là con thú một mình của anh sao?” Tôi chỉ vào tay lái mà hai tay anh đang nắm chặt.

“Đúng vậy.” Anh vui vẻ cười nói.

Tôi cười trên ngựa bay, ngẩng đầu ngắm nhìn trời, hỏi anh:

“Âm nhạc sẽ dừng lại sao?”

“Mãi mãi không.” Anh trả lời.

“Mãi mãi không?”

“Ừ.” Anh chạy về trước lại lùi về sau.

“Có âm nhạc mãi mãi không dừng lại sao?”

“Để trong tim thì sẽ không dừng.”

“Xăng sẽ hết sao?”

“Đêm nay sẽ không.”

“Cứ đảo quanh liên tục như vậy, chúng ta sẽ ngất xỉu sao?”

Anh ngắm nhìn tôi, nói: “Mãi mãi không.”

Tôi không kìm được vươn tay sờ đôi mắt chiếu rọi lên người tôi kia. Anh bắt được tay tôi. Ánh trăng, sao, đèn đường và nhà đều đang quay lại, cuộc sống ngọt ngào cũng đã quay trở lại. Tôi ngưng mắt nhìn sóng mắt có vẻ trẻ con của anh. Cậu bé khi còn nhỏ, mỗi tối đều trốn trong chăn khóc nức nở vì sợ mình sẽ chết này, có bao giờ nghĩ đến chuyện khi cậu ta lớn lên sẽ gặp một nữ phóng viên đến phỏng vấn cậu ta không? Sau đó, tình yêu vậy gọi hai người. Lúc cô đau khổ nhất, anh thấp lên ngọn đèn hi vọng trong lòng cô.

Tôi chìm sâu vào bóng đêm mơ màng, đôi mắt như nhìn thấy pháo hoa rực rỡ. Cậu nói “Mãi mãi không, mãi mãi không...” mà tôi nghe được là nói mơ hay là chân thực? Chúng tôi đang ở hành tinh mơ sao?. Mãi đến khi tôi tỉnh dậy, phát hiện anh đang ở trên giường của tôi. Trên người tôi không một mảnh vải, được anh ôm chặt vào lòng, cảm nhận được hơi thở của anh phả lên gáy của tôi. Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên tôi ý thức được yêu và quên có thể đồng thời phủ xuống. Quảng thời gian đó, lại có một ngày tôi quên mất Lâm Phương Văn.

21. Chương 4-1: Một Vùng Trời Xanh Nhất(1)

1.

Tôi ôm trong tay mấy cuốn sách vừa mới mua, chen chúc trong đám người xa lạ dẹt mưa. Xe trên đường đổ dồn lại, nửa bước cũng khó dời đi, xem ra Hàn Tinh Vũ đến muộn rồi.

Cơn mưa đầu hạ này rả rích kéo dài. Giữa cơn mưa còn có sét đánh, bầu trời u ám như sắp rớt xuống đất. Một bóng đen chạy đến, trong khoảnh khắc biến thành một người. Người kia đứng bên cạnh tôi, kinh ngạc nhìn tôi. Tôi quay đầu nhìn, liền thấy Lâm Phương Văn.

Tôi ngắm nhìn anh, và anh cũng vậy. Im lặng một lúc, anh mở miệng nói trước:

“Em đi mua sách à?”

“À, đúng vậy.” Tôi trả lời.

Anh nhìn sách trong lòng tôi, hỏi:

“Sách gì thế?”

Tôi đột nhiên quên mất mình đã mua sách gì.

Anh đứng đó, đợi không được đáp án, có phần xấu hổ. Hẳn là anh đang nghĩ rằng tôi không muốn cho anh biết.

Tôi lấy sách tôi đã mua trong chiếc túi màu xanh lá cây ra cho anh xem.

“Chính là quyển này.” Tôi nói.

“À...” Anh nhận quyển sách trên tay tôi, xem một lúc lâu.

Tôi đột nhiên quên mất mình đã mua sách gì, có lẽ vì tôi đang nhớ đến một chuyện khác. Cơn mưa đông trước mắt, không phải giống như đã từng gặp sao? Hai năm trước, chúng tôi đứng dưới tán cây của một gốc cây cổ thụ đụt mưa. Tôi đã hỏi anh, ngày 30 tháng 6 năm 1997, chúng ta có còn ở bên nhau không, không ngờ sau hai năm đã có đáp án rồi. Giao thừa đón thiên niên kỷ mới, chúng ta vẫn còn bên nhau không? Vì sao phải gặp lại anh chứ? Gặp lại anh, chuyện cũ lần lượt tái diễn như mới xảy ra ngày hôm qua. Tôi bỗng quay đầu lại, mới phát hiện bên ngoài cửa hàng mà chúng tôi đụt mưa dán đầy poster buổi diễn của Cát Mễ Nhi. Cuộc tương phùng thế này là ai an bài?

Lúc tôi thấy mấy tấm poster này, Lâm Phương Văn cũng nhìn thấy. Trong quãng thời gian ngắn ngủi, chúng tôi đã từng cho rằng bản thân sẽ nắm tay người bên cạnh suốt đời. Sau này, chúng tôi mới biết bên nhau dài lâu là một ảo tưởng xa vời không thể thành sự thật xiết bao?

Tôi nhìn hướng xe chạy đến. Khi nào Hàn Tinh Vũ mới đến đây? Tôi vừa muốn anh đến, cũng sợ anh đến.

“Em đang đợi ai sao?” Lâm Phương Văn hỏi.

Tôi gật đầu.

Lại một trận im lặng trôi qua, cuối cùng anh cũng nói:

“Trời xám xịt.”

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, nói:

“Không biết bầu trời ở đâu xanh nhất?”

Tôi thấy xe của Hàn Tinh Vũ đến.

“Bạn của tôi đến rồi.” Anh vội trả sách lại cho tôi.

Tôi trèo lên xe của Hàn Tinh Vũ, trên người dính đầy mưa bụi.

“Em đợi lâu chưa?” Hàn Tinh Vũ nắm lấy tay tôi.

“Không có.” Tôi đáp.

Xe từ từ rời đi, tôi thấy hình ảnh của Lâm Phương Văn qua kính chiếu hậu càng lúc càng nhỏ lại. Khuôn mặt trong làn mưa rả rích của anh cũng càng lúc càng không rõ. Trong lòng nổi lên bài hát đêm giao thừa anh tặng tôi năm xưa.

“Nếu có một ngày em đến một nơi rất xa

Sợi tóc phấp phới, đủ để ném mắt hôm nay, ngày mai

Chỉ còn đầm nước bịn rịn trên khuôn mặt trong mưa, anh vẫn đợi chờ

Hãy nói với anh khi đất trời kết thúc

Với đầm nước mới có, em cũng đang đợi chờ

Và kia là một ngày mưa khác, mưa không ướt áo

Thậm chí tất cả giọt mưa lất phất cũng đã quên mất...”

Sao giống như anh đã sớm đoán được cuộc gặp gỡ và chia ly này, cũng đoán đó là một ngày mưa?

“Người vừa rồi là bạn của em sao?” Hàn Tinh Vũ hỏi tôi.

“Là bạn trai cũ của em.” Tôi trả lời.

Anh mỉm cười, không nói gì thêm.

“Bầu trời ở đâu xanh nhất?” Tôi hỏi.

“Bầu trời Tây Tạng xanh nhất, nơi đó gần trời nhất.” Anh đáp.

“Phải không?”

“Đúng mà. Nghỉ hè năm anh mười tuổi, anh cùng ba mẹ đi du lịch Tây Tạng, bầu trời ở đó quả thật rất trong xanh! Không biết là vì bầu trời dưới cái nhìn của trẻ con đặc biệt xanh, hay bầu trời của Tây Tạng thật sự rất xanh. Nếu có cơ hội, anh và em sẽ đến đó ngắm bầu trời một lần.” Anh nói.

“Vâng.” Tôi gật đầu.

Bầu trời nơi nào xanh nhất? Tùy mỗi lúc, mỗi tâm trạng, mỗi người nhìn thấy có lẽ sẽ không giống nhau? Cát Mễ Nhi nói bầu trời Nam Thái Bình Dương xanh nhất. Cá voi nói bầu trời của biển xanh nhất. Hươu cao cổ đương nhiên là động vật cao nhất, gần trời nhất, bầu trời nó thấy đều xanh như nhau sao?

Vậy Lâm Phương Văn thì sao? Tôi thì thế nào?

Tôi dựa vào vai Hàn Tinh Vũ và nói:

“Bầu trời trên đỉnh đầu anh là xanh nhất.”

Anh nở nụ cười, đưa tay sờ mặt tôi. Tay anh rất ấm.

Qua kính chiếu hậu, có phải tôi đã bỏ lỡ hình bóng của Lâm Phương Văn? Tôi không nhìn thêm nữa. Tôi đã tìm được bầu trời xanh nhất, nơi đó gần bên tôi nhất.

2.

“Cát Mễ Nhi khóc!”

Trên tất cả báo giải trí đều có tiêu đề như vậy.

Cát Mễ Nhi đã khóc trong concert đầu tiên của cô ta. Lúc đó, cô ta đang hát một ca khúc có tên là “Hương hoa nở”. Cô ta hát đến nửa bài đột nhiên bật khóc, trên mặt đều là nước mắt.

Là bị niềm đam mê ca hát cảm động sao?

Hay là vì thành công của chính mình mà khóc?

Tôi đã từng tránh xem tất cả những tin tức về cô ta. Tôi không hận cô ta, nhưng tôi cũng không thể nào thích cô ta. Song dần dần, tôi không còn tiếp tục cố gắng tránh né nữa. Cô ta đã biến thành một người rất xa xôi, không còn có thể chạm lên hồi ức đau khổ gì cho tôi nữa. Khi ngẫu nhiên thấy hình của cô ta hoặc bất chợt nghe thấy bài hát của cô ta, tôi chỉ cảm thấy đó là một người tôi đã từng quen biết. Tôi chỉ còn lại một sự hiếu kỳ duy nhất đối với cô ta, đó là trên móng của cô ta có một hình xăm để giữ chân đàn ông hay không mà thôi. Nếu có thì hình xăm đó thế nào, là chim hay là người cá?

3.

Lúc tôi đang cúi đầu rửa mặt trong toilet của tòa soạn báo, tôi thấy một đôi chân có xăm hình Linus trên mắt cá chân đi vào. Tôi ngẩng đầu lên, thấy hình ảnh trong gương là Cát Mễ Nhi. Cô ta trang điểm đậm, tóc nhuộm màu hồng phấn sáng chói. Trên người cô ta cũng mặc một chiếc váy lông xù màu hồng phấn.

Cô ta trông thấy tôi, mặt đỏ ửng cười, nói: “Vừa rồi em có nghĩ có thể gặp chị ở đây hay không?”

Thấy sự ngạc nhiên trên mặt tôi, cô ta giải thích:

“Em đến studio chụp ảnh ở đây.”

“À...”

Tôi dùng khăn mặt lau khô bọt nước trên mặt.

“Chị hận em sao?” Cô ta bỗng nhiên hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Chúng ta còn có thể làm bạn không?” Cô ta hỏi một câu ngây ngô.

“Hai người đã từng yêu cùng một người đàn ông, còn có thể sao?” Tôi hỏi ngược lại.

“Nghe nói chị đã có bạn trai rồi.”

“Đúng vậy.” Tôi mỉm cười nói.

Cả hai im lặng một lúc, cô ta lại nói:

“Lâm Phương Văn vẫn rất yêu chị.”

Anh vì cô ta mà phản bội tôi, vậy mà bây giờ cô ta lại nói với tôi những lời này, chuyện này không phải quá trào phúng sao? Tôi không bày tỏ ý kiến nào.

Khóe mắt cô ta ẩn ẩn nước mắt, khẽ nói:

“Mỗi lần em hát bài ‘Hương hoa nở’, em chỉ biết người anh ấy yêu nhất không phải là em.”

Tim tôi đập loạn trong giây lát. Sao cô ta lại muốn nói cho tôi biết? Tôi vốn đã có thể quên Lâm Phương Văn rồi.

“Em có thể ôm chị một chút không?” Cô ta hỏi.

“Để làm gì?” Tôi kinh ngạc hỏi lại.

“Em muốn ôm người anh ấy từng ôm.” Cô ta nói.

Tôi nhìn thấy lời thỉnh cầu thiện ý trong đáy mắt của cô ta.

Tôi chưa từng nghĩ muốn ôm người phụ nữ mà Lâm Phương Văn đã từng ôm, cũng chưa bao giờ nghĩ đến được ôm bởi người phụ nữ anh từng ôm. Thế nhưng, vào lúc đó tôi dường như không cách nào cự tuyệt một lời khẩn cầu hèn mọn như thế.

Sau cùng, cái đồng quần áo hồng phấn đó nhào đến tôi mà không đợi tôi trả lời, tôi bị ép tiếp nhận.

“Cảm ơn chị đã để em ôm.” Cô ta nói.

Giọt nước mắt kia cuối cùng cũng lăn xuống. Cô ấy chỉ là một chú báo hồng ngốc nghếch, một chú báo hồng đáng thương yêu nhân loại sâu sắc.

4.

Tôi để album của Cát Mễ Nhi vào máy hát.

Nghe nói người Lâm Phương Văn yêu nhất là tôi, trong lòng tôi có cảm giác thắng lợi trong chốc lát. Song, cảm giác thắng lợi rất nhanh bị sự căm phẫn triệt tiêu. Lúc tôi đã yêu người khác mới đến nói những lời này, không phải rất ích kỷ sao? Huống hồ, tôi đã quá hiểu, cho tới bây giờ anh không phân biệt được lời thật lòng và lời nói dối của chính mình.

Không phải tôi đã nói sẽ không lại bị anh làm cho cảm động sao? Tuy nhiên, ca khúc “Hương hoa nở” được viết thế này:

“Khi anh hiểu được quý trọng, em đã rời xa

Anh không cảm thấy trống rỗng

Vì trên mảnh đất trống rỗng nhét đầy lời cầu xin

Nếu cầu xin còn có thể sinh sôi phát triển

Đến khi nở hoa

Vậy hương hoa nở

Nhất định là hương em rời đi...”

Lúc đó bỗng nhiên tất cả bi thương đều dồn lên đôi mắt. Cái hôm gặp lại trong mưa, không phải anh vẫn nhìn theo hướng tôi rời đi hay sao? Khi tôi biến mất, phải chăng anh vừa nhìn theo hướng tôi rời khỏi vừa cầu xin? Đáng tiếc, lời cầu xin của anh đã quá muộn. Trong trái tim tôi đã có một vùng trời xanh khác. Mà vùng trời đó không cần mọc hoa cầu xin.

22. Chương 4-2: Một Vùng Trời Xanh Nhất(2)

5.

“Là em sao?” Anh nói.

Khi vừa nghe thấy giọng của tôi qua điện thoại, Lâm Phương Văn có vẻ rất hớn hờ.

“Tôi vừa nghe bài hát ‘Hương hoa nở.’” Tôi nói.

Anh không nói gì.

Có lẽ anh thật không ngờ tôi lại lạnh nhạt như thế, anh vui vẻ của lúc mới nhận điện thoại giờ đã im lặng.

“Bài hát giải thích với tôi sao lại do Cát Mễ Nhi hát!?” Tôi ghen ngào mắng anh.

Chúng tôi ở hai đầu dây điện thoại đều lặng im. Nếu không phải vẫn nghe thấy tiếng hít thở của anh, tôi sẽ cho rằng anh đã đi rồi.

“Anh căn bản chỉ đang tự hưởng thụ sự bày tỏ và áy náy của chính mình, đồng thời biến những lời xin lỗi và áy náy này thành hàng hóa để kiếm tiền mà thôi. Ca khúc này đã giúp anh kiếm không ít nhỉ?” Tôi nói.

“Em cho rằng là vậy sao?” Cuối cùng anh cũng nói.

“Mặc kệ thế nào. Nếu anh thật sự muốn xin lỗi, xin anh hãy để tôi sống những ngày yên ổn, tôi đã yêu người khác rồi.”

“Chính là người đã đến đón em hôm đó sao?”

“Đúng vậy.”

Anh đáng thương lại im lặng.

“Tôi đã quên anh rồi.” Tôi lại nói.

Sau đó, tôi cúp điện thoại.

Khi nghe xong bài hát, tôi có thể không làm gì cả, vì sao tôi vẫn muốn gọi điện thoại đến mắng anh chứ? Là muốn đoạn tuyệt nỗi nhớ của chính mình sao? Khi tôi nói “Tôi đã quên anh rồi”, những ngày thơ bé chợt quanh quẩn trong lòng tôi. Lúc còn nhỏ, tôi nằm trên giường, nhắm tịt mắt lại giả bộ mình đang ngủ, còn nói với ba mẹ là: “Con đã ngủ rồi!” Tôi cho rằng như vậy có thể lừa người khác. Hai mươi năm sau, tôi lại lặp lại lời nói dối này để lừa mình dối người. Tôi chỉ không nói xạo một chuyện đó là tôi quả thực đã yêu người khác. Nếu không phải thế, tôi đã sớm chạy về phía hoa chia ly không một chút do dự rồi.

6.

“Nằm trên mặt đất ngắm bầu trời thấy đặc biệt xanh trong.” Hàn Tinh Vũ nói.

Chúng tôi nằm trên sàn nhà của nhà anh ngắm bầu trời. Căn nhà ở lưng chừng núi này có một cửa sổ sát đất rất lớn. Sáng sớm nắng ráo, nằm trước cửa sổ có thể thấy khung trời xanh nhất.

“Góc độ này anh vô tình phát hiện ra. Anh chuyển đến đây sống một thời gian mà vẫn không biết bầu trời này là phải nằm xuống mới ngắm được.” Anh nói.

Bầu trời vốn cách rất xa chúng ta, song lúc nằm xuống, bầu trời xanh thăm thẳm đó giống như ở ngay dưới chân chúng ta. Khi tôi gác hai chân lên mặt cửa sổ, lại giống như kê chân lên bầu trời.

Tôi vui vẻ nói cho Hàn Tinh Vũ biết:

“Anh xem! Em đang gác chân lên trời nè!”

Anh cũng gác chân lên cửa sổ, nói

“Không ngờ trên bầu trời lại có vết chân của chúng ta!”

“Câu hỏi IQ...” Tôi nói.

“Phóng ngựa sang đây!” Anh đùa.

“Bầu trời là đến từ đâu?”

Tôi cho rằng anh sẽ nói, kích thước của bầu trời là không gian tương đối trên mặt đất. Hoặc là anh sẽ nói, tận cùng của bầu trời là ở đường chân trời. Hay là anh sẽ nói, bầu trời ở trên đầu mọi căn nhà. Nhưng anh quay đầu sang, mỉm cười nói:

“Từ chỗ anh ở đây đến chỗ em ở đó, đó là bầu trời.”

“Em còn nhớ anh từng nói bầu trời Tây Tạng xanh trong nhất chứ?” Anh hỏi.

“Dạ.”

“Có lẽ vì khi đó còn nhỏ. Bầu trời lúc nhỏ là xanh nhất.”

“Bây giờ thì sao?”

“Bầu trời bây giờ gần nhất.”

“Bốn bàn chân dán lên cánh cửa sổ rộng lớn, chợt trở nên rất nhỏ bé. Chúng ta giống như cứ như vậy mà bay đến phía chân trời, hơn nữa còn đi lộn ngược. Những nơi chúng ta đã đi qua, mây trắng sẽ lưu lại vết chân của chúng ta.”

Tôi nằm bên cạnh anh, cứ như vậy từ buổi sáng đến hoàng hôn, quên sự trôi qua của thời gian. Mặt trời xé chiều nhuộm bầu trời xanh thành màu cam đỏ. Khi mặt trời chìm ngấm, bầu trời lại biến thành màu xanh. Tôi đã đọc rất nhiều sự miêu tả về màu xanh của bầu trời trong sách, song màu xanh bao la trước mắt cũng không cách nào miêu tả lại được. Chỗ xanh nhất có điểm một chút sắc hồng. Tôi nghĩ đến loài chim đã thấy hình trong sách, đó là chim Thiên đường lam. Cánh của loài chim này màu lam. Con chim trống tìm bạn đời sẽ treo ngược trên cành cây, bộ cánh màu xanh trên người sẽ xòe ra như cánh quạt lớn, vỗ cánh không ngừng. Bộ lông màu xanh đó như ngọc. Là lông vũ cầu tình yêu. Màu xanh tôi thấy được, đó là một đàn chim thiên đường xanh cùng tung cánh bay lượn, lướt qua bầu trời. Chúng nhuộm bầu trời bao la thành màu xanh đẹp nhất, đó là bầu trời bao la của tình yêu.

“Bạn trai trước đây của em hình như vẫn đang nhớ về em.” Tôi nói với Hàn Tinh Vũ.

“Em thì sao? Không phải em vẫn đang nhớ đến anh ta chứ?”

“Nếu em nói là có, anh có giận không?”

“Có lẽ là có.”

“Đúng vậy. Em vẫn đang nhớ đến anh ta. Anh giận sao?”

“Có một chút.” Anh thành thật trả lời.

“Mối tình đầu luôn khó quên. Giống như bầu trời lúc nhỏ của anh vậy.”

“Anh hiểu.”

“Anh giận thật sao?” Tôi hỏi.

Anh lắc đầu, nói: “Anh biết, chỉ ít thì hôm nay, em không nhớ đến anh ta.”

Không chỉ là ngày hôm nay, rất nhiều ngày bên Hàn Tinh Vũ, tôi đã quên Lâm Phương Văn. Lúc một người tỉnh lặng thì mới bị dần vật khốn khổ bởi nỗi nhớ.

“Nếu không nhờ anh, em có lẽ không có dũng khí không quay lại.”

“Là anh cản trở sao?”

“Không. Anh khiến em thấy được một vùng trời khác, một bầu trời rộng lớn hơn.” Tôi nói.

“Em đói bụng chưa?” Anh hỏi, “Chúng ta đã nằm ở đây rất lâu rồi.”

“Rất đói à.” Tôi phụng phịu.

“Trong tủ lạnh có bánh Canelé, bánh Canelé lạnh ăn rất ngon.”

“Em không ăn.”

“Vậy em muốn ăn gì?”

Tôi nằm úp lên ngực anh, nói:

“Em muốn ăn anh!”

“Anh còn chưa đem đi ướp lạnh!” Anh cười nói.

“Em chính là muốn ăn nóng!”

Bầu trời rộng lớn sau lưng tôi nhẹ nhàng bao phủ cả căn phòng tối. Tôi ở trong lòng anh, tìm được bầu trời xanh trong nhất. Tôi ướt át hôn lên mái tóc của anh, còn anh thưởng thức bộ ngực của tôi. Trong chớp mắt, tôi bỗng hiểu ra một chuyện, vạn vật có thời, có lúc chia tay, có lúc yêu nhau. Hoa nở hoa tàn, có thời của mình, chim thú sâu cá, cũng có cảm ứng công năng của thời gian. Có khi ôm ấp, có khi lưu luyến, nếu mãi mãi không chịu quên quá khứ, nếu như vẫn còn lưu luyến, thì mãi mãi không nhìn thấy bầu trời quang đãng. Trở lại bên cạnh Lâm Phương Văn, chẳng qua chỉ là đem đại nạn lùi lại một bước, lùi lại một bước nữa, nhưng cuối cùng vẫn phải kết thúc. Lẽ nào trong cuộc sống ngắn ngủi của tôi còn phải chờ đợi một mối tình với trăm ngàn lỗ hổng, vết thương sao?

Tôi nằm dưới người Hàn Tinh Vũ, thấy được bầu trời yêu thích. Sao tôi có thể phủ định tình yêu này chứ? Nhớ nhưng chẳng qua chỉ là thói quen. Mãi đến tối khuya, khi tôi tỉnh lại bên cạnh người anh, anh vẫn đang nắm chặt tay tôi, chìm sâu vào giấc ngủ. Vì sao trời giống như sẽ không tối? Đàn chim thiên đường lam quên lối về nhà, làm bầu trời mãi xanh không cách nào phai mờ, thu hút như cũ.

Khi tôi tỉnh dậy lần nữa, thì trời đã sáng. Chim thiên đường lam đã về nhà rồi, chỗ chúng bay qua kéo thành một đường xanh lam nhàn nhạt, không khí tươi mới sáng sớm kéo vào phòng.

Hàn Tinh Vũ mở mắt, nói: “Chúng ta lại nằm lâu như vậy.”

“Đêm qua, lúc anh ngủ, bầu trời vẫn màu xanh lam.” Tôi nói.

“Phải không?” Anh thản nhiên hỏi tôi.

Đó là bầu trời xanh nhất tôi đã từng thấy, là bầu trời trong lòng tôi.

7.

“Tôi rất yêu anh ấy!”

Trên tạp chí giải trí, tôi thấy một cái tiêu đề như thế. Tôi cho rằng đây lại là tuyên ngôn tình yêu của Cát Mễ Nhi, nhưng mà cô ta trong bức hình lại là khuôn mặt nhăn nhó, nước mắt lan tràn, chỉ còn lại chiếc miệng rộng. Cô ta thừa nhận với phóng viên rằng cô ta đã chia tay với Lâm Phương Văn. Cô ta không nói tại sao, chỉ nói ngắn gọn rằng cô ta vẫn yêu anh.

Phóng viên hỏi: “Cô còn có thể tìm anh ta viết ca từ không?”

Cát Mễ Nhi nói: “Chúng tôi vẫn là bạn bè.”

Đây là tin tức Lâm Phương Văn muốn gửi gắm đến tôi sao?

Đáng tiếc, tôi đã không còn là cái người mãi mãi chờ đợi một người kia.

8.

Đêm đến, tôi đứng trên ban công, trong lúc vô tình thấy chiếc ô tô màu xanh của Lâm Phương Văn chạy qua ở dưới đường. Anh tới đây làm gì? Tôi tưởng anh đến tìm tôi, nhưng xe của anh không dừng lại. Cách một lúc, anh lại quay lại, nhưng vẫn không đậu xe. Suốt cả buổi tối, xe anh chạy lượn lờ dưới lầu, sau cùng, mất hình mất dạng. Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Rất nhiều đêm sau đó, anh cũng như thế, lái xe từ từ chạy qua, rồi khỏi, rồi quay lại. Dần dà, những khi tôi ở nhà một mình, tôi sẽ ra ngoài xem anh có lại đến nữa không. Con người đáng ghét đó, anh đã thành công.

Tôi mang giày vọt xuống dưới lầu. Khi xe anh một lần nữa chạy xa, anh đã thấy tôi. Anh dừng xe, từ trên xe bước xuống, nét mặt rạng rỡ.

“Anh ở đây làm gì?” Tôi lên tiếng hỏi.

Anh không trả lời.

“Anh thế này là có ý gì?”

Anh lúng túng nói: “Anh chỉ ngẫu nhiên chạy qua đây.”

“Mỗi đêm đều chạy qua đây, thật là ngẫu nhiên sao?” Tôi gào lên với anh.

Cuối cùng, anh nói: “Chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa không?”

“Anh biết anh giống cái gì không? Anh giống một con cún con làm sai, ngồi xổm trước mặt tôi vẫy đuôi lấy lòng, muốn tôi lại ôm anh. Anh luôn luôn là như vậy.”

“Em có thể trở về không?” Anh vẫn hỏi.

“Anh nghĩ rằng tôi còn yêu anh sao?” Giọng nói của tôi đang run rẩy.

Anh im lặng.

“Lâm Phương Văn, người anh yêu nhất chỉ có chính anh.” Tôi ghen ngào nói.

Anh lộ nụ cười sâu thẳm.

“Tôi hi vọng tôi vẫn là tôi của trước đây, tin tưởng rằng con người sẽ thay đổi được. Đáng tiếc, tôi không còn là tôi của trước đây nữa. Lâm Phương Văn, nếu anh yêu tôi, xin anh cho tôi cơ hội sống lại.” Tôi vừa khóc vừa nói.

Anh áy náy nói: “Em đừng như vậy.”

Tôi khóc nói: “Có một số người sau khi chia tay còn có thể làm bạn, tôi không biết sao họ có thể làm được điều đó. Song, tôi không làm được, tôi không muốn thấy anh nữa.”

“Anh biết rồi.” Anh buồn bã nói.

Tôi không tìm được khăn tay để lau nước mắt, anh đưa khăn tay của anh cho tôi, nói:

“Em giữ gìn sức khỏe.”

Anh ủ rũ lên xe, từ từ lái xe đi. Hướng chia xa, nở ra hoa cầu xin khắp bầu trời. Anh không phải đến tìm tôi, anh đến là để tưởng nhớ, giống như tôi khi xưa đã chạy đến bên ngoài nhà của Cát Mễ Nhi để tưởng nhớ mối tình đã mất. Chỉ là tôi đã hiểu được, hoa nở hoa tàn luôn luôn theo thứ tự.

23. Chương 4-3: Một Vùng Trời Xanh Nhất(3)

9.

“Chỉ có đôi tay mới có thể làm ra hương vị của tình yêu.” Mẹ của Dư Bình Chí nói.

Tôi ở trong phòng bếp của bà, cùng bà học làm bánh quy chocolate. Bà chủ nhà hoạt bát thân thiện, đam mê nấu nướng này nói cho tôi biết, máy trộn bột mặc dù tiện lợi hơn nhiều, nhưng muốn làm ra bánh quy giòn ngon nhất, vẫn phải dựa vào đôi tay khéo léo của chính mình, khuấy bơ thành bột trắng. Muốn khuấy bơ và đường thành bột trắng quả thật mệt mỏi muốn chết. Tôi vừa trộn vừa nhìn bơ trong thau, nó lúc nào mới bằng lòng biến thành màu trắng đây?

“Muốn bác giúp không?” Mẹ Dư hỏi tôi.

“Không sao ạ, cứ để con tự làm ạ.” Tôi vội trả lời.

“Làm bánh cho bạn trai ăn sao?”

“Dạ! Loại bánh quy chocolate anh ấy ăn vào năm tám tuổi suốt đời không quên, con không biết làm sao để làm ra mùi vị đó.”

“Mùi vị trong ký ức rất khó bắt gặp lại trong cuộc sống sau này.”

“Đúng ạ, con cũng lo lắng...”

Bà vừa đập trứng vào trong thau của tôi vừa nói: “Tuy nhiên, con có thể tạo ra một hồi ức khác.”

“Sao con lại không nghĩ ra chứ? Con thật ngốc!” Tôi ngưng ngừng nói.

Bà cười nói: “Không phải do bác thông minh hơn con, mà là do bác lớn tuổi hơn con, có nhiều hồi ức hơn con.”

“Bác gái, sao bác lại thích nấu nướng?”

“Vì bác muốn xuống bếp vì người bác yêu.” Bà vui vẻ trả lời.

“Đây là lý do hay nhất nha!” Tôi cảm thán.

“Hầu hết các câu chuyện trong cuộc sống đều bắt đầu từ bàn ăn nha.” Bà nói, “Trong hồi ức của mỗi người, chỉ ít đều có một hồi ức về thức ăn.”

Tôi mỉm cười nói: “Đúng ạ.”

“Nấu ăn cũng giống như đời người, lúc đầu luôn luôn theo đuổi xán lạn, sau cùng mới phát hiện mùi vị ngon nhất chính là món ăn đạm bạc.”

“Điều này rất khó làm được nha!” Tôi nói.

“Bởi vì con vẫn còn trẻ, chỉ thích theo đuổi xán lạn.”

Chúng tôi đem bánh đã rắc bột chocolate xong lên khay nướng, bỏ vào trong lò nướng.

Mẹ Dư nói: “Cha của Dư Bình Chí cũng rất thích ăn đồ ăn, ông ấy là ẩm thực gia! Hằng năm hai bác thường đi du lịch đến những vùng khác, chưa có nhà hàng nào hai bác chưa từng ghé qua. Con đã từng thấy nhà hàng có bàn ăn bên cạnh vòng xoay ngựa gỗ chưa?”

Tôi kinh ngạc hỏi lại: “Ở đâu vậy, bác gái?”

“Ở Brittany của Pháp, hai bác đã đến đó mười năm trước. Tên nhà hàng cũng là ‘Brittany’. Toàn bộ bức tường bao quanh nhà hàng đều được bao trùm bởi cây nho xanh biếc. Vào thế kỷ XIX, nơi đó vốn là bưu điện. Chủ nhà hàng là một đôi vợ chồng đáng mến. Trong nhà hàng treo đầy những bức tranh trừu tượng của ông chủ, còn ngựa gỗ thì được treo trên trần nhà. Con có thể tưởng tượng nhà hàng giống như thế giới cổ tích, tràn đầy tiếng cười, niềm vui không?” Bà vừa nói vừa hoa chân múa tay phụ họa.

Trái tim của tôi cũng hướng về đó.

“Hôm đó là ngày kỷ niệm kết hôn của hai bác, đó là bữa cơm đáng nhớ, suốt đời khó quên. Chỉ tiếc, máy ảnh của hai bác bị hư, không thể chụp ảnh lưu niệm.” Về mặt bà mang theo niềm tiếc nuối.

Tôi thì lại tin rằng, chính vì không chụp được ảnh kỷ niệm, cuộc sống sau này sẽ không có cách nào trở lại quá khứ thông qua bức ảnh, nên kỷ niệm kia lại càng thêm sâu sắc. Phần lớn cuộc gặp gỡ và chia tay, chúng ta đều không dùng máy ảnh chụp lại, song, suốt trong quãng đời còn lại của chúng ta lại nhớ rõ nét như tạc.

Chu Định Chi, Thẩm Quang Huệ và Dư Bình Chí đến, hỏi:

“Đã làm bánh quy xong chưa?”

Mẹ Dư lấy bánh quy từ trong lò nướng ra, ăn thử một miếng, nói:

“Khuấy bơ vẫn chưa đủ, còn phải tập luyện nhiều thêm chút nữa!”

“Là thiếu tấm lòng ạ?” Chu Định Chi lên tiếng.

“Chắc vậy à!” Tôi nói.

“Bác gái, con cũng muốn học.” Cô nàng nói lớn.

Tôi hỏi nhỏ bên tai cô: “Là làm cho Trần Kỳ Chính ăn? Hay là cho Mạnh Truyền Nhân ăn thế?”

“Cho cả hai!” Cô nàng huých tôi một cái.

10.

“Vẫn yêu hai người sao?”

Trên đường về nhà, tôi hỏi Định Chi.

“Ừ.” Cô ấy gật mạnh đầu.

“Tớ thật sự không hiểu sao cậu có thể làm được điều đó.”

“Tớ là thành viên ‘hội phản bội người yêu’ mà! Phản bội là sở trường của tớ.” Cô nàng đáp lại.

Tôi nở nụ cười: “Bị phản bội là sở trường của tớ.”

“Cậu thật sự yêu Hàn Tinh Vũ sao?” Cô ấy hỏi.

Lúc này đây, đến phiên tôi gật mạnh đầu.

“Lâm Phương Văn thật đáng thương!” Cô nàng cảm thán.

“Sao cậu lại đi đồng tình với anh ta chứ?” Tôi phản đối.

“Chính cậu đã nói, tớ và anh ấy là đồng chí. Tớ hiểu anh ấy.”

“Tớ cũng hiểu anh ta. Người anh ta yêu nhất là bản thân.”

“Tớ cũng vậy. Có lẽ, khi tớ không còn yêu bản thân mình nhiều như vậy, tớ mới có thể nguyện ý chỉ yêu một người.”

“Yêu hai người cùng lúc, cậu không mệt sao?”

“a! Mệt lắm chứ! Mỗi tháng tớ đều lo lắng, ngộ nhỡ có em bé thì đứa bé đó rốt cuộc là của ai? Đến lúc đó, tớ sẽ rất khinh thường chính mình.”

“Cho nên, đàn ông có thể cùng lúc yêu nhiều cô, họ không có loại lo lắng này.” Tôi nói.

“Cậu tin vào tình yêu ư?” Cô ấy hỏi.

“Sao lại không tin hả?”

“Tớ càng lúc càng không tin.”

“Không tin mà cũng có thể yêu hai người sao?”

“Chính vì yêu hai người nên mới không tin. Tớ yêu một người như thế, nhưng có thể phản bội người đó, tình yêu còn niềm tin gì nữa?”

“Là tình yêu của cậu đặc biệt không có niềm tin nha!”

“Có lẽ là thế! Mỗi lần yêu ai đó, tớ đều suy nghĩ khi những ngày tháng ngọt ngào nhất này trôi qua, thì tình yêu sẽ biến thành cái gì? Chúng ta cũng sẽ quên đi sao? Quên đi bản thân đã từng yêu một người biết bao.”

“Cho đến khi các cậu quá già đến nỗi không thể phản bội người khác, các cậu mới không phản bội nữa.”

“Chắc vậy, chúng tớ đang tìm kiếm người mình yêu nhất.”

“Các cậu tìm được rồi, đó chính là bản thân các cậu.”

“Lẽ nào cậu không yêu bản thân sao?”

“Tớ không yêu bản thân nhiều như vậy.” Tôi trả lời.

“Mong muốn người khác mãi mãi yêu cậu, một lòng một dạ với cậu, chẳng lẽ không phải vì cậu yêu bản thân sao?”

Trong khoảnh khắc đó, tôi không có cách nào đáp lại. Mãi đến khi chúng tôi chia tay giữa phố xá sầm uất, tôi nhìn theo bóng dáng cô bạn biến mất trong đám đông, tôi vẫn không thể đưa ra một câu trả lời. Khát khao đối với tình yêu và lòng chung thủy, hóa ra là vì tôi quá yêu bản thân sao? Tôi lúc nào cũng trách móc Lâm Phương Văn quá yêu bản thân, song ở trong mắt anh, chẳng phải tôi cũng giống như thế ư? Tôi dùng tình yêu để ràng buộc anh, thậm chí còn hi vọng anh già hơn so với bây giờ, như vậy anh sẽ mãi mãi thuộc về tôi. Cuối cùng tôi biết Lâm Phương Văn vì sao phản bội tôi, anh không thể chịu đựng tình yêu thế này. Chúng tôi đều đã quá yêu bản thân, hai người quá yêu bản thân của mình thì không thể nắm tay nhau đến cuối đời. Khi chúng tôi nhận ra sự ích kỷ của bản thân, trong cuộc sống về sau cũng chỉ có thể yêu một người khác, yêu nhiều hơn một chút.

24. Chương 4-4: Một Vùng Trời Xanh Nhất(4)

11.

Cửa hàng bánh mì ở tầng hầm bách hóa Sùng Quang sắp đóng cửa, tôi cầm hai chiếc bánh Canelé cuối cùng đi thanh toán.

“Bác có thể cho con biết, loại bánh ngọt này làm thế nào không?” Tôi hỏi bác lớn tuổi phụ trách thu tiền của cửa hàng.

Người Nhật Bản nói tiếng Trung đã trả lời tôi rằng: “Cô phải hỏi thợ làm bánh, chỉ có cậu ta mới biết làm.”

Thợ làm bánh người Nhật trẻ tuổi kia đã thay sang quần áo khác, nách kẹp một tờ báo, đang định rời khỏi.

“Anh có thể cho tôi biết bánh Canelé này làm như thế nào không?” Tôi chạy theo hỏi anh ta.

“Phương thức bí truyền không thể tiết lộ ra ngoài.” Anh ta nói thẳng.

Tôi đưa danh thiếp cho anh ta, lại nói:

“Tôi là phóng viên, muốn giới thiệu món điểm tâm ngọt này của các anh.”

“Đây là quy định của công ty, tuyệt đối không thể nói.” Anh ta lạnh lùng như một khách Nhật Bản, có chết cũng không chịu giao ra bí kíp trong người mình.

“Được báo chí giới thiệu sẽ càng được yêu thích.” Tôi cố gắng thuyết phục anh ta.

“Không được.” Anh ta dứt khoát từ chối, nói xong liền lên thang cuốn.

Tôi xuôi theo thang cuốn đuổi theo anh ta, dùng phép khích tướng đối phó với anh ta.

“Có phải món bánh này rất dễ làm, anh sợ người khác sẽ làm tốt hơn anh?”

Anh ta vẫn không có phản ứng, quay đầu nói với tôi:

“Cô này, ở đây chỉ có mình tôi làm món bánh này, cô nói gì cũng vô dụng.”

Anh ta ra khỏi trung tâm bách hóa, vào một cửa hàng đĩa hát. Tôi cũng đi theo anh ta.

“Xin anh hãy nói cho tôi biết, được không?” Tôi chuyển sang năn nỉ.

“Cô à, xin đừng theo tôi nữa. Con gái Hồng Kông đều như vậy sao?”

“Không, chỉ có tôi da mặt đặc biệt dày thôi. Thật lòng nói với anh, tôi muốn làm món này cho người tôi thích ăn. Tôi hứa với anh, tuyệt đối sẽ không viết ra, đồng ý nha?”

Anh ta không nhìn tôi mà tiếp tục xem đĩa nhạc.

Tôi vốn muốn làm bánh quy chocolate cho Hàn Tinh Vũ ăn. Nhưng mẹ của Dư Bình Chí nói đúng, sáng tạo một kỷ niệm khác có lẽ sẽ càng đẹp hơn. Tôi chưa thấy bầu trời mà Hàn Tinh Vũ ngắm lúc nhỏ, cũng chưa từng ăn món bánh quy mà khi nhỏ anh đã ăn. Tôi sao lại tham lam như thế, muốn dùng món bánh quy của mình làm để đổi lấy hồi ức của anh sao? Định Chi nói rất đúng, tôi cũng rất yêu bản thân mình.

Tôi thấy thợ làm bánh kia lấy một đĩa nhạc của Cát Mễ Nhi.

“Anh thích nghe bài hát của cô ấy sao?” Tôi hỏi.

Anh ta cười rất rạng rỡ: “Tôi rất thích!”

Tôi nhất thời nóng lòng, vội nói với anh ta:

“Tôi quen cô ấy. Tôi có thể lấy được chữ ký của cô ấy, chỉ cần anh nói cho tôi biết cách làm bánh Canelé.”

Anh ta nhìn tôi, cuối cùng cũng hỏi: “Thật chứ?”

12.

Khi Cát Mễ Nhi nghe thấy giọng của tôi qua điện thoại, cô ta có phần kinh ngạc, có lẽ cô ta không ngờ tôi lại gọi đến.

“Không biết em có thể giúp chị một việc không?” Tôi hỏi.

Cô ta sáng khoái đồng ý. Chúng tôi hẹn gặp trong quán café, cô ấy còn mang theo poster có chữ ký của cô ấy.

“Người kia là bạn của chị ư?” Cô ta hỏi.

“Anh ta là một thợ làm bánh, người hâm mộ của em. Tôi có xin anh ta một chuyện, chỉ cần đem chữ ký của em đi đổi.”

“Thế này là đã giúp được chị sao?”

“VẬY là được rồi.” Tôi nói.

Cô ta cởi áo khoác, bên trong áo khoác là một chiếc áo bông tay dài màu xanh, mặt trước có huy hiệu trường Đại học Hồng Kông, trên cổ áo có một lỗ thủng. Cái áo bông này, không phải giống như tôi từng biết sao? Cát Mễ Nhi thấy tôi cứ nhìn chằm chằm chiếc áo bông trên người cô ta, liền nói:

“Chiếc áo bông cũ này là do em len lén lấy đi từ chỗ Lâm Phương Văn. Mặc quần áo anh ấy từng mặc, mặc dù đã xa nhau nhưng giống như vẫn còn ở bên anh ấy. Có phải em rất ngốc không?”

Người dân Fiji đều như vậy sao? Lúc Uy Uy chia tay Cát Mễ Nhi, cậu ta đã ăn Mozart, để nó ở lại mãi trong người cậu ta. Cũng may Cát Mễ Nhi có lớp vỏ văn hóa hơn Uy Uy, cô ta chưa ăn Lâm Phương Văn.

“Hai người còn gặp nhau không?” Tôi hỏi.

“Chúng em vẫn là đồng bọn trong công việc, cũng là bạn bè.” Sau đó, cô ta lại hỏi tôi: “Chị sẽ trở lại chứ?”

“Không, chị đã có người chị yêu.” Tôi trả lời đồng dạc.

“Em không hiểu anh ấy.” Cô ta buồn bã nói.

“Đàn ông không phải dùng để hiểu.”

“Chỉ dùng để yêu sao?” Cô ta ngây thơ hỏi lại.

“Chỉ dùng để hiểu bản thân chúng ta.” Tôi đáp.

Rốt cuộc tôi dùng poster của Cát Mễ Nhi để đổi bí mật làm bánh Canelé. Vì lớp ngoài của bánh có màu sắc giống như sọc rằn ri trên lưng cạp, cho nên gọi là làm da cạp. Lớp da ngoài này là phải dùng trứng gà,

bơ, bột mì và đường cát để làm. Về phần nhân bánh bên trong chỉ dùng bột sữa trứng để làm. Liều lượng bột trứng sữa cùng với quế, rượu brandy và sữa cũng phải dựa vào kinh nghiệm cân đo hòa hợp.

Đối với những người chưa từng làm bánh, đó là một trình tự rất phức tạp, phải làm hai, ba lần mới thành công, biến đổi như câu chuyện nghìn lẻ một đêm.

Trong lúc tôi ở nhà làm loại bánh ngọt kia, tôi lại một lần rồi một lần tự hỏi chính mình. Tôi tìm Cát Mễ Nhi rốt cuộc là vì tôi muốn có được phương pháp làm bánh kia, hay là tôi muốn moi được chút tin tức của Lâm Phương Văn từ miệng Cát Mễ Nhi?

Khi Cát Mễ Nhi đi về, sẽ nói với Lâm Phương Văn rằng tôi đã yêu ai đó. Có thật là tôi muốn cô ta làm như vậy không? Chúng tôi vì cô ta nên mới xa nhau mà. Kết quả, cô ta lại trở thành chú chim bồ câu đưa thư lượn lờ giữa hai chúng tôi, truyền đi thư từ sau khi chia tay.

Tối đến, tôi lấy quả cầu thủy tinh phong cảnh trong ngăn kéo ra, đặt ở bên giường. Tôi không còn sợ nhìn thấy nó nữa. Trong sóng nước, ở sâu trong đáy lòng, có một thứ cứ lênh đênh đó chính là một hồi ức khó lòng quên được.

13.

“Ăn ngon chứ?” Tôi hỏi Hàn Tinh Vũ với giọng chờ mong.

Anh ăn bánh Canelé do đích thân tôi làm.

“Là em làm đó.”

“Không phải chứ.” Anh thể hiện bộ dạng khó tin.

“Thật đó! Em thử rất nhiều lần mới làm được.” Tôi kéo anh đến phòng bếp, để anh nhìn đồng nguyên liệu còn sót lại.

Tôi không lừa anh, tôi đã không hề nghĩ đến chuyện bỏ cuộc sau nhiều lần thất bại, bởi do làm vì người mình yêu nên mới có thể kiên cường tiếp tục.

“Hèn chi mùi vị có chút không giống.” Anh nhận xét.

“Anh thấy cái nào ngon hơn?”

“Nếu nói bánh em làm ăn ngon hơn, em sẽ không tin. Còn nếu nói bánh ở tiệm ngon hơn, em sẽ buồn. Đây là câu hỏi IQ à!”

“Nếu vậy, đáp án là?”

“Anh sẽ nói bánh em làm ăn ngon hơn.”

“Tại sao?”

“Nói như thế sẽ có tác dụng cổ vũ, sau đó em sẽ tiến bộ. Cuối cùng cũng có một ngày, em sẽ làm ngon hơn bánh trong tiệm.”

“Hứ! Thật ra anh đã có đáp án rồi!”

Anh ôm tôi, nói: “Anh thích ăn.”

“Vậy với anh mà nói, có phải nó là kỷ niệm món ăn ngon khó quên nhất trong hồi ức sau bánh quy chocolate không?”

“Càng khó quên hơn so với bánh quy chocolate.”

“Không phải anh đã nói mùi vị trong hồi ức là không có cách nào lặp lại sao?”

“Thế nhưng, cũng không có người thứ hai như em.” Anh cười nói.

Tôi lại nghĩ đến ván cờ vây giữa anh và Phó Thanh Lưu, trong lúc tôi còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, thì thắng bại đã định rồi. Tình yêu của chúng ta cũng là như vậy sao? Không biết bắt đầu từ khi nào, đã

trở nên gắn bó với nhau, đã không thể tìm được một người khác. Hồi ức đúng là không thể thay thế, con người cũng không thể thay thế. Song, những hoài niệm cũng sẽ bị tình yêu mới mãi mãi thay thế.

“Anh đã đến Brittany của Pháp chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa, nhưng anh có một người bạn Mỹ cưới vợ là một cô gái Pháp. Họ sống ở Brittany, nghe nói đó là một thành phố xinh đẹp.”

“Anh đã thấy nhà hàng vòng xoay ngựa gỗ chưa?”

“Chưa thấy.”

“Brittany có một nhà hàng có vòng xoay ngựa gỗ. Nghe nói, ngựa gỗ ngay bên cạnh bàn ăn.”

Anh hưng phấn hỏi tôi: “Thật sao?”

“Lễ Giáng Sinh này, chúng ta có thể đến đó không?”

“Được, để anh sắp xếp một chút.”

“Anh thật sự có thể đi sao?”

“Sao lại không thể? Lễ Giáng Sinh, mọi người đều nghỉ. Chúng ta có thể đón giao thừa ở Brittany.”

Tôi là muốn đón giao thừa ở đó sao? Đối với kỷ niệm bài hát đêm giao thừa, thì vòng xoay ngựa gỗ ở Brittany cũng có thể thay thế được.

25. Chương 4-5: Một Vùng Trời Xanh Nhất(5)

14.

Thẩm Quang Huệ khóc thảm thiết như ruột gan đứt từng khúc. Tôi không ngờ cô ấy lại khóc, không phải cô ấy rất muốn Lão Văn Khang chết sao? Nếu như có một điều ước cho cái chết của ông ta, cô ấy ước gì ông ta rớt xuống, chết chìm trong một hồ phân. Thế nhưng, khi cô ấy nhận được tin Lão Văn Khang bệnh chết từ thông báo của bạn cùng trường, cô ấy lại khóc.

Cô ấy co cụm trên giường, dùng khăn trải giường quấn quanh người. Tôi và Dịch Chi ngồi ở bên cạnh, không biết phải nói gì cho phải. Phải an ủi cô ấy sao? Hay là chúc mừng cô ấy đã được thỏa mãn nguyện vọng?

“Không phải cậu rất muốn ông ta chết đi sao?” Dịch Chi lên tiếng hỏi trước.

“Đúng vậy, tớ muốn ông ta chết!” Quang Huệ vừa hỉ mũi vừa nói.

“Vậy sao lại khóc?” Tôi cũng hỏi.

Cô ấy lau khô nước mắt, nói: “Tớ cũng không biết vì sao, khi ông ta đã chết, tớ lại thất lạc, phải chăng ông ta đã từng yêu tớ.”

“Đương nhiên là không!” Dịch Chi tàn nhẫn khẳng định.

Tôi không nói được những lời như thế. Chúng ta từng cho rằng mình hận một người, kết quả lại phát hiện mình yêu đối phương xiết bao. Đó là chuyện bi thương cỡ nào? Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ vì sao Quang Huệ cho đến bây giờ dường như chỉ yêu bản thân mà không yêu ai khác. Trong những năm tháng ngây thơ tuổi trẻ, mối tình lạch lạch kia đã hủy hoại cô ấy hoàn toàn, cô ấy không có cách nào lại tin tưởng ai khác. Cô ấy yêu cái bản thân hèn mọn và bị tổn thương đó, cũng hận bản thân như thế. Cô ấy nỗ lực phủ nhận mình đã yêu cái tên đàn ông vô sỉ kia, song ông ta mất, cô ấy mới nhận ra bản thân đã từng yêu con người đó sâu sắc. Tình yêu có bao nhiêu lương thiện và cao thượng? Không nhất thiết phải phân định rõ. Bên trong nỗi hận có tình yêu tăm tối không thể giải thích.

Tôi hận Lâm Phương Văn ư? Tôi đã không còn hận như thế nữa rồi. Có phải tôi cũng không còn yêu anh như vậy nữa?

15.

Ánh nắng rực rỡ của buổi chiều, phủ nắng vàng lên từng gốc cây ở Tây Cống. Tôi ngồi trên xe thu thập tin tức, tài xế đậu xe ở ven đường, đợi đồng nghiệp của tôi. Phía bên kia đường cái có một chiếc xe màu xanh đang đậu ở trước một cửa hàng bán vật dụng bơi lội. Đó không phải là xe của Lâm Phương Văn sao?

Anh đi ra từ cửa hàng bán đồ lặn, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, trên vai vác một túi đồ gì đó khá nặng. Anh đặt chiếc túi đó lên xe, lại lấy từ trong xe ra một chai nước, đứng bên cạnh xe uống nước.

Anh không nhìn thấy tôi, cũng không biết tôi đang nhìn anh. Tôi nghĩ anh sẽ ở nhà đau lòng khóc lóc sao? Tôi cho rằng anh sẽ vì tôi mà sa ngã sao? Anh sẽ không có cuộc sống bình thường ư? Trong tương lai không xa, có lẽ anh sẽ yêu một người phụ nữ khác, có hồi ức mới, sẽ chôn vùi những kỷ niệm đã qua.

Tôi trốn trên xe, ngắm nhìn anh thật lâu. Tôi cố gắng tìm kiếm vết tích của tôi trên người anh. Đột nhiên, tôi phát hiện ra chiếc mũ lưỡi trai kia. Năm ấy khi chúng tôi quen nhau, không phải anh cũng thường hay đội một chiếc mũ lưỡi trai sao? Tất cả mọi chuyện, lại nhớ về những ngày đó, dường như tôi chưa từng quen biết. Anh ngừng đầu ngắm nhìn bầu trời, phải chăng đang nghĩ xem bầu trời ở đâu trong xanh nhất?

Tôi rất muốn đi qua đó để chào hỏi anh, nhưng tôi lại luống cuống rồi.

Giữa chúng tôi bị ngăn cách bởi cây và xe, cách nhau một cái đường cái và một khung trời, nhưng lại giống như xa rất xa mãi mãi không gặp lại.

Sau cùng, Lâm Phương Văn ngồi lên ghế lái, đồng nghiệp của tôi cũng đã lên xe.

“Xin lỗi nha, đã bắt chị chờ em.” Đồng nghiệp nữ của tôi nói.

“Không sao.” Tôi trả lời.

“Đã cuối thu rồi sao trời vẫn nóng thế này.” Cô ấy than.

Mặt tôi dán lên cửa, ánh mắt xuyên qua khoảng cách mãi mãi không gặp lại, xuyên qua cánh cửa của chiếc xe màu xanh kia, đọng lại trên mặt anh, chỉ trong giây lát đã thành vĩnh hằng. Anh nổ máy, lái xe rời khỏi cửa hàng bán đồ lặn. Xe của chúng tôi cũng tiến về phía trước, đi trên con đường ngược hướng với anh. Mọi sự gặp gỡ đều xa cách như thế sao?

16.

“Phải xuất phát thôi.” Hàn Tinh Vũ giục tôi.

Chúng tôi đang ở trong phòng khách sạn ở Brittany. Người bạn nước ngoài của anh lái xe đến đây, đón chúng tôi đến nhà hàng “Brittany” chúc mừng giao thừa. Hơn nữa họ cũng đã đặt sẵn bàn ăn bên cạnh vòng xoay ngựa gỗ.

“Anh xuống đại sảnh chờ em.” Hàn Tinh Vũ đi xuống trước.

Tôi đứng trước gương, cài xong khuy áo cuối cùng. Cuộc sống mới cả tôi phải bắt đầu rồi.

Điện thoại trong phòng vang lên, Hàn Tinh Vũ lại giục tôi sao? Tôi cầm ống nghe, là giọng của Dịch Chi.

“Alo, Trình Vận hả?”

“Dịch Chi, chúc mừng năm mới!” Tôi nói. Lúc ở Hồng Kông, vì phải đến Pháp sớm, nên họ đã chúc mừng năm mới với nhau trước rồi.

“Lâm Phương Văn xảy ra chuyện rồi.” Giọng nói nặng nề.

“Xảy ra chuyện gì?” Trái tim tôi bỗng nhiên hoang liêu.

“Lúc anh ấy lặn ở đảo Fiji đã mất tích. Nhân viên cứu hộ đang tìm kiếm, đã tìm hơn sáu tiếng rồi. Cát Mễ Nhi muốn tố báo cho cậu biết.” Cô ấy vừa nói vừa khóc, giống như Lâm Phương Văn lành ít dữ nhiều.

Sao có thể chứ? Chẳng phải trước đây không lâu tôi còn thấy anh?

“Họ đã nghĩ đến chuyện xấu nhất.” Cô ấy nức nở qua điện thoại.

“Tại sao muốn cho tớ biết? Tớ và anh ta đã không còn quan hệ gì nữa. Bây giờ tớ phải ra ngoài ăn tối, đón giao thừa đây!” Tôi dùng tay run rẩy cúp điện thoại. Tôi nhìn chằm chằm chiếc điện thoại kia, nó căn

bản chưa từng reng lên sao? Tôi tắt đèn chùm trong phòng, thoát khỏi thế giới hắc ám kia. Hàn Tinh Vũ đang chờ tôi ở đại sảnh.

“Em hôm nay rất đẹp.” Anh nói.

“Chúng ta đang ở hành tinh mơ sao?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy.” Anh trả lời.

Vậy thì tốt quá! Tất cả đều là mơ.

Tôi lên chiếc xe Citroën[1], xuất phát đến nơi đón đêm giao thừa của tôi.

[1] Citroën: Citroën là hãng sản xuất xe hơi Pháp. Công ty được thành lập năm 1919 do André Citroën và trở thành công ty châu Âu đầu tiên sản xuất hàng loạt xe hơi theo mô hình Ford.

“Em đang run, không sao chứ?” Hàn Tinh Vũ nắm tay tôi và hỏi.

“Em không sao.” Mặt tôi dán lên cửa sổ, tôi không thể ngừng nhớ đi nhớ lại khuôn mặt của Lâm Phương Văn.

Hàn Tinh Vũ cởi áo khoác của mình, khoác lên người tôi.

“Brittany được gọi là ‘Vương quốc của biển’, hơn ba trăm năm trước, nơi này là chỗ hải tặc thường xuyên lui tới.” Người bạn Susan của Hàn Tinh Vũ nói.

Tôi đang nghĩ, mắt tích sáu tiếng trên biển còn có thể sóng sót sao?

“Đêm nay sẽ bắn pháo hoa!” Susan vui vẻ báo cho chúng tôi biết.

Không phải tôi và Lâm Phương Văn đã từng nói đùa rằng, nếu anh hóa thành tro bụi, tôi muốn bắn anh lên trời hay sao?

Trước khi lên đường đến Brittany, tôi nhận được một kiện hàng do Lâm Phương Văn gửi đến. Bên trong nó có một bức thư và đĩa hát.

“Trình Vận.”

Đã từng cho rằng, mọi chuyện chia tay đều tốt đẹp.

Chúng ta ôm nhau khóc nức. Chúng ta chúc phúc nhau. Trong những năm tháng sau này của cuộc đời, hai bên mãi mãi nhớ nhau, hồi ức mãi trường tồn. Nhưng mà, khi chia tay thật sự lại thô ráp hơn rất nhiều.

Em nói đúng, có lẽ người anh thật sự yêu chỉ có bản thân mình. Anh chưa bao giờ biết yêu em và quý trọng em. Anh không có tư cách yêu cầu em trở lại.

Lời hứa vào đêm giao thừa mỗi năm, sẽ tặng em một bài hát giao thừa. Em nói em vĩnh viễn không muốn thấy anh nữa, vậy thì anh buộc lòng phải vắng mặt trong cuộc sống sau này của em. Đây là bài hát giao thừa anh tặng trước cho em, cũng là bài hát cuối cùng. Hi vọng người anh yêu sống hạnh phúc.”

Tôi và Hàn Tinh Vũ đến nhà hàng “Brittany”, đó giống như thế giới trong giấc mơ. Bài hát đêm giao thừa đó tại sao lại giống như một bài ca phúng điếu viết sẵn vậy?

“Chia xa và tương phùng, không phải là đề tài chúng ta đã sớm nhắc đến, trên giường, trăm hoa đã nở

Nở hoa trà mi, rồi cuộc kiếp sau còn có mùa hoa của chúng ta, tối nay, sao sáng bên giường

Em đã giúp tôi phiêu du qua đoạn đường nước sau cùng này, chấm dứt mối nhân duyên”

Cái tôi muốn chính là bài hát giao thừa, từ khi nào anh đã tự ý biến nó thành bài hát di ngôn? Tôi không cần một bài hát như thế, tôi muốn một bài hát đêm giao thừa như xưa. Lần chia tay cuối cùng quá thô ráp rồi, chúng tôi còn phải nói lời chia tay tốt đẹp cuối cùng. Anh không thể cứ ra đi như vậy.

Bên bàn ăn, ánh đèn chập chờn. Ngựa gỗ buông xuống từ trên trần nhà cao cao. Ngựa gỗ đó lại không phải ngựa gỗ xoay tròn. Có phải trò chơi mãi mãi không kết thúc? Có phải mạng sống mãi mãi không tan biến?

Hi vọng người tôi yêu trôi theo dòng nước đến bên cạnh tôi, vẫn còn sống như mới hôm qua.

Hết chương 4

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-sa-ke-ra-di>